

МАТЮ ФИЦСИМЪНС

ПРИЯТЕЛ И ВРАГ

ОБСИДИАН

МАТЮ ФИЦСИМЪНС ПРИЯТЕЛ И ВРАГ

Превод: Надя Баева

chitanka.info

Преди десет години внезапно изчезва дъщерята на сенатор Ломбард. Случаят се превръща в медийна сензация, но общонационалното издирване на четиринайсетгодишната Сюзан така и не дава резултат. Днес Бенджамин Ломбард е вицепрезидент на САЩ и кандидат за президентския пост, а тази мистерия продължава да обсебва страната.

За легендарния хакер и бивш морски пехотинец Гибсън Вон трагедията е лична — двамата със Сюзан са израснали заедно, за него тя е повече от сестра. Затова, когато частна фирма се обръща за помощ към него, той с готовност се включва в подновеното разследване. Тайнствен източник подава нова информация за случая, а откриването му изисква умения, каквито притежава само компютърен гений като Гибсън. Изплуват мрачни тайни, свързани със семейство Ломбард, а безмилостни политически играчи няма да се спрат пред нищо, за да скрият истината. Но Гибсън Вон е винаги една крачка пред всички — и приятели, и врагове.

Дебют със заряда на волтова дъга.

Сп. „Пийпъл“

На чичо Дейв

*Няма удовлетворение в това да окачиш на
бесилката човек, който не се противи.*

Джордж Бърнард
Шоу

ПЪРВА ЧАСТ ВИРДЖИНИЯ

1

Гибсън Вон седеше сам на бара в „Найтхоук“. Беше време за закуска и заведението беше абсолютно пълно. Но шумът наоколо трудно достигаше до съзнанието на Гибсън. Очите му бяха приковани в телевизора на стената. По новините отново пускаха онзи материал. Беше станал част от духа на времето в Америка — разнищван и анализиран през годините, послужил като основа за филм, тема на телевизионни предавания и песни. Като повечето американци Гибсън го беше гледал безброй пъти и като повечето американци не можеше да отмести поглед, независимо колко често го показваха. И как би могъл? Беше единственото нещо, останало му от Сюзан.

Първите кадри бяха зърнести и бледи. Картината се тресеше и разпадаше; разкривени линии пробягваха по екрана. Управителят на магазина явно беше използвал многократно една и съща видеокасета.

Охранителната камера, поставена зад касата, бе заснела случилото се в придобилата печална известност бензиностанция в Брийзуд, Пенсилвания. А ефектът на записа се дължеше на факта, че можеше да е направен навсякъде. Във вашия роден град. С вашата дъщеря. Лишените от звук кадри представляваха меланхоличен поклон към най-прочутото изчезнало момиче в Америка — Сюзан Ломбард. Отбелязан бе часът: 22:47.

Биатрис Арнолд, студентка в колеж, работеща нощна смяна, беше последната разговаряла със Сюзан. В 22:47 ч. Биатрис беше на стола зад тезгяха и четеше опърпан екземпляр на „Вторият пол“ на Симон дьо Бовоар.

Тя първа щеше да си припомни, че е видяла Сюзан Ломбард, и да позвъни във ФБР, щом по новините съобщиha за изчезването ѝ.

В 22:48 ч. в магазина влезе оплешивяващ мъж с дълга руса коса на сплъстени кичури. В интернет беше станал известен като Мърляча, но от ФБР го идентифицираха като Дейви Оксънбърг, шофьор на камион от Джаксънвил, регистриран в полицията за прояви на домашно насилие. Оксънбърг си купи говежда пастърма и „Гаторейд“.

Плати в брой и поиска касова бележка, но се позабави да пофлиртува с Биатрис Арнолд. Явно не бързаше да продължи.

Пръв и най-обещаващ заподозрян по случая, Оксънбърг беше многократно разпитван от ФБР през седмиците и месеците след изчезването. Камионът му беше претърсван отново и отново, но следа от момичето не бе открита. Макар и неохотно, подозренията от него бяха свалени, но не и преди Оксънбърг да изгуби работата си и да получи десетки заплахи за убийство.

След излизането му в магазина нямаше никакво движение. Мина цяла вечност... и тогава тя се появи за пръв път — четиринайсетгодишно момиче с твърде голям суитчър и бейзболна шапка на „Филис“, преметнала през едното си рамо раница с надпис „Хелю Кити“. Беше стояла през всичкото това време в сектор, който камерата не хващаше. И никой не можеше да каже със сигурност как поначало се бе озовала в магазина. Биатрис Арнолд не помнеше да я е видяла да влиза, а записът от охранителната камера не предоставяше отговори.

Суитчърът висеше около тялото ѝ на широки гънки. Беше бледа и крехка. Медиите обичаха да съпоставят черно-белите кадри с цветни семейни снимки — усмихната русокоса шаферка в синя рокля, отново усмихната на плажа с майка си и пак усмихната с книга в ръка и загледана през прозореца. Контрастираха силно с хлапето с мрачно лице и бейзболна шапка, и пъхнати в джобовете ръце, прегърбено като животинче, надзъртащо предпазливо от дупката си.

Сюзан бродеше нагоре-надолу между стелажите, но главата ѝ оставаше извърната към витрината. Изминали бяха сто седемдесет и девет секунди. Нещо пред прозорците привлече вниманието ѝ и позата ѝ се промени. Превозно средство вероятно. Тя грабна от рафта пакет бисквити „Ринг Динг“, кутийка „Доктор Пепър“ и пликче „Ред Вайнс“. Комбинация, станала впоследствие известна като „пикника на изчезналото момиче“. Сюзан изсипа на щанда смачкани банкноти по един долар, монети по двацет и пет цента и по-дребни и напъха покупките в раницата си.

В този момент погледът ѝ се спря на охранителната камера и тя се взря в обектива — изражение, запазено във времето и също като усмивката на Мона Лиза интерпретирано по хиляди различни начини.

Гибсън срещна очите на Сюзан. Чакаше я да му се усмихне срамежливо, както когато искаше да сподели с него тайна. Чакаше я да му каже какво се бе случило. Защо беше избягала? В последвалите години никога не бе престанал да се надява на отговор. Но момичето на записа не говореше.

Нито на него, нито на някого друг.

Сюзан дръпна бейзболната шапка ниско над очите си и отмести поглед. В 22:56 ч. тя излезе през вратата в нощта. Биатрис Арнолд щеше да каже пред ФБР, че изглеждала тревожна и че очите ѝ били зачервени, сякаш била плакала. Нито Биатрис, нито мъжът и жената, спрели да сипят бензин, бяха забелязали дали се е качила в някаква кола. Още един обезкуражаващ отговор в един случай, изтъкан от обезкуражаващи отговори.

От ФБР не успяха да открият нито една съществена следа. Никой не се яви да претендира за наградата от десет милиона долара, предлагана от семейството и техни поддръжници. Въпреки трескавата активност на медиите и въпреки прочутия ѝ баща Сюзан Ломбард бе излязла от бензиностанцията и сякаш се бе изпарила. Изчезването ѝ се превърна в неразрешима загадка — като тези на Джими Хофа, Д. Б. Купър и Вирджиния Деър.

По телевизията прекъснаха за реклами и Гибсън си пое дълбоко дъх. Не бе осъзнал, че е спрял да диша. Записът винаги го изцеждаше емоционално. Колко дълго още щяха да го показват? От години нямаше развитие по случая. Днешната голяма новина беше, че Мърляча се бе подстригал късо и бе завършил колеж, докато излежаваше присъда за притежание на наркотици. Интернет със своята неизчерпаема изобретателност го бе прекръстил на Мърлявия професор. Всичко останало бе съзливо преповтаряне на онова, което всички знаеха — тоест едно нищо.

Наближаваше десетата годишнина от изчезването на Сюзан, което означаваше, че медиите все така щяха да експлоатират паметта ѝ. Щяха да издирват всеки, имал и най-бегла връзка със семейството или със случая. Щяха да излъчват безвкусните си възстановки и да използват компютърно моделиране, за да гадаят как би изглеждала днес.

За Гибсън всички тези предположения бяха особено болезнени. Днес Сюзан щеше да е на двайсет и четири, завършила колеж. Какъв

можеше да е животът ѝ? Къде би живяла? Каква би била кариерата ѝ — без съмнение нещо, свързано с книги. Той се усмихна при тази мисъл, но веднага се упрекна за фантазиите си. Не беше здравословно. Не беше ли време да ѝ бъде даден покой? На всички да им бъде даден покой?

— Ама че жестока история — подхвърли мъжът до него, вперил очи в телевизора.

— Не ще и дума — съгласи се Гибсън.

— Спомням си къде се намирах, когато за пръв път чух за изчезването ѝ. В хотел в Индианаполис, бях в командировка. Сякаш беше вчера. Имам три дъщери. — Мъжът почука с кокалчетата си по дървения плот за късмет. — Ужасна работа. Представяте ли си какво е десет години да не знаеш дали момиченцето ти е живо или мъртво? Непоносимо бреме за семейството. А Ломбард е свестен човек.

Последното, което Гибсън искаше, бе да влиза в разговор за Бенджамин Ломбард. Кимна от учтивост с надежда да прекрати темата, но мъжът не беше склонен да млъкне.

— След като някакво сбъркано копеле, ще ме прощавате за езика, може да отвлече дъщерята на вицепрезидента и да се измъкне, на какво можем да се надяваме ние, простосмъртните?

— Той не беше вицепрезидент тогава.

— Да де, но беше сенатор. И това си е сериозен пост. Да не мислите, че не е юрнал ФБР тогава?

В действителност Гибсън знаеше от първа ръка с какво точно влияние се ползва Ломбард и колко обича да го упражнява. Вицепрезидентът Бенджамин Ломбард бе друга тема, по която се опитваше да не мисли.

— Мисля, че от него ще излезе добър президент — продължи мъжът, — след като успя да се съвземе от подобна травма. Стана вицепрезидент, когато повечето хора биха се сврели в миша дупка. А ето че сега е кандидат за президент. За такова нещо се иска невероятна сила на духа.

Като вице втори мандат на популярен президент от Ломбард се очакваше още на ранен етап да спечели номинацията — конгресът през август бе чиста формалност. Ала ето че изневиделица се бе появила Ан Флеминг, губернатор на Калифорния, която като че бе решила да му обърка плановете. Дватамата се движеха с почти

изравнени позиции. Ломбард водеше по брой делегати и все още беше фаворит, но Флеминг го караше здравата да се потруди.

Обстоятелството, че десетата годишнина от изчезването на Сюзан съвпаднаше с изборите, по някакъв перверзен начин помагаше на кампанията на Бенджамин Ломбард. Кое то не беше нещо ново: той се появи на националната сцена, след като внесе „Закона на Сюзан“ в Сената. То се знае, Ломбард тактично отказваше да обсъжда случая на дъщеря си. Циниците биха изтъкнали, че няма и нужда, тъй като медиите се надпреварваха да го вършат вместо него. А не биваше да бъде забравяна и съпругата му, естествено. Неуморните усилия на Грейс Ломбард в Центъра за изчезнали и подложени на експлоатация деца непрестанно бяха отразявани в новинарските емисии по време на първичните избори. Тя беше дори по-популярна от съпруга си.

— Ако получи номинацията, ще има моята бюлетина през ноември — заяви мъжът. — Все едно кой ще е опонентът му. Аз ще гласувам за него.

— Сигурен съм, че той ще го оцени.

Гибсън посегна за кетчупа, изсипа обилно количество, размеси го с малко майонеза и намаза картофените си кнедли, както баща му го беше учил като малък. Според безсмъртните думи на Дюк Вон, „ако нямаш какво хубаво да кажеш, отхапи голяма хапка и дъвчи бавно“.

Слова, достойни за мото в живота.

Джен Чарлс беше паркирала белия ван през улицата срещу „Найтхоук“. Имаше чувството, че адски бие на очи. В оперативна база на предната линия край пакистанската граница би се чувствала като у дома си, но бял ван в Северна Вирджиния не беше в нейния стил.

Погледна часовника си и отбеляза времето в дневника. Гибсън Вон може да беше всякакъв, но имаше абсолютно предсказуеми навици. Плюсозете бяха, че това улесняваше наблюдението над него; минусите — че работата бързо дотягаше. Дните бяха едни и същи. Сутринта на Гибсън започваше в пет и половина с осемкилометрово тичане. Двеста лицеви опори, двеста коремни преси, последвани от душ. После една и съща храна в една и съща закусвалня, на същото столче до бара. Всяка проклета сутрин, сякаш ходеше на църква.

Джен затъкна зад ухото си непокорен кичур от гарвановочерната си коса. Имаше нужда да се изкъпе и да се наспи в собственото си легло. Да поседи на слънце също щеше да й дойде добре. На лицето й се промъкваше бледност, а в душата летаргия след десет дни престой в задната част на вана, който вече в неприятен смисъл започваше да чувства като дом. Беше натъпкан с оборудване за наблюдение и едва оставаше място за един човек. Малка койка позволяваше да се работи на смени, но с това изключение ванът не предлагаше никакви други удобства.

Живот — мечта, Чарлс.

Ако Гибсън останеше верен на себе си, след двацет минути, когато навалицата се разкараше, той щеше да се премести в дъното на заведението. Беше приятел със собствениците, които му разрешаваха да използва едно от задните сепарета, за да си търси работа. Бяха изминали три седмици, откакто Гибсън бе напуснал западащата фирма за биотехнологии, където отговаряше за информационното обслужване. Досега нямаше голям успех в търсенето и предвид обстоятелствата около него Джен не очакваше това да се промени.

Дан Хендрикс, партньорът й, беше експерт по наблюдение. Преди седмица беше проникнал в апартамента на Гибсън и точно за

деветдесет минути беше поставил навсякъде съответното оборудване. Инфрачервени камери, задействани от движение, и подслушвателни устройства предоставяха пълна картина на цялото жилище.

След развода си Гибсън се беше преместил във висока сграда с ниски наеми. В дневната му имаше маса от ИКЕА, купена на старо, и дървен стол. Нямаше телевизор, мека мебел, нищо. Спалнята бе също така спартанска. Спартанска, но безукорно чиста — осемте години в морската пехота си казваха думата. На пода имаше пружина и дюшек край настолна лампа на ниска масичка. Скрин от nelaкирано дърво със счупено краче, което той беше поправил. Никакви други мебели. Интериор в духа на Франц Кафка.

Трудно бе да се повярва, че на шестнайсет този човек бе най-търсеният хакер в Америка. Прословутият VrnChr0m — предшественик на съвременното политически мотивирано хакерско движение. Тийнейджърът, който за малко не бе провалил Бенджамин Ломбард, тогава сенатор. Който беше откраднал имейлите и финансовите архиви на сенатора, обхващащи цяло десетилетие, и ги беше предал на „Уошингтън Поуст“. Анонимно, или така си беше мислил VrnChr0m.

Агенти на ФБР бяха арестували Гибсън Вон в гимназията и го бяха отвели от часа по химия с белезници. Джен беше залепила снимката му, направена в полицията, на един от мониторите. Сега той беше на двайсет и осем, а животът му беше белязан от значими събития.

Бързото залавяне на шестнайсетгодишен хакер от ФБР се бе оказало добър материал за медиите. Документите, източени от него, представляваха истинска сензация. Те показваха в подробности цинично и престъпно отклоняване на средства от кампанията към банки на Каймановите острови. Също така недвусмислено изобличаваха Бенджамин Ломбард. За известно време разкритията предвещаваха края на политическата кариера на сенатора и медиите пощуряха от идеята, че тийнейджър е причинил провала на американски сенатор. Всички си падат по историята за Давид и Голиат, макар и в случая Давид да бе нарушил десетина федерални и щатски закона.

По времето на арестуването му Джен учеше в колеж и си спомняше вбесяващите дебати дали целта оправдава средствата.

Абстрактни високопарни глупости, които само можеха да нервират рационален човек като нея. Ядосана от факта, че много от състудентите ѝ възприемаха Гибсън Вон като един дигитален Робин Худ, тя се почувства възмездена, когато излезе наяве, че VrnChr0m е разбрал нещата съвсем погрешно.

В крайна сметка се оказа, че повечето от най-уличаващите документи са били или подправени, или откровени фалшификати. Наистина беше извършено престъпление, но ФБР стигна до извода, че виновникът не е Бенджамин Ломбард, а бившият началник на кабинета му Дюк Вон, който се беше самоубил неотдавна. Дюк Вон не само беше присвоил милиони долари, а бе прикрил следите си чрез въвличане на Бенджамин Ломбард. Беше предателство от Шекспиров порядък и когато се разбра, че анонимният хакер е не друг, а синът на Дюк Вон... тогава вече историята се превърна в сензация, а VrnChr0m — в легенда.

Гибсън Вон отдавна вече не използваше този псевдоним и днес не бе ни най-малко легендарен.

Тъй като Гибсън прекарваше дните си в „Найтхоук“, Хендрикс беше предложил да поставят и там съответните устройства. Джен не се съгласи, но това означаваше да се примирят, че в прякото им наблюдение щеше да има голяма празнина. В шест часа вечерта Гибсън щеше да отиде във фитнес залата за час и половина. В осем вече щеше да си е у дома, да изяде претоплената си вечеря пред компютъра и да изгаси лампите в единайсет. Предсказуема повтораемост. Ден след ден. Божичко. Тя разбираше важността на самодисциплината и реда, но по-скоро би си пунала милостив куршум в главата, отколкото да се остави на такъв живот.

В доклада ѝ вече беше отбелязано, че целият свят на Гибсън е организиран около целта да осигурява финансово бившата си съпруга и детето. На Джен ѝ бе станало ясно, че този човек се самонаказва. Но дали се опитваше да спечели отново жената, или просто бе приел този жалък живот като изкупление? Първо ѝ беше изневерил, после се беше превърнал в свети Франциск от Спрингфийлд, Вирджиния. Джен не разбираше мъжете като цяло и конкретно Гибсън Вон. Той не харчеше и цент за себе си, единственият му лукс беше членството във фитнес клуба. Справедливостта изискваше да се отбележи, че това бяха добре вложени пари.

Не че Гибсън беше неин тип. Нищо подобно. Вярно, у него имаше известен грубоват чар. Бледозелените очи, които се вираха някъде отвъд събеседника, определено бяха привлекателни. Още се усещаше онази непримиримост, която го бе отвела най-напред пред съдията, а после — в морската пехота. Без значение какво беше преживял, нямаше извинение, че то още го преследва. Човек не бива да допуска миналото да определя личността му.

Джен прокара език по предните си зъби — нервен тик, който имаше от дете. Дразнеше се на себе си, когато се улавяше да го прави, но не можеше да се накара да престане. А това пък още повече я нервираше. Къде се бавеше Хендрикс с кафето й? Сякаш по поръчка той се появи на вратата с две кафета и поничка със захар. Трябва да беше двайсет и повече години по-стар от нея, предполагаше, че е над петдесетгодишен, но това беше само догадка. Работеше с него вече две години, но все още не знаеше рождената му дата. Косата му бе оредяла на слепоочията, а белите петна от витилиго около ъгълчетата на устата и очите се открояваха силно върху черната му кожа.

— Още ли е вътре?

Джен кимна.

— Този младеж е безкрайно точен — поклати глава Хендрикс. — Истински швейцарски часовник.

Той подаде на Джен кафе и захапа поничката.

— Свършили им бяха тия с конфитюр. Представяш ли си? Ама че пекарна — поничките с конфитюр да свършват преди девет сутринта. На целия този щат му е нужно яко разтърсване.

Джен се изкуши да посочи, че статутът на Вирджиния е малко по-различен, но се отказа. Само още повече би провокирала Хендрикс.

— Днес е денят — заяви вместо това тя.

— Днес е, да.

— Имаш ли представа кога?

— Веднага щом Джордж нареди.

Бяха на изчакване и най-после щяха да осъществят контакт с Гибсън. Шефът им Джордж Абе щеше да се заеме лично. Тя беше съвсем наясно, естествено, но върна разговора на служебна вълна, защото това обикновено прекратяваше поривите на Хендрикс да се раздрънка.

Обикновено.

Осем години в ЦРУ я бяха обучили на изкуството да работи с мъже в затворено пространство. Първият урок беше, че мъжете не се съобразяват с жените. Това си е мъжки клуб — не се ли превърнеш в едно от момчетата, оставаш в изолация. Всякакви черти, приемани за женски, биват заклеявани като мекушавост. Жените, които виреят в тази среда, са онези, които ругаят най-гръмогласно и не показват признаци на слабост. В крайна сметка си спечелваш етикета „корава кучка“ и неохотна толерантност.

Тя си беше извоювала прозвището „корава кучка“ по трудния начин. Бе прекарвала седмици в бази на първа линия в Афганистан, без да види друга жена. Сама в такава обстановка никога не си приета като достатъчно корава. Така или иначе си оставаш единствената жена в обсег от двеста километра. Виждаше как мъжките погледи се променят от жадни към враждебни и после към хищнически, научила се беше да спи много леко. Бе подобно на затвора — всички те измерват и преценяват, душат за слаби места. В една база нещата толкова бяха загрубели, че бе започнала да се чуди дали да не легне с командира, с надеждата той да я пази. Но пък идеята да бъде нечия играчка никак не ѝ допаднаше.

Джен отново прокара език по предните си зъби. Усещаше ги почти като истински, но езикът ѝ си оставаше неубеден. Зъболекарят се бе справил добре, когато я бяха откарали с медицинския хеликоптер до военновъздушната база „Рамщайн“. Преживяването щеше да е още по-травматично, ако някой ѝ бе казал, че това е последният ѝ ден реална служба в ЦРУ. Минаха месеци, преди да го разбере. Агенцията ѝ липсваше повече от зъбите ѝ.

Мъжът, който ги изби, не беше имал нужда от зъболекар. От никого не беше имал нужда, освен от свещеник. Партньорът му се бе отървал обаче. Още беше в списъка ѝ с неизпълнени задачи заедно с един-двама от по-висшестоящите, които се бяха обърнали срещу нея, когато отказа да им играе по свирката. Искала беше нападателят ѝ да бъде съден, но това би означавало да се освети деликатна операция на Агенцията. Докато лежеше в болница в Германия с челюст, обездвижена с телове, бе слушала как един от началниците ѝ обяснява положението.

— Уви, такава е цената да се върши работа в тази част на света — бе казал той, сякаш бе пострадала от двама талибански бойци, не от

двама сержанти от армията на Съединените щати.

Но той влезе в списъка ѝ чак когато я потупа по ръката, все едно ѝ правеше услуга.

Езикът отново пробяга по зъбите ѝ. *Никога не оставяй неуредени сметки.* Баба ѝ я беше научила на това.

На фона на останалите Дан Хендрикс беше отличен партньор. Двайсет и двете години стаж в полицията на Лос Анджелис си личаха. Особено в затворени пространства, тъй като беше само метър и седемдесет висок и тежеше седемдесет килограма с мокри дрехи. Освен това беше винаги спретнат и не ръсеше непрекъснато цинизми. Най-хубавото от всичко бе, че край него не се налагаше да е корава кучка, а просто да е добра в работата си. Само дето проблемът, както взе да установява, беше в това, че след като веднъж си се научила да бъдеш корава кучка, трудно превключваш.

Не че Хендрикс не можеше да го понесе. Той бе квалифициран да води курс по гаднярско отношение за напреднали. Безспорно беше най-категорично негативният човек, когото някога бе срещала. Не го бе виждала досега да се усмихва. Тя отлично съзнаваше, че работата в лосанджелиската полиция — организация, прочута с ужасните си прояви на расизъм в исторически план — би могла да причини хронично огорчение и у най-издръжливия човек. Но Джордж Абе се знаеше с Хендрикс отдавна и я беше уверил, че негативността на партньора ѝ няма нищо общо с факта, че като чернокож е работил в полицията на Лос Анджелис. Хендрикс просто си бил такъв.

Чу се звънене и двамата едновременно посегнаха към мобилните си телефони. Оказа се този на Хендрикс. Разговорът беше кратък.

— Явно моментът настъпи — съобщи той.

— Тук ли е?

— Пътува. Иска те вътре. Няма начин да се предвиди как ще реагира Гибсън.

Самата истина. Шефът ѝ и Гибсън Вон бяха имали отношения в миналото.

И то не особено добри.

Шумът бе утихнал и Гибсън можеше да чува мислите си. Хвърли поглед към дъното и видя, че клиентите от последната маса се канят да си тръгват. Отидеха ли си, щеше да окупира сепарето и да прекара още един отчайващ ден в търсене на работа. Беше неделя, но той нямаше право на почивни дни. Ипотеката на къщата, където живееха бившата му жена и дъщеря му, трябваше да се плаща след петнайсет дни.

Поне не можеше да мечтае за по-добро работно място. „Найтхоук“ му напомняше за дома. Баща му се бе имал за познавач на закусвалните и го бе предал на сина си. За Дюк Вон те символизираха независимостта и дребния бизнес в противовес на франчайз веригите и корпорациите. Американската мера, така ги наричаше. Земя, непритежавана от никого, но върху която общността има неоспорими права. Не романтичен популистски идеал, а място, където митологията на Америка се сблъсква със суровата действителност — в добро и зло.

Баща му можеше да обсъжда надълго и нашироко прочутите закусвални из страната и често го правеше, но „Блу Мун“ на Уест Мейн в Шарлотсвил, Вирджиния, винаги си оставаше основната им база. Ако Дюк Вон бе преподавател, класната му стая щеше да е осеяният с всевъзможни белези неин бар. Разговорите между баща и син по време на закуска бяха свещен неделен ритуал, датиращ от времето, когато Гибсън бе едва шестгодишен. Узнал бе за птичките и пчеличките над резен черешов пай — и все така се притесняваше да си признае колко години бяха минали, преди да схване шегата на баща си.

Дюк Вон бе третиран като кралска особа в „Блу Мун“. Гибсън нито веднъж не видя баща му да поръчва, но неизменно му сервираха едно и също: две яйца на очи, картофени кнедли, бекон, наденичка и препечен бял хляб. Кафе. Портокалов сок. Мъжка закуска, така я наричаше баща му, а Дюк бе в състояние да изкове всевъзможни метафори на тема хранене. Гибсън не беше стъпвал в „Блу Мун“ от смъртта на баща си. От самоубийството на баща си. Нещата трябваше да бъдат наричани с имената им.

Дълго време никъде не се почувства комфортно, но най-накрая откри закусвалня по свой вкус, онази, която баща му наричаше „попътен дом“. Гибсън си мислеше, че той би одобрил „Найтхоук“ и собственика ѝ Тоби Калпар.

Погледът на Гибсън се насочи към жената в края на бара. Не защото беше красива, нито защото носеше шит по поръчка костюм в неделя сутрин. Не дори и заради беглите очертания на кобур под лявата ѝ мишница — това беше Вирджиния все пак. Скрытите оръжия бяха толкова редки, колкото нашийник на врата на куче. А защото усети погледа ѝ върху себе си, макар че тя нито веднъж не обърна глава към него. Не беше онзи тип внимание, който да го накара да се чувства поласкан. Той отмести очи. Можеше да я играе тази игра. Просто двама непознати, които не се поглеждат.

— Пиеш повече кафе от цял автобус поети — отбеляза Тоби и отново напълни чашата му.

— Да ме беше видял в армията. Карах само на кафе и „Подсилено гориво“. Към шест часа вечерта можеше да се изпържи яйце на челото ми.

— Какво е пък това „Подсилено гориво“?

— Хранителна добавка за спортисти. Не е особено легална в наше време.

Тоби кимна философски. С жена му Сана бяха емигрирали от Пакистан преди двайсет и шест години и бяха купили закусвалнята по време на рецесията. Дъщеря им беше завършила колежа „Коркоран“ във Вашингтон. Живопис и дизайн. Тоби, прихванал от нея интерес към модерното изкуство, беше кръстил заведението си на картината на Едуард Хопър „Нощни птици“. По стените висяха в рамки репродукции на американски творби от средата на века — Полок, Де Кунинг, Ротко. На самия Тоби, слаб, с добре оформена прошарена брада и очила с телени рамки, сякаш повече му подходеше да е куратор на колекции от редки книги, отколкото да сервира закуска. Но ако се игнорираше външният вид, Тоби Калпар беше роден да държи американска закусвалня.

Изражението му сега изразяваше леко смущение.

— Неудобно ми е да те моля пак, но ми е нужна помощта ти за компютрите. Две нощи седях и се мъчих, само че не се справям.

Шест месеца по-рано Гибсън сам беше предложил помощта си. Компютрите на Тоби представляваха истинско тресавище от зловреден софтуер, бисквитки за шпионско проследяване и всевъзможни вируси. Оказа се, че Тоби има лошия навик да натиска ОК на всичко, което цъфне на екрана му.

Гибсън отдели няколко часа да сложи в ред системата, инсталира мрежа, антивирусен софтуер и ресторантьорски софтуерен пакет. И така станаха приятели.

— Няма проблем. Искаш ли да погледна?

— Не сега. Не бива да те откъсвам от търсенето на работа. Това е най-важното.

Гибсън сви рамене.

— Бездруго след два часа ще имам нужда от почивка. Ще изтърпиш ли до обед?

— Ще ти бъда задължен. — Тоби протегна ръка през бара. Двамата мъже се здрависаха. — Как са Никол и Ели? Добре ли са и двете?

Никол беше бившата съпруга на Гибсън, а Ели — шестгодишната му дъщеря, метър и двацет високо перпетуум-мобиле, преливащо от чиста обич и възторжени писъци.

— И двете са добре. Много добре.

— Скоро ли ще видиш Ели?

— Надявам се. Следващия уикенд вероятно. Ако Никол може да пренощува при сестра си, аз ще остана в къщата.

След развода условията за живот на Гибсън не бяха особено подходящи за дете и Никол не искаше Ели да го посещава. И той самият не го искаше. Така че периодично Никол гостуваше на семейството си, а той прекарваше уикенда в къщата с Ели. Една от многото малки добрини на бившата му жена след края на брака им.

— Гледай непременно да се видите. Малките момиченца имат нужда от бащи. Иначе свършват като участнички в телевизионно риалити шоу.

— Риалити телевизията не е готова за нея, повярвай ми.

— Ще е нужен много пъргав оператор.

— Много точно го каза.

Гибсън се изправи и праметна през рамо чантата си. Жената в края на бара още беше там. Когато мина покрай нея, очите ѝ го

проследиха в огледалото зад бара. Обезпокояващото бе, че тя не се притесняваше дали той ще забележи.

В дъното на закусвалнята бе празно, с изключение на един човек, седнал в сепарето на Гибсън. Беше с гръб и си драскаше в бележника. Имаше нещо познато в него.

Мъжът усети, че има някой зад него, и се изправи. Не беше едър, но беше мускулест и атлетичен. Можеше да е на всяка възраст между трийсет и пет и петдесет. Намек за прошарване по слепоочията, стегнато лице с едва загатнато отпускане по линията на долната челюст. С тези изключения нищо не подсказваше годините му. Облеклото му беше прекалено изрядно. Сини джинси и безукорно бяла риза като в реклама за избелващ препарат. Дори джинсите му бяха изгладени, а черните кожени каубойски ботуши бяха лъснати до блясък.

Гибсън усети как сърцето му се свива. Познаваше тоя негодник. Добре го познаваше. Самият Джордж Абе от плът и кръв. Усмиващ се насреща му. Гибсън потрепна, сякаш някой бе замахнал към него и бе спрял на сантиметри от лицето му. Защо Абе се усмиваше? Трябваше да престане. Усмивката му изглеждаше искрена, но той я усещаше като подигравка. Гибсън направи крачка към него, без сам да знае какво се кани да направи, но искаше да е готов за всичко.

Спря се, когато жената от бара влезе в полезрението му. Кръжеше наоколо с бързина и грациозност, пазеше дистанция, но го известяваше за присъствието си. Какво казваха за Джинджър Роджърс? Че прави същото като Фред Астер, само че на обратно и с високи токове. Сакото ѝ беше разкопчано и тя се извъртя в профил към него, в случай че се наложи да извади срещу него оръжието си. Лицето ѝ си оставаше спокойно и безизразно, но Гибсън не се съмняваше, че това ще се промени, ако направи още една крачка.

Джордж Абе не бе трепнал.

— Много се надяхах на приятелски разговор, Гибсън.

— Тя на всичките ти приятелски разговори ли присъства?

— Надяхах се, не че го очаквах. Би ли могъл да ме виниш?

— А ти мен?

— Не — отвърна Абе. — Не бих могъл.

Двамата мъже се гледаха, докато Гибсън премисляше отговора на Абе и първоначалната му враждебност отстъпваше на засилващо се

любопитство.

— И тъй, какво те води тук тази сутрин? Още не съм имал време да се освестя, откакто шефът ти ми уреди уволнението миналия месец.

— Знам. Но от известно време не работя за Бенджамин Ломбард. Бях... освободен. Една седмица след като ти замина за тренировъчен лагер.

— Я виж ти — подхвърли Гибсън. — Свършваш му мръсната работа, а той ти показва вратата, а? Има известна поетичност в това, не мислиш ли?

— Стига да харесваш поезия.

— След като не си тук от негово име, какво искаш?

— Както казах, приятелски разговор.

Джордж Абе му подаде визитка. Беше с адрес в центъра на Вашингтон и телефонен номер. Под името му пишеше „Директор, Консултантска група «Абе»“.

Като малък Гибсън бе произнасял погрешно фамилията на Джордж Абе, докато баща му не го поправи. „Абе по японски, не Ейб като Линкълн.“ Като шеф на охраната на Бенджамин Ломбард Джордж бе неизменно присъствие в детството на Гибсън. Вежлив, почтителен, но професионално невидим. Гибсън му обърна по-голямо внимание чак по време на процеса си, но тогава Джордж Абе не беше вече нито вежлив, нито почтителен.

— Мечтата ми — промърмори Гибсън.

— Искам да ти предложи работа.

Гибсън взе да търси подходящ отговор. Любопитството бе прераснало в изумление.

— Признавам ти го, Джордж. Не ти липсва нахалство.

— Изслушай ме.

— Не проявявам интерес. — Гибсън му връчи обратно визитката.

— Как върви търсенето на работа?

Гибсън замръзна и впери в Абе хладен изпитателен поглед.

— Не прекалявай.

— Няма. Казах го само за да очертая ситуацията — отговори Абе. — Факт е, че си безработен и при твоята биография трудно ще си намериш служба, съвместима с квалификацията ти. Ти имаш нужда от работа. Аз предлагам такава. По-добре платена от всяка, която би намерил. Ако изобщо намериш някаква.

— Все така не проявявам интерес.

Гибсън се обърна и направи четири крачки към вратата, преди Джордж да го накара да се закове на място.

— Той никога няма да те остави на мира. Знаеш го, нали?

Безцеремонната категоричност на тези думи разтърси Гибсън. Те обобщаваха всички страхове, спотайващи се в тъмните дълбини на съзнанието му.

— И защо?

Не можа да изчисти умолителната нотка в тона си. Абе го погледна съжалително.

— Защото си Гибсън Вон. Защото се отнасяше към теб като към син.

— Той ли дирижира уволнението ми?

— Не знам. Може би. Най-вероятно да. Няма значение. На твое място бих се тревожил какво ще ти причини, ако стане президент. Късмет ще имаш, ако си намериш работа в Сибир.

— Не платих ли достатъчно?

— Никога няма да е достатъчно. Той не затваря страницата. Враговете му си остават врагове до живот. И плащат до живот. Така я играе играта Бенджамин Ломбард.

— Значи ми е спукана работата.

— Освен ако не му дадеш причина да омекне към теб.

— Че каква причина може да съществува?

Абе седна в сепарето и направи жест към Гибсън да се присъедини към него.

— Сега следва приятелски разговор, така ли?

— Мисля, че е в твой интерес да ме изслушаш.

Гибсън претегли вариантите пред себе си: да прати Джордж Абе по дяволите, което би му доставило удоволствие, или да го изслуша и тогава да го прати по дяволите.

— Ако искаш приятелски разговор, кажи на дамата да се оттегли.

Абе даде знак на жената, която закопча сакото си и се върна към далечния край на бара.

— Е, започваме ли? — попита Абе.

Гибсън се настани в сепарето срещу Абе. Джордж Абе. Проклетият Джордж Абе. Издиша шумно при мисълта за невероятната ситуация. Да седят лице в лице след всичкото това време. Абе беше връзка с миналото му. Връзка с баща му. Колко години бяха минали? Десет... не, май единайсет? Не се бяха виждали от последния ден на процеса му, когато съдията пусна бомбата.

Абе не беше на пейката на обвинението, но по същество бе част от екипа му. По време на делото неизменно седеше с изваден бележник зад прокурора, захранваше обвинението с документи, участваше в консултациите им, подаваше бележки в ключови моменти. Човек би решил, че прокурорът получава команди директно от Джордж Абе. Във всеки случай Гибсън бе останал с това впечатление.

Чак месеци след арестуването си Гибсън беше осъзнал, че Бенджамин Ломбард няма да остави делото му на случайността. Когато беше хакнал компютрите на сенатора, Гибсън бе нарушил и щатски, и федерални закони, но презумпцията беше, че федералните обвинения ще са с превес пред местните. Поне докато делото неочаквано не бе пренасочено към Вирджиния. Причината, макар и необявена официално, беше проста: федералните съдии бяха с доживотно назначение, докато в съдилищата на Вирджиния мандатът беше осемгодишен и съдиите се избираха от щатските законодатели. Ломбард бе мобилизирал силите си и бе преместил съдебния процес на Гибсън към място, където можеше да упражни значителното си влияние.

Решението на областния прокурор да го съди като възрастен за ненасилствено първо провинение само затвърди това подозрение. Така че, когато започна процесът, Гибсън допусна, че съдията също играе в отбора на Ломбард.

Делото приключи за девет дни, решението на съда беше предизвестено. Харддискете на Гибсън бяха достатъчно доказателство в полза на обвинението. Той беше обявен за виновен. Върнаха го в килията да чака присъдата си. Няколко дни по-късно

дойде адвокатът му и го заведе при съдията. Не в съдебната зала, а в кабинета му. На вратата адвокатът и съдията се спогледаха заговорнически.

— Аз ще го поема оттук, господин Дженингс — каза съдията.

Адвокатът кимна, стрелна косо объркания си млад клиент и си тръгна без нито дума. Гибсън не беше много наясно със законите, но дори и той знаеше, че това е нередно. Когато останаха сами, съдията го подкани с жест да влезе.

— Мисля, че трябва да си поприказваме с теб.

Съдията извади две стъклени бутилки кока-кола от малък хладилник и ги отвори с отварачка, закачена на стената. Предложи на Гибсън едната и се настани зад широкото си махагоново бюро.

Почитаемият Хамънд Д. Бърк беше нещо средно между свадлив южняшки джентълмен и отруден работник от Вирджиния. По време на процеса държеше нещата изкъсо — мъмреше залата, когато дисциплината падаше под стандартите му, но поднасяше явното си недоволство с очарователен и учтив маниер. Адвокатите на защитата и обвинителите извънредно много внимаваха да не си навлекат гнева му. Седнал в коженото кресло в кабинета на съдията, Гибсън се боеше дори да отпие от кока-колата си.

— Синко — подхвана съдията. — Ще ти направя еднократно предложение. Няма да има въпроси, дискусия и пазарлък. Когато приключа да говоря, искам да чуя от теб само една от две думи. „Да“ или „не“. Само едната от двете, след което излизаме от тук още днес и приключваме с този проклет цирк, който, честно казано, ме обижда. Разбра ли ме?

Гибсън кимна безмълвно, опасяващ се да не би с отговор на глас да попадне в капан, който да го дисквалифицира.

— Добре — каза съдията. — Предложението ми е ясно и просто. Десет години в затвора или постъпване в морската пехота на Съединените щати. Не че си питал, но службата там е пет години. Това, в случай че се чудиш. В армията ще оползотвориш острия си ум, вместо да броиш седмиците, месеците и годините до освобождаването. И така... десет години или военна служба. В края й аз лично ще изчистя досието ти и ще можеш да намериш пътя си в този прекрасен наш свят.

Съдията допи кока-колата си и се вгледа в Гибсън с присвити очи.

— Казах каквото имах за казване, синко. Сега е твой ред. Не бързай, помисли си. „Да“ за морската пехота, „не“ за затвора. Уведоми ме за отговора си, когато си готов с него. И не оставяй кока-колата ти да се стопли. Беше любимата напитка на баща ти в колежа.

Гибсън вдигна очи към съдията, който му се усмихна.

Седяха няколко минути в мълчание, макар в действителност вземането на решение да не му бе отнело никакво време. Дори и двайсет години военна служба щяха да са малка цена, за да избегне още една нощ в килията. И това беше само предварителният арест, истинският затвор бе съвсем друга работа и плашеше Гибсън до смърт. Но му харесваше да седи със съдията и да пие кока-кола с надеждата Бърк да каже още нещо за баща му.

Съдията не го направи нито тогава, нито в някое от десетките писма, които си размениха, докато Гибсън беше в армията. Първото бе пристигнало неочаквано в деня преди завършването на обучението в базата на морската пехота в Парис Айланд. Беше едва третото му писмо от началото на военната му служба и представляваше нещо като медитация върху зрелостта в двайсет изписани на ръка страници. Седнал на ръба на койката си, Гибсън го препрочиташе пак и пак. Беше Денят на семейството, така че повечето от съкурсниците му се разхождаха из базата с близките си. Писмото го накара да се почувства по-малко сам. Написа развълнуван отговор, в който изрази благодарността си. След това започнаха да си разменят писма на всеки един-два месеца: тези на Гибсън стегнати и с факти, на съдията — пространни и философски. Гибсън се запита какъв съвет би му дал съдията в настоящата ситуация.

— Помня последния път, когато те видях — каза Гибсън на Абе. — Веднага след като съдията обяви, че постъпвам в морската пехота. Всички направо откачиха, но не и ти. Искрах да видя твоята реакция, но ти просто стана и излезе. Дори се позабави да закопчаеш сакото си и после си тръгна, сякаш нищо не се бе случило. Много хладнокръвно. Отиде да съобщиш лошата вест на Ломбард ли?

— Да.

— Винаги съм се питал как го е приел Ломбард, след като положи такъв труд да ме закопае. Вероятно срещата ви не е минала

добре.

— Така е, не мина никак добре. Но аз съм доволен, че нещата се развиха така. Осъзнах, че всичко е било грешка. Съжалявам, че играх някаква роля във всичко, което те сполетя.

Извинението свари Гибсън неподготвен. Изпита странно усещане за удовлетвореност да чуе, че някой най-сетне изразява съжаление. Но веднага го обзе и негодувание. Да, беше неочаквано и носеше известно удовлетворение, но каква полза от закъсняло с десет години извинение?

— Значи си бил невинна пионка, това ли ми пробутваш?

— Не. — Абе поклати глава. — Не вярвам, че неведението е достатъчно оправдание. Бях в неведение, но само защото аз самият си позволих този лукс. Защото не зададох въпросите, които бях длъжен да задам. Моята лоялност ме подведе. Усещах, че е нередно, но пренебрегнах инстинкта си. Ни най-малко не съм невинен.

— И какво сега? — попита Гибсън. — Ти и момичето Петкан ме откривате, за да успокоиш гузната си съвест? Малка изповед в неделя сутрин? По-добре ли ти стана?

— Да, по-добре ми стана. Дори съм изненадан какво облекчение ми донесе. Но не затова съм тук.

Появи се Тоби с менюта и каничка кафе. Постави чаша пред Гибсън и му наля. Явно се чувстваше неловко. В погледа му се четеше въпрос дали трябва да направи нещо. Гибсън едва доловимо поклати глава. Каквото и да се случваше тук, нямаше желание да го замесва.

— Ще се върна след малко, господо — каза Тоби.

Когато той се отдалечи, Гибсън се почеса под долната устна и насочи пръст към Абе.

— И защо си тук?

— Заради Сюзан.

Гибсън усети студени и остри зъби да докосват тила му, косъмчетата по ръцете му щръкнаха. За пръв път от години някой изричаше името ѝ пред него. Дори бившата му жена беше достатъчно разумна да не я споменава.

— Сюзан Ломбард.

Абе кимна.

— Искам да ми помогнеш да открием какво се е случило с нея.

— Сюзан е мъртва, Джордж. Това се е случило.

— Вероятно. Вероятно е така.

— Минаха десет години! — повиши глас Гибсън.

Вероятно? Думата си проправи упорито път в съзнанието му и гневът отстъпи на неизразимо отчаяние. Сюзан беше мъртва. Нямаше как да не е. Бяха минали десет години. Алтернативата беше много лоша; мисълта, че може да е жива след всичкото това време, съвсем не носеше утеха. Не... ако беше жива, това означаваше, че е скрита. А да остане скрита толкова дълго говореше, че някой е положил гигантски усилия. Колкото до това защо, отговорите бяха единствено ужасяващи и извикваха кошмарни образи в ума му.

— Защо? Какво печелиш от това? Надяваш се да си върнеш благоволенieto на Ломбард ли?

— Не. Между него и мен всичко е приключено.

— А защо тогава? Заради едно време?

— Мотивите ми не ти влизат в работата.

— Няма да ти се размине с такъв отговор. Ако не искаш нищо от Ломбард, защо ще искаш да откриеш какво е станало с дъщеря му? В случай че имаш някакви сведения, защо просто не ги съобщиш на ФБР и толкова?

Беше ред на Джордж да се втренчи в него. Гибсън му нямаше доверие, но оцени качествата на погледа му — твърд като бронята на стар пикап.

— Заради Сюзан. Изненадваш ме, Гибсън.

— В какъв смисъл?

— Сюзан те обичаше повече от всеки друг.

Неочаквано Гибсън бе на ръба да се разплаче. Абе видя това и му се усмихна разбиращо.

— Това момиче те боготвореше. Постоянно те следваше по петите. И виждах, че ти се грижиш за нея като за родна сестра. Всички го виждахме. — Абе бръсна нещо под окото си. — Нима враждата между теб и Бенджамин се простира до Сюзан?

Гибсън поклати глава и притисна уста с длан, за да не каже нищо повече. Усещаше, че трудно се владее.

— Тогава ми помогни. Не знам за теб, но аз имам нужда да разбера. Това момиче израсна пред очите ми, искам да узная какво се е случило с нея. Да се изправя лице в лице с човека, подмамил това красиво цвете от дома му. Сериозно да си поприказвам с него. Нататък

да го поеме ФБР, ако е останало нещо за поемане. — Абе помълча, вкусвайки намека за насилие в думите си. — А в случай че междуременно мога да оправя отношенията си с теб, още по-добре.

— Ти обвиняваш себе си.

— Да, така е.

— Затова ли те уволни Ломбард? Заради Сюзан?

— Да.

— Твоя ли беше вината?

Абе въздъхна и погледна през прозореца. На Гибсън му се стори, че целият се сгърчва едва забележимо. Когато Абе заговори, гласът му беше тих и тъжен.

— Много добър въпрос. Такъв, на който не намирам удовлетворителен отговор. Сферата на сигурността е ориентирана към резултатност. Работата ми беше да охранявам Бенджамин Ломбард, а семейството му беше част от моята отговорност. Най-простият анализ казва, че не опазих Сюзан.

Ако не беше пострадал от него, Гибсън би могъл да изпита симпатия към този човек.

— И защо сега? Откъде се взе това внезапно желание да се изрови старата история? Заради годишнината ли?

— Ела да те закарам до офиса ми и сам ще видиш.

— Какво да видя? С какво разполагаш?

Гибсън се опита да разчете нещо по лицето му. Възможно ли беше Абе да знае нещо ново по случай, озадачавал правоохранителните органи в продължение на десетилетие? На какви съмнителни теории залагаше? Имаше ли значение? На Гибсън му бе ясно, че ако съществуваше само един процент шанс да бъде открита Сюзан, той щеше да участва. Без никакво съмнение.

Абе плъзна по масата към него дебел плик. Гибсън го отвори и прокара пръст по пачката вътре. Не ги преброи, но банкнотите бяха все по сто долара.

— Какво е това?

— Или е извинение, че ти прекъснах закуската, или аванс. Ти решавааш.

— Аванс?

— Ако решиш да помогнеш, ти предлагам заплата, двойно по-висока от предишната, плюс аванс от десет хиляди долара, ако

работата ти доведе до значима следа. Справедливо ли ти звучи?

— Меко казано.

— Ами добре.

Абе стана, кимна към жената и излезе от „Найтхоук“. Гибсън не виждаше друг шанс за себе си, освен да го последва.

Кортежът от коли си пробиваше път през центъра на Финикс като боен кораб, прекосяващ океан от стоманобетон. Беше дълъг повече от половин пресечка и носът му бе оформен от полицейски мотоциклети, чиито сирени свиреха, докато проправяха път през гъстия трафик в петък следобед. Зад него изчакваха коли, изтеглили се бързо към тротоара, и пешеходци, спрели да позяпат зрелището.

Бенджамин Ломбард не чуваше и не виждаше нищо от това. Той седеше на задната седалка на една от лимузините, винаги различна, и преглеждаше графика за следващата седмица. Усещаше напрежението на хората си, но не бързаше да приключи. Свикнал беше да чакат решението му. Тяхното време, реално погледнато, беше негово време. Накрая внесе няколко незначителни поправки и върна листа с набелязания маршрут на един от сътрудниците си.

Беше уморен и разочарован. През последните двацет и пет дни беше наблюдавал как губернатор Ан Флеминг съкращава малко по малко преднината му в резултатите от анкетите. Започналото като забавна съпътстваща атракция нейно участие се превръщаше в реална заплаха. Излязла неотдавна политическа карикатура го изобразяваше като заек, спящ под едно дърво, докато костенурката Флеминг го задминаваше. От избраник се беше превърнал в обект на шеги в късните телевизионни предавания. Преди година тази жена, губернатор на Калифорния първи мандат, не се и споменаваха в разговорите за президентските избори. Ломбард беше толкова изявен фаворит, че дори авторитетни личности от партията бяха решили да не се кандидатираат. А сега във врата му дишаше нова в политиката жена. Съветниците му гледаха с пренебрежение на Флеминг, убедени, че ще отпадне, но той не беше толкова сигурен. Дотук тя беше контрирала всичките им предизвикателства като изпечен професионален играч и го бе накарала да изглежда като глупак. Големите дарители започваха да се усещат. Ако тя не бъдеше неутрализирана сега, конгресът в Атланта щеше да е истински ръкопашен бой.

— Кажи на Дъглас да свали от маршрута Санта Фе — обади се Ломбард. — Довечера след срещата с дарителите искам да отида направо на летището.

Лиланд Рийд се размърда на мястото си.

— Вижте, Дъглас смята, че е важно да се появите утре, ако искаме да разчитаме на подкрепата на губернатор Маклин. Преди конгреса няма да идваме повече в този район.

Лиланд Рийд беше началник на кабинета на вицепрезидента. На петдесет и пет години имаше репутация на невъзмутим и находчив играч, който решава всички проблеми. Тя бе затвърдена през трийсет и три годишната му кариера на Капитолия и в много кандидатпрезидентски кампании.

Ломбард високо ценеше началника на кабинета си. След самоубийството на Дюк Вон беше имал двама неудовлетворителни негови заместници и накрая се бе спрял на Рийд. Рийд говореше неговия език и споделяше твърдата му решимост, но не беше Дюк Вон. Не че това бе причина да се срамува — Дюк Вон беше уникален. Инстинктивно би схванал защо едно посещение в Санта Фе би било лоша идея. Дюк виждаше същите фигури на шахматната дъска като всеки друг, но разиграваше партията с много ходове напред. Той бе научил Ломбард на почти всичко в политиката.

Лиланд Рийд беше целеустремен и неуморен, но трябваше да бъде побутван в правилната посока. В някои отношения това беше за предпочитане. Ломбард вече бе привикнал да е най-умният във всяко обкръжение, но на моменти му липсваше увереността, че ако възникне проблем, Дюк вече работи по него.

Той фиксира Рийд с леден поглед.

— Няма да получим подкрепата на Маклин. Той ще я даде на Флеминг.

— Но според Дъглас Маклин дава аванси.

— Маклин даваше аванси, когато водех с десет пункта. А сега преднината ми е колкото оная ти работа и той ще играе с Флеминг, защото се знаят с нея от двайсет години и тя ще му поднесе обещания, които от мен няма да получи. Вярно, ще ме поразиграе за подкрепата си, но накрая няма да ми я предостави.

— Не си ли струва да пробваме, след като вече сме тук?

— Меган, къде ще е по график губернатор Флеминг следващия петък? — попита Ломбард.

Сътрудничката извика графика на лаптопа си.

— В Аризона.

— Това е губене на време, Лиланд. Опитват се да ни държат на изчакване, така че майната му на губернатор Маклин, а майната му впрочем и на Дъглас.

— Шефе? — Гласът на Рийд си остана равен и овладян въпреки внезапния гняв на вицепрезидента и острия му език.

— Притесняват ме Дъглас и начинът, по който реагира — обясни търпеливо Ломбард. — Той взема решения, основаващи се на анкетите от миналата седмица. Наредих му да върви едни гърди пред Флеминг. Омръзна ми да ме успокоява, че тя щяла да изчезне от картинката, защото това няма да стане.

— Разбрано — отвърна Рийд. — Каква причина да съобщя за отменянето?

— Нещо уклончиво. „Нужен е във Вашингтон“ винаги звучи авторитетно. Все още съм вицепрезидент. А пък той ще се сети.

— Ясно — каза Рийд.

— Още утре сутринта искам да проведем съвещание с Дъглас, Бенет и Гузман и да си изясним някои неща. Защото не са единствените стратегии на кандидатпрезидентски кампании във Вашингтон.

Ломбард се загледа през затъмненото стъкло. Да живее като под похлупак бе един от сюрреалистичните аспекти на службата му. През последните осем години не бе имало и един момент, в който да е истински сам, в който поне трийсет души да не знаят точното му местонахождение. Да си върши работата, и то добре, означаваше да е в постоянно движение, заобиколен от хора, идеи, действия. И Бог му беше свидетел, на него му харесваше. Още повече щеше да му хареса да е президент.

Когато журналисти го питаха защо иска да е президент, Ломбард отвърщаше с елегантните клишета, изричани от предшествениците му — за да служи на страната си, да кове бъдещето на нацията си. Бяха глупости, естествено, и той се съмняваше те да са били по-искрени в думите си от него. Каква беше истината ли? По кой друг начин в историята един човек би могъл да стане най-могъщата личност в света,

без да пролива кръв? Това беше шанс да се превърнеш в цивилизовано божество и той нямаше доверие на никой, чиито амбиции не се простираха до там. А разликата между него и повечето хора бе, че той бе роден за това.

Кортежът спря със затихващ рев пред хотела и Ломбард се загледа как действат агентите на Тайните служби. Вратите на две дузини коли се отвориха едновременно. Мъжете излязоха от тях и се дислоцираха като морски пехотинци, установяващи брегови плацдарм. Когато бяха готови, вратата на неговата лимузина се отвори и той се появи под слънцето навън, широко усмихнат. По-висок от всички агенти, с изключение на един, той се спря да огледа хотела, да закопчае сакото си и да помахна на поддръжниците си на отсрещния тротоар, които го посрещнаха с бурни аплодисменти. Чак тогава се остави да го въведат в хотела.

Отбеляза си наум да накара да махнат високия агент от екипа му.

Вътре в хотела ятото му от сътрудници го заобиколи и го тласна бързо към апартамента му. Докато течеше оперативката, той прегледа два-три доклада и ги изпъстри с въпросителни знаци. Способен беше да следи няколко разговора едновременно.

— В колко часа започва срещата с дарителите?

— В осем, шефе.

— Къде ми е речта?

Някой му подаде чист екземпляр. Той взе също две папки с последните данни от разузнаването относно ескалираща ситуация в Египет и сводка за спорове в Сената по повод имиграционния законопроект.

— Лиланд, искам да те видя след два часа. Ще разговаряме по време на обяда. А иначе не ме безпокойте, освен ако не се разрази конституционална криза и не съм станал президент.

Това предизвика любезни смехове сред групата. Агентите от Тайните служби затвориха вратата зад него.

Когато остана сам, Бенджамин Ломбард съблече костюма си и го изпъна върху леглото, за да не се измачка. Испита приятно облекчение в хладната стая след безмилостната аризонска жегата. Според него климатичите бяха върхово постижение на цивилизацията, даващо възможност на човек да живее на забравени от бога места, каквото беше Финикс, Аризона.

Застанал прав по официална риза, боксерки и черни чорапи, той се остави на удоволствието от прохладата в сумрачния апартамент. След няколко минути пусна новините по телевизията и беше посрещнат от репортаж за посещенията на Ан Флеминг в Калифорния в рамките на кампанията ѝ. Колкото повече мислеше за конкурентката си, толкова по-убеден беше, че на утрешната среща с Дъглас трябва да се лее кръв. Това щеше да прати послание сред редиците, да влее енергия и устремност у хората му. Запита се какво ли бе нужно да примами Абигейл Салдана, за да стане негов експерт. Тя не би търпяла тези глупости с Флеминг.

Рязко чуване на вратата го изтръгна от мислите му и доброто му настроение се изпари. Ако самият Сенат не пушеше като кратер, тежко му на престаравания се сътрудник от другата страна на вратата. Щеше да му се наложи да си търси работа в Турция.

— Какво? — ревна Ломбард, като едва не извади вратата от пантите ѝ.

Беше Лиланд Рийд и изглеждаше разтревожен.

— Какво има? — попита отново Ломбард, но вече с не толкова яростен тон.

— Може ли да вляза, шефе?

Бенджамин се отмести встрани и го пусна в апартамента. Рийд не седна, а взе нервно да обикаля из стаята като автоматична прахосмукачка, търсеца боклучета. Накрая се спря до прозореца.

— Казвай какво има, че ме изнервяш.

— Шефе, нали се сецате за онзи списък, който ми поръчахте да следя?

Ломбард знаеше точно кой списък имаше предвид Рийд. Човек не стигаше толкова далече в политиката, без да си създаде врагове. И не малко. Списъкът съдържаше хора, които биха могли да се опитат да навредят на кампанията му. Всички, от политически противници до бивши служители, та чак до гадже от гимназията, защото не ѝ беше харесало как скъсаха. Не че очакваше неприятности, но при всяка кампания се изравяше нещо отдавна забравено от миналото на кандидата. Нямахше причини да се очаква, че този път ще е различно.

— Кой? — попита Ломбард.

— Джордж Абе.

— Джордж? Сериозно? — Това го изненада. Винаги бе смятал, че са в прилични отношения въпреки начина, по който се бяха разделили. — Какво е направил сега Джордж?

— Срещнал се е със сина на Дюк Вон в закусвалня във Вирджиния. В момента пътуват с кола през Вашингтон.

Косъмчетата по тила на Ломбард настръхнаха. Гибсън Вон и Джордж Абе. Никога не бе предполагал, че ще чуе тези две имена в едно изречение. Единственото общо, което имаха помежду си, беше той. Това, че са заедно, нямаше как да е съвпадение.

— За какво са си говорили?

— Не знам, шефе.

— Ами разбери. Имаме ли наш човек във фирмата на Джордж?

— Не, шефе — отвърна Рийд.

— Прати някого. И ме свържи с Ескридж по телефона. Може би все пак ще се наложи да се задейства.

Изминаха в мълчание разстоянието до Вашингтон. Гибсън седеше на задната седалка до Джордж Абе, който невъзмутимо отговаряше на имейли. Когато Абе вкара паролата на телефона си, Гибсън я прочете с крайчеца на окото си. Направи го по силата на навика. Беше му отнело месеци да усъвършенства това умение, но вече можеше да открадне парола за телефон от човек в другия край на стаята просто по движенията на палеца му. Гибсън я запомни за всеки случай.

Числата винаги му се бяха удавали лесно. Математика, физика, компютри открай време бяха дисциплини, в които бе откривал логика. Оказа се от голяма полза, когато премина на тъмната страна. Обучил се беше да запомня поредица от цифри, можеше да стигне чак до шестнайсет: телефонни номера, кредитни карти, номера на социални осигуровки. Удивително бе колко често хората рецитираха съществена информация на публично място. Това бе един от по-нелицеприятните му в социално отношение таланти.

Момичето Петкан седеше до шофьора отпред и сканираше пътя, сякаш бе на предна линия във Фалуджа. И преди беше виждал този поглед в очите на ветерани от бойни действия. Спомени, които не искаха да си останат само спомени. Образи и звуци, които вечно вървяха в съзнанието им като дисонантна симфония. Тя беше напрегната и бдителна, сякаш в Северна Вирджиния крайпътните засади бяха обичайно явление.

В „Найтхоук“ Абе я беше представил като Джен Чарлс. Тя се беше ръкувала с него с професионален маниер, но изкуствената ѝ, загатваща опасности усмивка беше предупреждение да не ѝ се изпречва на пътя. И все пак Джен беше истинска сладурана в сравнение с намусения дребосък на волана: Хендрикс — не беше споменато малко име. Хендрикс явно също не харесваше Гибсън, но за разлика от Джен Чарлс не влагаше нищо лично. Хендрикс очевидно не харесваше нищо и никого.

Въпреки че беше неделя, движението във Вашингтон бе натоварено като в час пик. Беше началото на април и вишневите дървета цъфтяха, така че улиците, водещи към Джорджтаун, бяха задръстени от коли. Хората бяха тръгнали да им се полюбуват. Хендрикс някак съумяваше да си проправя път през задръстването, като танцуваше между лентите и редуваше спирачките с газта. Гибсън си отбеляза наум, че такава суперсила е много полезен актив. На моста „Кий“ Хендрикс ги изведе на издигнатата магистрала „Уайтхърст“, успоредна на Потомак, откъдето се включи в Кей стрийт. Реката искреше от страни по целия им път чак до Кенеди Сентър.

Гибсън стрелна с очи Абе. Думите му от закусвалнята още пареха. „Сюзан те обичаше повече от всеки друг.“ Обърна се и се загледа през прозореца към реката.

Повече от всеки друг.

Гибсън и Сюзан се познаваха от деца. Сближени бяха чрез връзката между бащите си, която беше по-силна от обичайната между сенатор и началника на кабинета му. Ломбард беше кум на сватбата на Дюк и след смъртта на майка си тригодишният Гибсън бе прекарвал повече празници със семейството на Ломбард, отколкото със собственото. Сенатор Ломбард и Дюк често работеха до късно през нощта, поради което Гибсън имаше спалня в дома му до тази на Сюзан. Когато Гибсън беше на седем години, Дюк трябваше да му обясни, че тригодишната Сюзан не му е сестра. Гибсън прие зле новината.

Някои от най-умиляващите му детски спомени бяха от лятната къща на семейство Ломбард в Памсрест на морския бряг. Всяка година лятната ваканция започваше с парти на Деня на загиналите във войните, което семейство Ломбард устройваха за стотина души най-близки приятели, политически съюзници и техните семейства. Винаги имаше десетки деца, с които да си играе и да беснее, докато възрастните се разхождаха по моравата и широката веранда, обикаляща къщата. Гибсън прекарваше деня в безкрайни игри, чиято цел бе пленяване на знамето в задната част на имота. Традиционно пристигаше фургон за сладолед за радост на хлапетата, вече преяли с хамбургери, хотдог и картофена салата. Беше истински детски рай и той неизменно очакваше с нетърпение подобни събития.

По време на тези партита Сюзан си оставаше вътре и четеше до големия еркереен прозорец. От широкия перваз с натрупани върху него възглавници можеше да вижда задния двор чак до началото на гората. По негово мнение така тя само пропиляваше прекрасния ден. На тази възраст той самият предпочиташе да се катери по дърветата, не да ги съзерцава. Ала това беше любимото местенце на Сюзан в къщата. От там тя наблюдаваше партито и четеше вечните си книги. Стига да успееше да омагьоса майка си да ѝ донесе обяда, с удоволствие прекарваше деня в четене и подремване на слънце.

Макар да приемаше Сюзан като сестра, Гибсън дълго време не можеше да я разбере и се отнасяше към нея както брат към по-малка сестра — като към извънземно. Тя не играеше футбол или бейзбол, не се включваше в игрите на войници в гората, не харесваше никое от любимите му занимания. Така че той правеше единственото разумно при тези обстоятелства — игнорираше я. Не от лоши чувства, а заради удобството си. Двамата нямаха общ език.

Но Сюзан също се отнасяше към него както сестрите към по-големите си братя — с търпелива обич и несекващо удивление. На пренебрежението му отговаряше с обожание, на досадата му — със сияйна усмивка. Никога не беше огорчена или обезсърчена, когато той не отвърщаше на нежното ѝ отношение, и винаги беше готова да му даде поредния шанс. Накрая просто го победи с обичта си, дарявана с детинска щедрост. Гибсън беше безсилен пред нея, в крайна сметка капитулира пред упорството ѝ и също я заобича. В някакъв момент тя престана да бъде Сюзан и стана негова сестра.

Неговото Мече.

На Мечето не ѝ стигаше просто да бъде обичана, тя го преследваше години наред да ѝ чете. Беше ѝ чел веднъж, като беше съвсем малка; не можеше да си спомни книжката, само — че бързо му омръзна. Оттогава тя не спираше да му доява да ѝ чете отново, обикновено от своето кътче край прозореца, когато той профучаваше през задната врата, за да играе в гората. Не си падаше много по книгите и винаги се измъкваше.

— Гиб-сън! Гиб-сън! — обаждаше се тя. — Ела ми почети!

— Не сега, Мече, по-късно — гласеше неизменният му отговор.

— Добре, Сън. Довиждане! — викаше след него тя. — До по-късно! — Като че „по-късно“ беше конкретна уговорка за среща.

Мечето винаги произнасяше името му, сякаш се състоеше от две думи, а понякога го съкращаваше на „Сън“, ако беше развълнувана. Според Дюк така звучеше като стар южняшки джентълмен, обръщаш се към сина си. Това размиваше всички възрастни и само я насърчаваше да продължава. Тя не разбираше защо е смешно, стигаше ѝ, че всички ѝ обръщат внимание.

Една Коледа Мечето най-сетне пречупи съпротивата му. Сенаторът и Дюк работеха усилено по някакъв законопроект и Гибсън прекара повечето празнични дни в дома на семейство Ломбард в Грейт Фолс. Тя беше на седем години, а той на единайсет. В момент на слабост той каза „да“ и тя припна, преди да е успял да си пусне нов филм. Сюзан се върна със „Задругата на пръстена“ от Дж. Р. Р. Толкин. Тогава още ги нямаше филмите по книгата, така че той не знаеше нищо за нея, освен че беше дебела и с твърди корици.

— Мече, дума да не става — възрази Гибсън, като я претегли в ръката си. — Прекалено е голяма.

— Първата е от цяла трилогия! — осведоми го тя, пърхаща от вълнение.

— О, стига бе...

— Не, много ще ти хареса, обещавам. Приключенска е. Пазя я специално за теб.

Грейс Ломбард ги беше наблюдавала с развеселена съчувствена усмивка, оправдаваща подозренията му — *няма мърдане за теб, млади човече*. Гибсън въздъхна. Не беше чак болка за умиране. Отвори на Първа глава. Какво беше хобит, дявол го взел? Все едно. Щеше да почете двацет минути, Мечето щеше да се отегчи и да заспи и толкова.

— Добре. Къде искаш да четем?

— Да! — възкликна тържествуващо тя, а после се наложи да помисли, защото не беше стигнала чак дотам в плановете си. — До камината?

Отведе го до кресло в дневната. Огънят загасваше и Мечето наслага дърва, докато Грейс я предупреди да не подпалва къщата. После той трябваше да изчака още десет минути, докато тя подреди всичко както трябва. Това означаваше купчини от възглавници и леко одеяло, горещ шоколад за нея и чаша ябълков сок за него. Тя тичаше из

стаята, регулираше осветлението да не е много ярко, но не и много слабо. Гибсън стоеше насред стаята и се чудеше в какво се е забъркал.

— Седни, седни — подкани го Мечето.

Той седна.

— Така добре ли е?

— Идеално!

Мечето се настани доволна в скута му и облегна глава на рамото му. Той ѝ даваше десет минути до заспиването.

— Готова ли си? — попита я, като се опита да се направи на сърдит, но не успя.

— Готова съм. О, чакай — извика тя, но бързо се отказа. — Не, няма значение.

— Какво?

— Няма значение — повтори тя и поклати глава. — Следващия път.

Следващ път нямаше да има. Той отвори книгата и се намести удобно.

— „Когато господин Билбо Бегинс от Торбодън обяви, че скоро ще празнува своя сто и единайсети рожден ден...“

— Сън?

Той спря.

— Какво?

— Благодаря ти.

— Нали знаеш, че няма начин да ти я прочета цялата.

— Нищо, чети, докато ти е приятно.

Той изчете първите трийсет страници без прекъсване. Мечето не заспа и историята никак не беше лоша. Имаше вълшебник, магии, така че направо си я биваше. Още четяха, когато сенаторът и Дюк си направиха почивка от граденето на стратегии. Госпожа Ломбард ги отведе до прага на дневната. Крадешком, сякаш бяха на сафари и можеше да подплашат дивите животни. Гибсън не ги беше забелязал, докато не проблесна светкавицата на фотоапарата.

Въпросната снимка висеше в рамка в коридора между спалните им, а и Дюк имаше копие от нея в кабинета си у дома.

След изненадващите гости Гибсън се беше опитал да престане да чете, но Мечето, предусетила беда, обхвана с длани ръката му над лакътя.

— И какво станало по-нататък?

Гибсън установи, че той също е любопитен да узнае.

Завършиха „Завръщането на краля“ две години по-късно, през което време Гибсън вече се беше пристрастил към четенето. Още нещо, което дължеше на Мечето. Книгите му помогнаха да запази здравия си разум първо в ареста, а после и в морската пехота. Четеше всичко, което му попаднеше в ръцете: странните научнофантастични истории на Филип К. Дик, булевардните мистерии на Джим Томпсън, „Чужденецът“ на Албер Камю, който на деветнайсетгодишна възраст му се видя истинско откровение. Овехтял екземпляр на „Грейт Джоунс Стрийт“ на Дон Де Лило му беше постоянен спътник още от тренировъчния лагер и можеше да рецитира наизуст началния монолог.

Ако трябваше да бъде честен, никога не си бе позволил да свърже Сюзан Ломбард от записа на охранителната камера с неговото Мече. В съзнанието му Мечето беше завършила колеж и живееше в Лондон или Виена, както винаги си бе мечтала. Имаше връзка с умен и срамежлив младеж, който я обожаваше и ѝ четеше на глас в неделя сутрин. Мечето нямаше нищо общо с отдавна изчезналата Сюзан Ломбард.

Дали тя би харесала дъщеря му? Понякога се улавяше, че ги сравнява — двете значими за него момиченца. Изобщо не си приличаха. Ели не беше мълчалива и интровертна. В това отношение беше като него — предпочиташе да се катери по дърветата, вместо да седне да чете под някое от тях. Но по отношение на обичта към хората Ели и Мечето бяха съвсем еднакви. И двете прегръщаха бурно, безкомпромисно. Да, Мечето щеше силно да обикне Ели, а малката щеше да ѝ отвърне със същото.

Къде отиде ти, Мече?

Гибсън погледна към Джордж Абе и екипа, събран от него.

Щеше ли тя да отговори най-после?

След като отминаха Макферсън Скуеър, Джен се размърда на мястото си и съобщи на Джордж, че са пристигнали. Рейнджровърът спря в подземния гараж на сградата.

Когато паркираха и слязоха, Джен изостана, за да може да държи Гибсън под око. Той хвърли поглед назад към нея, но не каза нищо. Беше по-висок, отколкото тя предполагаше първоначално, но очите му имаха познатото ѝ вече остро изражение. Бе я забелязал в закувалнята, което беше достатъчно неприятно за нея, а когато се бяха ръкували при излизането си на улицата, се бе почувствала като претоплена в микровълнова фурна вечеря. И това не ѝ хареса.

Офисът на „Консултантска група «Абе»“ беше тъмен и тих. Осветлението се включи с жужене. Малкият атриум беше безупречен и модерен с високите си тавани и стилни мебели, тапицирани с черна кожа. Гибсън изглеждаше впечатлен.

Хендрикс ги поведе по коридора. Отнякъде долиташе пулсираща музика. Отвори двойна стъклена врата, водеща към конферентна зала, и шумът стана болезнен за слуха. Бе все едно да стоиш на писта, докато Боинг 747 захожда за кацане над главата ти. Джен разпозна мелодията, но не знаеше името на групата. Типично за нея. Не желаше да си прави труда да помни.

Плешива глава изникна иззад лаптопа като човече от електронната игра „Уак-а-моул“.

— Музиката, Майк! Боже господи! — кресна Хендрикс.

В конферентната зала настана тишина и плешивият мъж се изправи. Беше Майк Рилинг, директорът по информационни технологии на „Консултантска група «Абе»“. Беше малко над трийсетгодишен, с нервно трепкащи кървясали очи и нездравия тен на човек, който кара на кофеин и полуфабрикати. В помещението се усещаше застоялата миризма на стрес.

— Прощавайте, господин Абе. Очаквах ви чак следобед.

— Вече е следобед — уточни Джен.

— О — промълви Майк. — Съжалявам, господин Абе.

— Няма нищо. Как върви? — попита Абе.

Устата на Майк се отвори и затвори без отговор, което Джен разчете като международния знак за „Въобщо не върви и ми се иска да престанат да ме питат“. Беше го преживяла и изпитваше известно съчувствие към него. Майк работеше повече от всеки друг в екипа и нямаше друга вина, освен че бе прехвалил способностите си. Именно затова Гибсън беше тук. Стига да не беше прекалено късно.

Обикновено това беше основната им конферентна зала, сега превърната в импровизиран команден център. Снимки, диаграми, карти и бележки бяха забодени на няколко табла на колелца, подредени край една от стените. Най-отгоре в средата на централното имаше снимка на Сюзан Ломбард, а под нея бяха тези на най-близките ѝ роднини като в обърнато наопаки родословно дърво. Погледът на Гибсън се насочи директно към Сюзан и по лицето му пробяга изражение, което Джен не успя да разтълкува.

Под семейството в отделен ред бяха строени служителите от екипа на Ломбард от сенаторския му период, включително Дюк Вон. Там беше и снимката на Джордж Абе. Галерията завършваха две празни рамки една до друга. Едната беше обозначена „WR8TH“ — анонимното потребителско име в чатрум на човек или група хора, с които Сюзан бе комуникирала онлайн преди изчезването си. Втората бе надписана „Том Б.“. Двете рамки бяха свързани с линия и по средата ѝ имаше въпросителен знак.

Абе седна начело на масата. Хендрикс и Гибсън го последваха, а Рилинг се засуети наоколо като неспокойна квачка.

— Майкъл. Моля те. Разтребването ще почака — каза Абе.

— Да, господин Абе. Простете.

Абе се засмя някак принудено.

— И стига се извинява, че работиш усилено.

Джен оцени любезността на шефа си, но никакви похвали не можеха да успокоят Рилинг. Тя се съмняваше, че дори цяло шишенце ксанакс и усмирителна риза биха го накарали да се кротне. Рилинг беше преуморен, на ръба на психическата си издръжливост и в плен на дълбокото убеждение, че е трагично недооценен.

— Майкъл, това е Гибсън Вон — представи новодошлия Абе. — Той ще ни консултира по случая „Ломбард“. Гибсън, това е Майкъл Рилинг, директорът ни по информационни технологии.

Рилинг предложи на Гибсън вяло ръкостискане и го стрелна с погледа на куче, пазещо територията си. Гибсън или не го забеляза, или реши да не се впечатлява.

— Ще оставя Джен да те въведе в курса — каза Абе на Гибсън. — Да попълни някои от празнините. Понякога е от полза да се обходи отново познатата територия. Ще установиш, че всичко го има в досието по случая.

Джен побутна по масата дебела папка към Гибсън. По гръбчето и върху предната корица имаше надписи „Сюзан Ломбард“; вътре бе описанието на изчезването на Сюзан Ломбард и на последвалото разследване. Имаше вътрешноведомствени документи на ФБР, снимки и доклади, всичките впечатляващо щателни. Абе може и да беше в немилост пред Бенджамин Ломбард, но сам по себе си бе авторитетен професионалист.

Гибсън преглеждаше досието внимателно и потъркваше силно мястото зад ухото си. При всяко споменаване на Сюзан Ломбард като че се напрягаше и се затваряше по-дълбоко в себе си. Какво ли изпитваше? Вина? Угризения? Страх? Да не би страх? Той усети, че Джен го гледа, и й отправи усмивка като на пациент към зъболекар, който го подготвя за почистване на канали.

От конзола на стената се спусна екран. Изпълни го снимка на Сюзан. Имаше богата колекция, от която да избират. Всички от семейство Ломбард бяха забележително красиви. Онази на екрана беше отрязана от коледно парти — Сюзан, седнала на пода в краката на възрастните, щастливо усмихната към обектива. Ръката на Гибсън Вон, отделена от тялото, висеше във въздуха до Сюзан. Джен бе открила няколко снимки без него — не бяха много — но подбра тъкмо тази, за да провери реакцията му. Сега съжаляваше. Той имаше вид на страдащ от морска болест.

— Джен, имаш думата — подкани я Абе.

Тя понечи да се изправи, но се отказа и прокара език по зъбите си.

— Какво ти е известно за изчезването на Сюзан Ломбард?

— С изключение на това, което въртят по телевизията от десет години ли? — сви рамене Гибсън. — Не много.

— Беше ли разпитван след похищението й? — намеси се Хендрикс. — Не открихме документални следи.

— Не — отвърна той. — По това време бях в предварителния арест.

— Дан повдигна важен въпрос — продължи Джен. — Ако нещо от това, което знаем за Сюзан, ти се стори неточно, посочвай го. Двата сте имали близки отношения.

Гибсън се намръщи.

— Така е, но си спомнете, че не я бях виждал след смъртта на баща ми.

— Ясно — обади се Абе. — Но знае ли човек?

Джен се закашля.

— Ако не възразявате, най-добре е да започнем от началото. — Тя изчака да види дали някой не е на друго мнение. — И тъй, както всички знаете, през юли се навършват десет години от изчезването на Сюзан Ломбард. Сутринта във вторник, двама и втори юли, дъщерята на сенатор Бенджамин Ломбард от Вирджиния бяга от дома си. Бяга от едно по общо мнение идеално и щастливо семейство. Това съответства ли на твоите спомени?

— И още как.

— На ранен етап от разследването полицията и ФБР изхождат от теорията, че Сюзан е била отвлечена някъде по пътя около лятната семейна къща в околностите на Памсрест, Вирджиния. Грейс Ломбард и дъщеря ѝ често прекарвали там цялото лято, а сенаторът пътувал от и до Вашингтон.

Памсрест беше малко градче, където всеки познаваше всеки. Семейни магазинчета, две заведения за сладолед, пешеходна зона с дървена настилка и непретенциозен, но спечелил много награди ресторант за барбекю. Притежаваше атмосферата на една отминала епоха, която извикваше сантименталност у хората, без да могат да я вместят в точен исторически период. В такова градче жителите се чувстваха достатъчно сигурни.

— Така беше — потвърди Гибсън. — През последното лято, което прекарах там, Мечето беше май дванайсетгодишна и имаше пълна свобода да излиза и да се прибира, когато си поиска.

— Мечето? — изрече въпросително Хендрикс.

— Прощавайте, имах предвид Сюзан. Мечето беше моят прякор за нея.

Хендрикс си го записа.

— Сюзан ходи навсякъде с велосипеда си — продължи Джен. — През въпросното лято работи към местния плувен басейн, излиза сутрин и я няма по цял ден. Това е преди времето, когато всяко хлапе има мобилен телефон. За Грейс Ломбард не е необичайно да не се чува с дъщеря си през деня. Така че тя се разтревожва сериозно чак някъде към шест вечерта. След два телефонни разговора установява, че Сюзан не се е появила на работа. Третото ѝ обаждане е до съпруга ѝ във Вашингтон. Сенатор Ломбард звъни във ФБР. Започва разследване. Още на следващата сутрин градчето осъмва с представители на правоохранителните органи — местни, щатски и федерални. По обед изчезването на Сюзан Ломбард вече е национална новина и се превръща в поредната фикс идея на кабелните телевизии.

— Удобно е да си бял — отбеляза Хендрикс.

Джен кимна. Не можеше да оспори такова твърдение. Социолозите го наричаха СИБЖ, или Синдром на изчезналата бяла жена. Случаят със Сюзан последва тези с Елизабет Сمارт и Натали Холоуей. Сред изчезналите лица в Америка със сигурност повече внимание привличаха онези, които бяха бели, от женски пол и хубави. А като се прибавеше и фактът, че момичето е дъщеря на сенатор, се получаваше сигурна рецепта за поредната американска мания. Репортерите налазиха Памсрест като скакалци. Телевизионни коли оформиха цял импровизиран квартал в поле край градчето. Репортажи по случая вървяха денонощно из всички медии в страната.

— Следобед на втория ден велосипедът на Сюзан е открит през две населени места в терен с трева до кръста зад малък магазин. Районът е претърсван много пъти, но никой не си спомня да е виждал Сюзан Ломбард. Местната полиция започва да проверява регистрирани извършители на сексуални престъпления, а ФБР проучва възможността да е политически мотивирано отвличане. Естествено, искане за откуп няма.

И Абе, и Хендрикс се размърдаха на местата си. Джен продължи, преди някой от тях да успее да я прекъсне. Искаше по-бързо да изложи старите факти, преди да разкрие новите.

— Първият пробив по случая идва на шестия ден. Колежанка на име Биатрис Арнолд се обажда на горещата линия на ФБР, за да съобщи, че е обслужила Сюзан Ломбард в магазина на бензиностанцията в Брийзуд, Пенсилвания. Записът от Брийзуд

преобръща драматично насоката на разследването. Сюзан Ломбард не е отвлечена, избягала е. Някак е изминала разстоянието от петстотин и шейсет километра от крайбрежието на Вирджиния до границата на Пенсилвания, без да привлече вниманието към себе си. Записът от охранителната камера изважда наяве три факта: първо, Сюзан активно се е мъчила да скрие самоличността си; второ, чакала е някого; и трето, поне в съзнанието на Сюзан, този някой е бил приятел. Когато още се предполага, че става дума за отвлечане, никой не обръща особено внимание на самата Сюзан Ломбард. Тя е просто невинно момиче, попаднало на грешното място в грешен момент. Но щом се появява записът от Брийзуд, ФБР осветява силно личния живот на Сюзан Ломбард. Средата ѝ, вещите ѝ, социалното ѝ обкръжение са подложени на анализ и дисекция. — Джен замълча за кратко. — Предполагам, че следиш мисълта ми до тук, нали?

Гибсън кимна.

— Добре. И сега стигаме до един момент в повествованието, който не е споделен с медиите. Така че ме прекъсни, ако имаш въпроси.

Гибсън отново кимна.

— И тъй, кой е бил „приятелят“, с когото тя се е срещнала в Брийзуд, и как се е запознала с този индивид? Първоначалните разпити на приятелите на Сюзан на басейна сочат към гадже — някой си „Том Би“. — Джен посочи празната рамка на таблото.

— Имала е гадже?

— Това изненадва ли те?

— Да, малко. Какво знаем за него?

— Не много. Приятелите ѝ признали, че са я покривали в разни случаи, за да може да излиза от работа и да се вижда с него. Родителите на Сюзан са категорични, че гадже не е имало, но при претърсването на стаята на Сюзан са открити любовни писма от него, скрити в библиотеката.

— И какво?

— И нищо. Властите започват търсене, но не откриват никакъв Том Би в радиус от осемдесет километра. Разширяват издирването до Том с разни други инициали на фамилията, но удрят на камък.

— И той така и не се е представил сам?

Джен поклати глава.

— При претърсването на лаптопа на Сюзан се появява нова следа. Харддискът е изтрит посредством „Хеви скръб“, програма, създадена за трайно унищожаване на данни.

— Гибсън, можеш ли да обясниш как работи тя? — попита Джордж.

Джен погледна въпросително шефа си. Джордж знаеше как работи програмата, именно той ѝ я бе разяснил. Без съмнение си имаше причина да пита. Да се работи с Джордж бе като да играеш шах с гросмайстор.

— Да, разбира се — отвърна Гибсън. — Противно на масовата заблуда, изпразването на „кошчето“ на компютъра само предислоцира данните. Те продължават да съществуват на харддиска, но компютърът вече има разрешение да записва върху файла, ако е необходимо пространство. „Изтрит“ файл обаче може да продължи да съществува с години в зависимост от навиците на потребителя. Извличането на така наречените изтрити данни от харддиска е просто. Много кандидати за слава в криминалния свят са се провалили заради това. По тази причина има потребност от програми като „Хеви скръб“, които систематично презаписват харддиска много на брой пъти, докато всякакви налични данни станат невъзстановими. Не е операция, която е по силите на средния тийнейджър.

— Още по-малко на момиче, описано от родителите ѝ като „боса в компютрите“ — допълни Джен.

— Съвсем ясно е, че е била точно такава — намеси се и Хендрикс. — Защото, макар да е инсталирала и пуснала програмата, за да покрие следите си, е затворила капака на лаптопа, преди тя да приключи.

Гибсън рязко завъртя глава към Хендрикс.

— Това е пратило компютъра в режим на хибернация и е спряло по средата изтриването. Значи Мечето е оплескала работата?

— Точно така — кимна Джен. — Лаптопът е отнесен във Форт Мийд, където възстановяват каквото могат — не е много. Повече обичайни за тийнейджър неща: фрагменти от домашни работи, есета, имейли и прочие. Но е установено, че е била клиент на разговори чрез интернет в реално време, нещо, за което родителите не са подозирали и не е ползвано от приятелите ѝ.

— Помня, че ФБР търсеха наляво и надясно WR8TH. Така са го открили значи? — Гибсън вече се беше навел напред на стола си.

— Да, някой с потребителско име WR8TH е бил приятел със Сюзан в чатрум. WR8TH се е представил като шестнайсетгодишно момче и е станал неин довереник. От разговорите става ясно, че я е насърчавал да избяга и ѝ е помогнал да прикрие следите си.

— Федералните стигнаха ли донякъде по тази линия?

— Не, WR8TH се оказа задънена улица. ФБР го оповестиха, но не се узна нищо полезно.

— Не съм изненадан — отбеляза Гибсън. — Интернет разговорите в реално време са преднамерено анонимни. Няма чат логове. Някой може да си избере ново потребителско име на всяко логване. Когато навремето започнах с компютрите, използвах именно интернет разговорите в реално време за обмяна на разни номера, стратегии и кодове. Всички ги гонеше параноя, че ФБР имат шпиони в чатовете.

— Наистина имаха — посочи Абе.

— Затова използвах някъде към двайсет различни потребителски имена. Ако WR8TH е бил предпазлив, би било почти невъзможно да го проследят.

— Точно това и се случи въпреки хилядите насоки — продължи Джен. — Нито една не отведе до човека или хората зад WR8TH. По една ирония се оказа невероятно често срещано потребителско име онлайн. Има стотици негови вариации само в геймърските сайтове.

Джен продължи изложението си с предполагаемия и доста общ профил на похитителя, изготвен от ФБР. Предполагам, защото с изключение на фрагменти от чата, възстановен от компютъра на Сюзан, нямаха на какво да стъпят освен на обстоятелствата около престъплението.

— Теорията беше и все още е, че извършителят е много организиран, вероятно на възраст между трийсет и петдесет години. Твърде обигран, уверен и методичен, за да е новак. Младите престъпници обикновено са импулсивни и глупави. Този е търпелив и коварен. Нищо чудно да е изпечен хищник с дълга история. Сюзан надали е била първата му жертва.

— Как са стигнали до това заключение?

— Извършителят успешно се е представил като юноша, което предполага, че е способен на емпатия и е опитен в общуването. Не е лесно да заблудиш тийнейджър. От ФБР се съмняват, че някога е бил арестуван, защото педофилите рядко променят метода си, след като им върши работа. За всеки случай са проверили стари случаи за подобен подход. Нищо. WR8TH освен всичко е поназнайвал доста за компютрите и така е избегнал оставянето на следа. Домът му, вероятно самостоятелна къща, му дава нужното уединение, което пък предполага, че има работа и е способен да функционира нормално в обществото, без да привлича подозрения към себе си. Когато следствието забуксува две години по-късно, преобладаващата версия беше, че извършителят не е знаел коя е в действителност Сюзан Ломбард. Нищо не сочеше, че тя е разкрила самоличността си пред него онлайн, и предположението на ФБР беше, че извършителят е изпаднал в паника, когато е осъзнал кого е похитил. Съществува голяма вероятност да я е убил, да е захвърлил някъде трупа и да се пренасочил към не тъй опасна плячка.

Гибсън се взираше в нея. Тези зелени очи направо прогаряха дупки.

— Къде е банята?

Той се изправи и излезе, преди някой да е успял да му отговори. Вратата на конферентната зала се затръшна зад него.

— Много тактично, Чарлс — обади се Хендрикс и пусна химикалката си върху масата за по-голям ефект.

— Майната ти, Дан. Откъде да знам, че бил такъв женчо?

Рилинг се зае да пише нещо на компютъра си. Джордж се прокашля и двамата млькнаха. Хендрикс се засмя. Джен погледна началника си в очакване да бъде смъмрена. Вместо това го видя да ѝ се усмихва.

— Той страда за Сюзан дори повече, отколкото се надявах. Това е добре.

— Да, шефе.

— Но занаяпред го раздавай по-кратко на тази тема.

Гибсън се върна, но не влезе в стаята. Остана на прага. Беше наплискал небрежно лицето си с вода и ризата му се беше намокрила.

— Виж какво, Джордж — заяви той, — оценявам предложението за работа, но ако си очаквал да получи прозрение и да ти кажа кой е

WR8TH, съжалявам. Не бях виждал Сюзан известно време. Ще ми се да можех да помогна. Повярвай ми. Но няма да видя нищо, което е било пропуснато от ФБР. Съжалявам. — По всичко личеше, че е искрен. — Можеш да си вземеш парите обратно. Прости ми, че ти изгубих времето.

Абе се усмихна.

— Не, Гибсън. Не очакваме нищо подобно.

— А какво тогава?

— Джен? — подкани я Абе.

Гибсън се взря в нея.

— WR8TH осъществи контакт — каза тя.

Фред Тинзли бавно завъртя чашата си със скок върху бара и хвърли неприязнен поглед към мобилния си телефон. Очакваше обаждане. Не знаеше кога ще дойде и кой ще е човекът насреща, но тези неща не го засягаха. Дали щеше да позвъни сега, или след четири часа, му беше все едно.

Според ръчния му часовник беше чакал в бара три часа и дваайсет и седем минути. Тинзли прие на доверие, че е така. Беше скъп часовник, купен именно заради прославената му по света точност. Разчиташе на него, защото много отдавна беше изгубил способността си да усеща как тече времето. Минута, час, година — беше му все едно. Времето е относително, както бе казал великият човек. Тинзли се съгласяваше с него безусловно. Да мериш живота си в дни беше безцелно. Все още усещаше биенето на сърцето в гърдите си, вкушаше дъха от дробовете си. Още живееше и това беше единствената мярка за време, която имаше значение.

Барът беше от онези изискани заведения, предлагащи повече видове уиски, отколкото бира. Дори столчетата пред бара не се клатушкаха. На това му се казваше ниво. На Тинзли не му се нравеше типът клиентела, привлечана тук — оживени и бърбиви хора, събрали се като мухи да накачат изстиващия труп на своя ден — но пък оценяваше богатата колекция от добър скок.

Напоследък беше станал фен на четиринайсетгодишно „Обан“ — плътен скок с дъх на торф. Макар че никога не го беше вкусвал, харесваше как опушеният аромат влиза в ноздрите му. Миришеше на земя. Той не пиеше, но след като от него се искаше да чака в бар, предпочиташе да поръча нещо, към което да изпитва респект. Производството на това уиски бе започнало още през 1794 г. и според Тинзли си личеше. Нужни бяха търпение и прецизно внимание към детайла, за да се овладее до съвършенство дадено умение. Но най-много от всичко се искаше време.

Тинзли уважаваше подобна отдаденост. Неговият занаят изискваше владеенето на много умения, но преди всичко се ценеше

времето. Цял живот Тинзли бе изучавал начина, по който времето влияеше на хората. Как си играеше с точната им преценка и перспектива. Правеше ги нетърпеливи или прибързани. Караше ги да поемат безразсъдни рискове. Времето беше големият изравнител и нито пари, нито власт можеха да повлияят на неотклонното му напредване. Именно това правеше Тинзли толкова добър в работата му. Повечето хора не разбираха какво всъщност влага един снайперист в онова, което върши. Самият изстрел не беше труден. За изстрела трябваша десет хиляди часа тренировки, десетки хиляди пълнителя и енциклопедични познания за влиянието на околната среда върху балистиката. Не, изстрелът беше лесното. Той просто изискваше време и волята да минеш през него. Трудната част беше чакането.

Времето не въздействаше на Фред Тинзли като на мнозинството хора. Мнозинството хора се стъписваха пред времето. Позволяваха му да ги тормози, да поражда у тях страх, че минава твърде бързо или твърде бавно, понякога и двете едновременно. Не и Тинзли. Той беше безразличен към минаването на времето и то течеше без усилие покрай него.

Като някое праисторическо създание, непокуварено от размекващото влияние на прогреса, Тинзли можеше да наблюдава света, да притвори клепачи и да минат цели седмици, докато отвори отново очи. Това го правеше неподатлив на скука, съмнения и потребности; нуждите, мотивиращи обикновените хора, не се отнасяха до него. Но преди всичко го превръщаше в търпелив и коварен хищник.

Когато беше млад и все още упражняваше занаята си с пушка, Тинзли прекара веднъж двама дни и шест дни в канализацията на Сараево. Беше в разгара на обсадата. Градът и страната бяха в хаос въпреки огромните усилия на ООН. Мишената му, един от офицерите на Слободан Милошевич, си беше спечелил отвратителна репутация, с която се открояваше дори на фона на общите гадости в тази ужасна война. Поредицата зверства, в която обектът му бе обвиняван, бе довела до заповед за неговото „ликвидиране, не залавяне“, както и награда за главата му, която бе привлякла интереса на професионалисти от цяла Европа.

За тяхно съжаление, този човек се бе оказал жилив и труден за убиване. Десетките опити за покушение срещу него го бяха направили

извънредно предпазлив и параноичен. Той постоянно сновеше между тайни квартири и променяше плановете си. Така движенията му бяха станали непредсказуеми, невъзможно беше да се открие модел и никои не бе съумял да се доближи достатъчно близо до него, че да грабне наградата.

От гледна точка на Тинзли съперниците му бяха подходили погрешно към задачата. Защо им трябваше да се мъчат да предугадят ходовете на човек, който целенасочено се стреми да е непредвидим? Беше глупаво. Вместо това Тинзли беше пропъзлял в гнусната канализация на Сараево и в крайна сметка бе заел позиция в отточна шахта, която му даваше безпрепятствен поглед към компрометирана тайна квартира, останала празна осемнайсет месеца. Позицията му не се базираше на актуална разузнавателна информация, а на допускането, че в крайна сметка обектът ще повярва, че въпросната тайна квартира е забравена, и ще рискува да отседне в нея. Силите на ООН затягаха обръча си, напрежението нарастваше и накрая мишената на Тинзли щеше да сгреша.

Тинзли лежеше сред бълбукащ поток от човешки екскременти и чакаше. Миризмата беше на смърт и на град, съсипан от войната. Беше си занесъл храна и вода за два месеца, но не успя да ги опази и отслабна с повече от дванайсет килограма. За да избегне риска да издаде позицията си, не помръдваше от мястото си и спеше с брадичка, подпряна на стиснати юмруци, за да не се удави в мръсотията.

Условията в канализацията бяха нечовешки, или така беше приел разузнавателният отряд, проверил района преди пристигането на мишената. Не им хрумна да погледнат там, където жив човек не би могъл да просъществува. Но Тинзли издържа. Издържа в онзи подземен ад, като изключваше съзнанието си и изпадаше в един вид дисоциативно състояние. Съществуваше само сградата, отдалечена на стотина метра, а времето течеше по свои собствени закони. Мишената трябваше да мине покрай скривалището му.

Самият изстрел беше рутинен. Ясна лунна нощ с лек ветрец от юг-югозапад — дори любител ловец би уцелил. Тинзли вече потъваше в тъмнината, докато по лицето на стъписания бодигард се сипеха парчета череп, късчета мозък и пръски кръв.

Тинзли отдавна се бе отказал от пушката. Не че не изпитваше признателност към нея. Пушката му бе дала информация за неговата

идентичност. Научила го бе, че конкретната му дарба има своята цел. Ала тя беше твърде явен инструмент и привличаше прекалено много внимание. Самият смисъл на пушката се състоеше в привличането на внимание. Тя бе предвидена да поднесе послание, предупреждение, мишената ѝ бе просто пощенски плик, който трябваше да бъде отворен. Напоследък просто вече нямаше много заявки нечия глава да бъде пръсната от километър разстояние. Показните убийства бяха излезли от мода, ако не се броеше организираната престъпност и части от света, на които той не беше по джоба. А и бездруго професията на снайперист беше за млад човек. Така че Тинзли еволюира във високоспециализиран убиец. Такъв, който рядко оставя индикации, че изобщо е извършено престъпление. За това се иска да се пипа изкусно. Повечето от акциите му бяха бързо приключени случаи от местните органи със заключение смърт вследствие на злополука или самоубийство. Останалите отиваха в групата на нерешени престъпления с насилие като домашни обири или въоръжени грабежи. Трябва да имаше към двайсет такива само в този район. В столицата на държавата винаги имаше работа за вършене в неговия ресор.

Телефонът му завибрира за получено съобщение — серия от шест букви и цифри. Тинзли плати сметката и излезе навън, където примигна от силното слънце. Нахлузи чифт латексови ръкавици, докато се оглеждаше за регистрационен номер, отговарящ на есемеса. Черен седан отби до бордюра и той се качи отзад. Преградата бе вдигната. Колата отново се вля в движението.

До него лежеше дебела папка от плътна хартия редом с друга, много по-тънка. Той взе по-дебелата, разлисти я и зачете бавно и внимателно, като каталогизираше всички подробности в паметта си. Отне му няколко часа, а колата търпеливо обикаляше из града, докато той работеше. Когато изчете всичко, Тинзли се върна назад и се загледа в петте снимки. Четирима мъже и жена. Дженифър Одън Чарлс. Гибсън Пейтън Вон. Майкъл Рилинг. Даниъл Патрик Хендрикс. Джордж Лейясу Абе. Само Абе и Чарлс биха създали затруднение. И то ако знаеха, че той идва. Никога не знаеха.

Поръчката не изискваше незабавно действие. Екипът на Абе преследваше някого и Тинзли трябваше да се намеси само ако откриеха обекта. Дотогава инструкциите му бяха да наблюдава и да чака.

Той остави папката настрана и отвори другата. Оттам го погледна познато лице. Не го беше виждал от много години, но сякаш беше минал един час. Хубаво би било да я види отново.

Виж ти, виж ти... Това не го беше очаквал.

Започна да чете втората папка. Тя му отне по-малко време. Жена над шейсет години не би могла да предизвика усложнения, а в поръчката не се упоменаваше изчакване. Той взе плика с монограм, както гласяха инструкциите, но макар че беше оставен незалепен, въобще не му хрумна да погледне съдържачото се в него. Не просто не го интересуваше, не му и дойде наум, че трябва да го интересува.

Тинзли почука по преградата да даде знак, че е приключил, и остави папката обратно на седалката. Колата отби до бордюра и той слезе. Тинзли пусна ръкавиците си в близкия контейнер за боклук и се присъедини към вечерните минавачи.

— Как така осъществи контакт? — попита Гибсън.

— Смятаме, че с нас се свърза човекът или хората, познати като WR8TH — отвърна Джен.

— Как? — поиска да узнае той и отново зае мястото си до масата. — Кога?

— Шефе? — Джен се обърна към началника си.

— Аз ще поема от тук. Благодаря ти — кимна Абе. — Преди няколко месеца стара приятелка, продуцент в Си Ен Ен, ме помоли да дам интервю в рамките на материал, който подготвяше за изчезването на Сюзан. Ретроспектива по повод десетата годишнина. От години ме преследват за интервю.

— И никога не си говорил пред медиите? Дори след уволнението си?

— Не, и, честно казано, нямах намерение да нарушавам мълчанието си. Вече бях отказал на пет-шест други програми. Просто не виждах полза в отварянето на стари рани. От уважение към чувствата на семейството.

— Мислех, че между вас с Ломбард всичко е приключено.

— Така е. Ала въпреки самоизтъкването на Бенджамин той не е единственият родител на Сюзан.

Гибсън осъзна истината в това твърдение. Откакто беше изгубила собствената си дъщеря, Грейс Ломбард работеше неуморно за каузата на изчезналите деца. Само че предпочиташе да не вдига шум и да не застава под светлината на прожекторите, това го оставяше за мъжа си. Което за Бенджамин Ломбард беше добре дошло. В крайна сметка всичко опираше до Бенджамин Ломбард.

— Но после на горещата ми линия дойде засилен трафик.

— Още поддържаш гореща линия? След всичкото това време?

— Калиста категорично настояваше — отвърна Абе.

— Калиста?

— А, да, прощавай. Калиста Доплес.

Сега Гибсън разпозна името. Тя беше редовен участник в политическия театър на Ломбард, но в детската му памет бе просто една от многото възрастни, които баща му споменаваше от време на време. Съмняваше се някога лично да е говорил с нея, освен за поздрав или сбогуване.

— Калиста беше... е — поправи се Абе — кръстница на Сюзан. Стара семейна приятелка. Също така е инвеститор в компанията ми. „Консултантска група «Абе»“ администрира и поддържа горещата линия от нейно име. Тя познаваше добре баща ти.

— И как е замесена тук?

— Чрез наградата. Нейно дело е. Когато Сюзан изчезна, Калиста беше много разстроена. Тя предложи от себе си онези десет милиона. Надяваше се, че ще направят достатъчно голяма публична сензация и някой ще се изкуши да даде сведения.

— Но такъв нямаше.

— Не ставай смешен. Половината свят се пробва. На горещата линия пристигаха сигнали, теории, описания на нещо видяно. Отне години да бъдат пресети. Истинска черна дупка.

— Явно беше изстрел в тъмното — обади се Джен. — Трафикът в уебсайта отслабна някъде към четвъртата година, но в случаи като този човек никога не може да предвиди. Току-виж, извършителя го нападнали угризения и вече не може да понася бремето на вината. Или попада в затвора по съвсем друг повод и се раздрънква пред съкилийник. Шансовете са слаби, но се случва.

— За какво количество трафик говорим? — попита Гибсън.

Майк Рилинг се наведе напред, нетърпелив и той да даде някакъв принос.

— През предишните пет години телефонните обаждания бяха средно по 1,8 на месец. Имейлите, като не се броят спамовете, бяха по 4,6 на месец. В уебсайта имаше по четиристотин шейсет и седем посещения на месец. Следим трафика към уебсайта и обратно и проверяваме айпи адресите с надеждата извършителят да стане любопитен или да прояви глупост.

— Умно. А напоследък?

— Трийсет и осем обаждания на месец. Двеста четирийсет и осем имейла. Повече от трийсет хиляди посещения на уебсайта.

— Всичките щуротии, то се знае.

— Едно стига — припомни му Абе.

— Мислили ли сте за промяна на уебсайта? — попита Гибсън.

Майк поклати глава.

— На ваше място бих помислил за осъвременяването му. Старите уебсайтове изглеждат... ами изглеждат стари. Имат вид на забравени. Ако се надявате да го примамите, трябва да създадете впечатление за действащо разследване.

— Добра идея — кимна Абе. — Майкъл, започни да действаш по въпроса от понеделник.

— А като ще го правите, сложете и някои от документите на ФБР от папката.

— Чакай. Защо да си изваждаме коза? — попита Джен.

— За да сложите стръв на кукичката. Дайте на извършителя причина да посети сайта. Серийните убийци не си ли умират да четат за себе си? Не се ли възбуждат от публичност? Или е така само по филмите?

Джен кимна замислено.

— Не, не е само по филмите. — Тя се обърна към Абе. — Трябва да се консултираме с Бюрото. Но е реална възможност.

— Съгласен. — Абе записа нещо в бележника си с автоматичната си писалка. — Утре ще се обадя на Филип.

— Нямам нищо против цял ден да си говорим за обновяване на уебсайта, но ще стигнем ли до момента, когато WR8TH е влязъл в контакт с вас?

— Точно до него стигаме вече — отвърна Абе. — Именно засиленият трафик към уебсайта ме накара да се съглася на интервюто за Си Ен Ен. Условието ми да го дам беше да се споменат уебсайтът и горещата линия и в уебсайта на Си Ен Ен периодично да излиза информация за нас. В крайна сметка се получи твърде формално и повърхностно интервю. Надявах се да се задълбоча по темата, но те използваха само около три минути от записа. И все пак успях да потвърдя, че наградата за достоверна следа още е налична. И това беше. Разменихме си любезности и аз се прибрах в офиса. Дори не си направих труда да гледам излъчването. Но в деня след него получихме следния имейл. Майк?

На екрана се появи нова снимка. Розова раничка „Хелюу Кити“ лежеше на дървена маса. Извън ръба ѝ Гибсън видя ъгълче от пода с

мръсен линолеум с шарка на плочки и долния край на кухненски шкаф. Раничката беше доста поизносена като дълго употребявана любима вещ. Самата снимка беше стара или нагласена да е такава — резолюцията не беше тъй ясна като от съвременните дигитални фотоапарати, но това лесно се имитираше. Очевидно се намекваше, че раничката е същата от придобилия печална слава запис от Брийзуд. Ако снимката се приемеше за автентична, това бе шокираща следа.

— Имаше ли съобщение? — попита Гибсън.

Абе кимна. На екрана се появи имейл.

Хубаво интервю, Джордж: Много трогателно. Ти трябваше да я опазиш. Колко за раничката?

Гибсън трепна рязко и стрелна поглед към Абе, който седеше неподвижно на мястото си. Беше жестока подигравка, но каквото и да чувстваше, Абе го прикриваше добре.

— А имейл адресът? — попита Гибсън.

— S.lombard@WR8TH.com. Проследихме го до сървър с частен хостинг в Украйна — отвърна Майк. — Домейнът е регистриран на „В. Еъри Нисетри“ — още един ритник в задника.

Гибсън направи гримаса. Не беше кой знае каква изненада. Части от периферията на интернет често се съхраняваха на сървъри в Източна Европа, където правителствата си имаха по-належащи грижи от съмнителни уеб хостинги. Спамъри, нелегални сайтове за хазарт, трафиканти на детска порнография и хакери използваха отдалечени сървъри, за да си гарантират известна анонимност. Най-вероятно изпращачът на имейла не беше припарвал и на две хиляди километра от сървъра, който го беше генерирал.

— Какво е мнението ти? — попита Абе.

— За раничката ли? Не ме впечатлява много. Още преди обяд мога да открия към три дузини такива в иБей. Вероятно те тормози някой трол, след като те е видял по телевизията.

Абе кимна.

— И ние си помислихме същото.

— Предполагам, че сте отговорили?

Абе направи жест към Рилинг. Появи се нов имейл.

За снимка на раница? Нищо. Но нашите разследващи проявяват интерес да разговарят с всеки, който има някакви сведения по случая.

— И?

— Ден по-късно се получи това.

На екрана се появи нова снимка. Сюзан Ломбард. Все още детето, каквото беше при бягството си от дома, седнала до стара кухненска маса. Раничката лежеше до левия ѝ лакът. Обхванала бе чаша, в която като че имаше мляко, и беше отправила към камерата уморена слаба усмивка. Бейзболното каскетче на „Филис“ беше бутнато назад.

Гибсън се взираше безмълвно в Мечето.

— Всички реагирахме по същия начин — обади се Абе.

— И мислите, че... — Гибсън замълча, без да знае как да завърши мисълта си.

— Да.

Гибсън премести очи от Джордж към снимката и после пак обратно. Не беше за вярване.

— Според нас е автентична — каза Абе. — Вероятно е направена вечерта след изчезването ѝ в Брийдуд. И много бих искал да говоря с човека, който я е направил.

Гибсън усети, че го обхваща истинска ярост. Той също имаше силно желание да участва в такъв разговор. Този човек им пробутваше игрички. Игрички, в които използваше Мечето като пешка. Вече си даваше сметка защо е тук.

— Само че не можеш, нали?

Абе кимна замислено.

— Нека отгатна. Помъчили сте се да хакнете сървъра.

— Да.

— Но сте го направили непохватно. Подплашили сте го и той е изчезнал.

Майк понечи да протестира, но Абе го пресече:

— Да.

— И смятате, че аз мога да ви го намеря.

— А можеш ли?

— Не. Не мога. Не става така, Джордж. Унищожили сте единствената следа с тази каскада. След като той е достатъчно умен, за да прикрива следите си през всичкото това време, как изобщо ние ще...?

Гибсън замълча умислен. Нещо не беше наред тук.

— Какво ти хрумна?

Гибсън вдигна длан да помоли за тишина. Какво пропускаше? Затвори очи, за да се изолира от всички и всичко. Стоя така, докато отговорът изплува. Точно така би постъпил той. За същото бе посъветвал Абе.

Сложи стръв на кукичката.

— Запитвал ли си се защо е пратил първата снимка? — проговори най-сетне той.

— Какво имаш предвид? — попита Джен.

Гибсън се обърна към тях и се усмихна.

— О, той е умен и още как. Хора, по мое мнение вас са ви изиграли.

Гибсън потърка безчувственото си лице с ръба на дланта. Извади слушалките от ушите и се изтегна назад на стола. Усети удовлетворително пукане по протежение на гръбнака си. Така вече беше по-добре.

Телефонът му съобщаваше, че е два и половина през нощта. Петък. И го чувстваше като петък. Петъците винаги бяха малко мърляви и поизносени — едва кретащият финал на работната седмица. А може би причината беше, че не се беше прибирал в дома си, откакто бе дошъл в „Консултантска група «Абе»“ в неделя.

Работил беше почти цели пет дни. Възможно ли беше? Често губеше представа за времето, щом се захванеше с някаква задача, а не се беше изправял пред толкова интересна главоблъсканица, откакто бе напуснал морската пехота. Усещаше прилива на адреналин — отговорите го мамеха, задаващи се, но все още недостижими. Съвсем близо беше. Още няколко часа и щеше да знае дали подозрението му е правилно.

Къде си, WR8TH? Какво е това, което знаеш и искаш аз да разбера?

Би могъл да пренощува в дома си, но вкъщи не го чакаше нищо освен легло, в което да се върти неспокойно. За сън и дума не можеше да става. Зад клепачите му се беше спотаила Мечето, търпелива, изпълнена с надежда. Усмивката ѝ го будеше и го връщаше бързо пред клавиатурата.

Единствените му значими прекъсвания бяха видеоразговорите с Ели всяка вечер. След като бъдеше сложена в леглото и завита, Гибсън ѝ четеше, докато ѝ се доспеше. Бяха преполовили „Паяжината на Шарлот“ и Ели се тревожеше за съдбата на Уилбър. Обичаше приказките също тъй страстно като Сюзан. Връзката беше очевидна, но някак му беше убягвала досега. Ето, четеше и на двете. Можеше да си прости, че не беше насочвал мисълта си в тази посока, беше по-безопасно. Но вече нямаше как да си затваря очите, колкото и да се стараяше да държи двете момичета отделени в съзнанието си.

Онази първа неделя беше работил до късно през нощта. Майк Рилинг предложи помощта си и му устрои работно място, ала Гибсън учтиво и твърдо го отпрати от конферентната зала. Имаше нужда да е сам, за да мисли. На Чарлс и Хендрикс никак не им стана приятно да бъдат изключени, но Абе го разбра и нареди да му бъде предоставено уединение.

Някъде към три часа през онази първа нощ стигна до засечка и си направи почивка. Стана и взе да обикаля из празните коридори на офиса. Мисълта му бе по-бистра, когато ходеше, и след няколко кръгчета отговорът започна да се оформя. Беше на път към конферентната зала, когато забеляза светлина изпод вратата на офис, тъмен допреди малко. Спря се и се заслушва пред вратата и в този миг тя рязко се отвори. Озова се лице в лице с Джен Чарлс, която на високите си токове го превъзхождаше на ръст с поне два сантиметра. Свалила беше сакото на костюма, но не и оръжието си — новия офис аксесоар.

— Какво правиш?

— Съжалявам. — Той отстъпи крачка назад. — Мислех, че няма никой тук. Взех те за крадец.

— Трябва ли ти нещо?

— Не, просто се разхождах. — Той направи кръгово движение с показалеца си. — Помага ми да мисля.

Джен кимна неопределено. Гибсън се поколеба, после попита:

— Всъщност може ли да ти задам въпрос? Защо на таблото имаше въпросителен знак между WR8TH и Том Би?

— Имахме теория, че Том Би и WR8TH са едно и също лице.

— Ако е бил местен, защо е отишла в Пенсилвания да се срещне с него?

— Не знаем със сигурност, че именно с него се е срещнала в Пенсилвания. Това е поредната версия. Може да я е взел от Памсрест, а Пенсилвания да му е била на път към къщи.

— Ти как мислиш?

— Правдоподобно е. Може да получа шанс да го попитам лично.

— Какво всъщност правиш тук? Късно е.

— Работя.

— В три през нощта? Не ми е нужна бавачка.

— Имаше изостанала поща.

— Добре — предаде се той. — Е, знаеш къде да ме намериш.

— Да, знам — отстъпи назад тя и понечи да затвори вратата на кабинета си.

— Къде си служила? — попита я той.

Тя спря и присви очи.

— Не прави това.

— Кое?

Джен му хлопна вратата под носа и Гибсън остана загледан в нея, като се подсмихна смаян. Ама това беше направо... Сам не знаеше как да го нарече. Госпожица Чарлс притежаваше острога, която той не можеше да разтълкува. И може би така беше по-добре, след като задачата му тук щеше да трае само няколко дни. Той се върна към работата си.

В понеделник сутринта, когато служителите започнаха да пристигат, Гибсън стоеше в конферентната зала, загледан в снимката на Сюзан на таблото. Абе беше наредил в залата да бъде поставено канапе. Гибсън го използваше да трупа върху него принтирани материали. Беше изпратен човек да му купи дрехи за смяна, но пликът седеше недокоснат. Доставяна беше храна, която Гибсън изядваше лакомо, докато работеше. Отново беше по следите на плячката и всеки ден се доближаваше до нея.

Отначало Гибсън беше предмет на множество догадки сред персонала. Очевидно никой извън най-тясното обкръжение на Абе не знаеше защо е там и това изостряше интереса им. Но към вторник следобед любопитството им повехна — да наблюдаваш човек, работещ на компютър, се нарежда в топ пет на най-скупните занимания на света. Периодично Майк Рилинг надничаше през вратата да го попита желае ли нещо. Хендрикс влизаше да вземе някоя папка и всеки път го стрелкаше с гневен поглед. Джен Чарлс стана най-честият му посетител. Наминаваше на всеки час като патрул, обхождащ територията си.

Когато офисът заработи във вторник, Гибсън помоли да му принтират историята от брауъра на фирмата за предишния месец. Възлизаше на близо хиляда страници. Той ги разпредели на четири купчини и започна да ги преглежда с маркер в ръка. Тягостна работа, но през следващите двайсетина часа бе стеснил лова си до шепа възможности.

Сега вече беше сигурен.

Гибсън погледна часовника — шест сутринта, петък. Джордж пристигаше към седем, така че Гибсън затвори очи. Като никога Мечето го остави на мира. Когато се събуди, Джордж работеше в кабинета си и явно го очакваше. Гибсън му каза какво е открил. Джордж прие лошата новина в крачка и попита за вариантите.

Гибсън му даде три.

— Кой от тях ще препоръчаш?

— Първия. Ако искаш шанс да пипнеш WR8TH.

— Защо?

Гибсън обясни. Абе го прекъсна няколко пъти с въпроси и когато Гибсън приключи, седя в мълчание няколко минути.

— Добре, искам да осведомиш екипа. Престори се, че не съм чул нищо. Държа да чуя непредубеденото им мнение.

— Щом това е желанието ти, добре, но първо ще се прибера у дома. Имам нужда да се изкъпя и обръсна. Кой знае как воня.

— Дадено. Долу ще те чака кола. — Абе погледна часовника си. — Бъди тук в четири часа.

У дома Гибсън стоя под душа, докато отново се почувства човешко същество. Беше му добре. Много добре. Не бе осъзнавал колко много му липсва работата. Това, че уменията му можеха да помогнат да бъде открита Мечето... *Не се изхвърляй предварително*, предупреди сам себе си той. По-разумно бе да не позволява на надеждата да пуска корени.

Ами ако станеше?

Минаваше пет, когато всички се събраха отново в конферентната зала. Хендрикс и Чарлс нямаха търпение да чуят какво е открил.

— И тъй, Гибсън, осветли ни. Какво научи? — започна Абе.

— И така, слушайте. Отначало ме притесни фактът, че WR8TH е изпратил две снимки.

— Това ни го каза в неделя — обади се Хендрикс.

— Да, но все пак защо си е направил този труд? Защо изобщо да праща имейл с раничката, след като е разполагал с цялата снимка? Това е загуба на време.

— Може би обича игричките — вметна Джен.

— Така. Но в какво се състои играта? Човекът, изпратил тази снимка, вероятно е същият, който я е направил. Съгласни ли сте?

Присъстващите кимнаха утвърдително.

— И тъй, какви са шансовете WR8TH, ако това е оригиналният WR8TH, да прибере наградата от десет милиона долара? Аз имам по-голям шанс да бъда поканен на рождения ден на Бенджамин Ломбард.

— И какво тогава? — попита Джен.

— След като не е заради наградата, какво е накарало този тип да излезе от прикритието си? Измъкнал се е сух от цялата работа. Полицията и ФБР не са по-близо до залавянето му, отколкото преди десет години. Ала ето че той поема огромния риск да ви изпрати силно инкриминираща го снимка. Какво печели?

— Нарцисист е — обади се Хендрик. — Целият медиен шум около десетата годишнина го е възбудил и иска да получи малко внимание. Снимката цели да провокира. Да върне фокуса обратно върху него.

— Има логика, само че не му е спечелила особено голямо внимание, нали? Два имейла и се е наложило да спре комуникацията. Ако беше искал внимание, щеше да пусне снимката онлайн. Или можеше да я прати на медиите. Като онзи... серийния убиец в Сан Франциско, който пишеше писма до вестниците.

— Зодиак — подсказа Хендрик.

— Точно така. Като Зодиак. Представете си какво внимание би получил, ако пуснеше снимката с няколко загадъчни библейски цитата и смътни заплахи.

— Интернет щеше да гръмне — призна Хендрик.

— Така. Значи, ако целеше внимание, има и по-добри начини да го получи. Съгласен ли си?

— Да, но да не забравяме, че този тип е побъркан.

— Да кажем, че да, но по мое мнение изобщо не е искал да получи внимание. Затова се връщам обратно на въпроса защо е изпратил два имейла, две снимки. Освен ако първата не е била за проба.

— Проба за какво? — попита Рилинг.

— Дали ще я отворите. И след като сте го направили, той е отговорил, наясно вече, че може спокойно да изпрати и другата. Направил е точно каквото аз ви препоръчах.

— И какво беше то?

— Поставил е стръв на кукичката и ви е накарал да захапете яко.

— Намекваш, че е имало вирус? — попита Рилинг.

— Съдържащ се във втората снимка.

— Не, няма начин — възрази Рилинг. — Невъзможно е. Ползваме най-съвършена антивирусна система и сканирахме и двете приложения, преди да ги отворим.

Рилинг огледа останалите за потвърждение, че казаното от него е истина, но не срещна особена симпатия. Абе се облегна назад, без да откъсва очи от хората си. Чарлс се беше вторачила в тавана, сякаш ѝ бе съобщено, че ѝ остават шест месеца живот. Хендрикс оглеждаше Рилинг като хиена, канеща се да скочи на диво животно, проявило глупостта да се отдели от стадото.

— Сканирахме я! — настоя Рилинг, след като никой не заговори.

— Остави го да обясни — обади се Абе. — Гибсън, разправи ни подробно какво си открил.

— Антивирусните програми проверяват входящите файлове чрез съпоставка с наличната база данни за известни вируси и зловреден софтуер. И ти си прав, Майк, в 99,999 процента от случаите за 99,999 процента от хората това върши работа. Но ако вирусът е нов, ако е съставен с конкретна цел, тогава антивирусното сканиране е, кажи-речи, толкова безполезно, колкото двуметрова ограда срещу орел.

— И ти твърдиш, че той е направил именно това? — попита Абе.

— Очевидно е така. Вирусът не фигурира в никоя от групите, проследяващи зловреден софтуер. Имах само няколко дни да го анализирам, но прилича на вариант на мрежовия червей Сасер с примеси от Нимда.

— Говори на английски, Гибсън — промърмори недоволно Хендрикс.

— Това е умело съставен вирус от човек, който си разбира от занаята. Освен това е и коварен. Който и да е, познава подробно основните вируси от последните десет години и ги е използвал, за да усъвършенства своя. Не е разрушителен, доколкото схващам. Така че това е добрата новина.

— А лошата? — попита Джен.

— В момента източва файлове от вашите сървъри.

— Какво?! — подскочи тя. — Какви файлове?

— Всички, които поиска. Вероятно ориентацията е към файлове, отнасящи се до Сюзан Ломбард, но е нужен екип от експерти, за да се

установи със сигурност. Не е моята област.

— Господи боже мой! — Хендрикс запрати химикалката си към стената.

— Пак казвам, че не може да бъде — настоя Рилинг. — Контролираме целия изходящ трафик. Всичко е нормално. Не сме установили ръст в обема му, нито включване на аномални айпи адреси.

— За беда, той е бил подготвен и за това. Източва със скорост дванайсет килобайта в секунда. Бавно, но постоянно. Не бърза. Подобен обем би минал незабелязан при компания с такъв мащаб. Нали, Майк?

Рилинг кимна намусено.

— Ако е точил денонощно, откакто отворихме онзи имейл — намеси се Абе, — колко е изтеглил вече?

Рилинг надраска няколко цифри в бележника пред себе си и го побутна към Абе, който кимна мрачно.

— Всъщност има и хубаво в цялата история. Не е точил денонощно — съобщи Гибсън. — Спирал е всеки ден в пет следобед.

— Да не би и през уикендите да си е давал почивка? — осведоми се Хендрикс.

— Всъщност точно така е правил — отвърна Гибсън. — Това е вирус, строго ограничен през работното време от девет до пет. Все пак би изглеждало странно, ако някой сърфира в „Уошингтън Поуст“ в два часа през нощта.

— „Поуст“ ли? — изненада се Рилинг.

— Да, WR8TH използва обява върху началната страница на „Уошингтън Поуст“ като релейна точка.

— Нима може да бъде направено? — смая се Джен.

— Да, и става все по-обичайна практика сред хакерите. Видоизменяш обява в популярен уебсайт, така че да не изглежда необичайно в браузърната история на компанията, и я използваш като релейна точка за изпращане на хакната информация до нужния реципиент.

— Ами значи трябва незабавно да спрем кранчето — намеси се Хендрикс. — И да се заемем да изчегъртаме това чудо от системата ни.

— Съгласна съм — присъедини се Джен. — Това е катастрофа.

— Бихте могли да го направите, но не ви съветвам. Не и ако искате да спипате този човек.

Абе вдигна ръка, за да накара останалите да замълчат.

— И защо не?

— Защото не мога да го проследя отвъд релейната точка. Щом данните ви минат през обявата на уебсайта на „Уошингтън Поуст“, нямам идея къде ги праща вирусът на WR8TH. Ако стопирате сега, ще знае, че сме го надушили. И тогава всичко е свършено.

— Какво предлагаш в такъв случай?

— Да оставим нещата както са.

— Да го оставим да краде данните на клиентите ни? — възмути се Джен. — Имаш ли представа какви щети ще нанесе това?

— Не е идеалното решение, знам. Всичко се свежда до това колко силно искате да откриете човека. Така че вие си решавате.

Стаята експлодира от разгорещени дебати. Абе ги остави да продължат няколко минути, преди отново да вдигне ръка. Всички млъкнаха и впиха погледи в шефа си, който трябваше да обмисли ситуацията.

— Какво според теб иска WR8TH? — попита накрая той. — Каква е действителната цел на играта му?

— Отличен въпрос — сви рамене Гибсън.

— Ако позволя това да продължи, какви биха били следващите ни стъпки?

— WR8TH преследва нещо. Бих препоръчал да го подмамим с някаква информация относно Сюзан.

— И да му пратим наш вирус — добави Абе.

— Именно. Той има самочувствието на много хитър и наистина се е измъкнал незасегнат. Няма да очаква да му отвърнете по такъв начин. Но ако искаме да се подлъже, трябва да вкараме вируса си в нещо, което да го изкуши.

— Защо не неогласените документи на ФБР, които се канехме да пуснем в обновления сайт? — предложи Джен. — Нещо непознато за широката общественост?

— Може да свърши работа — отвърна Гибсън.

— Ще се наложи да проведе разговор — каза Абе. — За колко време можеш да изработиш вирус?

— Вече е готов — заяви Гибсън.

Всички глави се обърнаха към него. Абе се ухили.

— Какво ще му причини?

— Ако се хване на въдицата, нашият вирус ще се придвижи през използваната от него обява и когато той отвори файловете, вирусът ще реагира с „обаждане до вкъщи“ и ще ни даде джипиес координати и айпи адрес.

— Ако изобщо отвори файловете — подхвърли Хендрикс.

— Ако — съгласи се Гибсън.

Джордж се обърна към Джен Чарлс и двамата си размениха многозначителен поглед, който Гибсън не можа да разтълкува.

— Постарай се да се случи — изрече в заключение Абе.

През следващите две седмици вирусът на WR8TH се придържаше към рутината си — събуждаше се в девет сутринта и систематично източваше базата данни на „Консултантска група «Абе»“. В това отношение беше образец служител. Не ползваше обедна почивка и никога не отсъстваше по болест.

След като беше изучил кода, Гибсън знаеше, че вирусът може да бъде командван дистанционно и да му се дава нова порция инструкции. Иначе просто неотклонно би продължил изпълнението на настоящата си задача до безкрайност. Ала дотук нямаше пробив. Или WR8TH не следеше достатъчно зорко промените в регистрите на „Консултантска група «Абе»“, за да забележи новите документи на ФБР, или беше твърде умен, за да се подлъже.

Капанът е добър, даваше си кураж Гибсън. През последните две седмици всяка сутрин качваше още файлове на ФБР. Идеята беше да се представи като текущ проект на компанията да прехвърли хартиените си документи на дигитален запис.

— Хайде — шепнесе Гибсън на монитора си. — Измъкнал си се безнаказано. По-умен си от нас. Ние сме едни лапнишарани. Възползвай се. Така и няма да се усетим.

Когато взирането в монитора взе да му омръзва, Гибсън се залови да преглежда кашоните със събрани данни. Любопитството го насочи към дебела папка с етикет „Том Б.“. Тайнственото гадже, което така и не се беше идентифицирало. Папката съдържаше стъписващо количество информация като за следа, не довела доникъде. И не беше учудващо предвид това с колко малко разполагаше ФБР, за да продължи напред. Освен име разполагаха само с неясно физическо описание, сглобено от откъслечните спомени на колегите тийнейджъри на Сюзан от басейна: мургав, с набита фигура, гъста кестенява коса, яркосини очи. Нямаше дори приблизителна възраст, само общо впечатление, че Том бил „по-голям“, което отваряше обезпокоително широк обхват от вероятности.

Бяха ли WR8TH и Том Б. една и съща личност? Ако не бяха, то защо тогава Том Б. така и не бе открит от властите? Ако бяха, възможно ли бе Мечето, каквато я познаваше Гибсън, да нарича педофил от интернет свое гадже и да пази любовните му писма? Да избяга с него? Не намираше никаква логика.

Гибсън прелисти останалото в папката и я върна на мястото ѝ. Човек не би могъл да схване истинската природа на криминалното разследване, докато не погледнеше към този истински Еверест от книжа. Преглеждането им действаше не по-малко вцепеняващо на съзнанието му, отколкото взирането в упорито непроменящия се екран на компютъра.

Тъкмо се канеше да спре, когато се натъкна на кашон с надпис „Семейни материали“. Вътре имаше компактдискове със снимки от училищни и семейни празници и събития, всичките грижливо описани с дата и място. Той прекара часове в напразно издирване на снимката, на която, седнал на кресло, четеше на Сюзан. Нямахте я никъде. Погледът му бе привлечен от диск с надпис „Денят на загиналите във войните, 1998 г.“. Не можеше да си спомни конкретно 1998 г., но от любопитство пхна диска в лаптопа си. Нямахте никакви снимки на Дюк и се надяваше да намери поне няколко, за да ги покаже на Ели. Един ден щеше да се наложи да ѝ разкаже за дядо ѝ.

Дискът се оказа златна мина. Дюк го имаше на всяка трета снимка. Уви, на повечето беше и Ломбард с неговата притворна и самодоволна лисича усмивка. Гибсън откри няколко снимки, на които би могъл да го изреже, и ги прехвърли на харддиска си. Ала за по-голяма сигурност отново прегледа останалите дискове. Упорството му беше възнаградено със снимка, на която Дюк бе уловен, какъвто Гибсън би искал да го помни — на задната веранда в Памсрест с бира в ръка и усмивка на лицето, взел думата и очевидно разправящ разкрасена политическа история. Аудиторията му го слушаше, погълната от сладкодумието му.

Гибсън дълго гледа снимката. Баща му му липсваше. Липсваше му възможността да може да мисли за Дюк без горчивина, без умът му мигом да прескача към онзи прокълнат сутерен, в който Дюк доброволно бе напуснал живота си и сина си. По-лесно му беше, когато можеше да хвърля вината върху Ломбард. Когато още мислеше, че Ломбард е предал Дюк, а не обратното. Уви, Дюк Вон беше чисто и

просто престъпник и вместо да се изправи пред последствията, бе слязъл в сутерена. Животът си беше негов, правото да го контролира — също, и Дюк бе взел решението с мисъл единствено за себе си. Това беше истината и нямаше какво друго да се каже.

Гибсън бе хранил сляпо доверие в Дюк и след смъртта му бе изпаднал в състояние на свободно падане. Усещането беше ужасно и той искаше то да престане. Имаше стара шега по този повод — не падането те убива, а рязкото спиране. Но малцина щастливци все пак оцеляваха след удара, нали? Гибсън беше готов да поеме риска и да срещне твърдата земя. Всичко бе по-добро от тази поредица прибързани и необмислени решения, които бе взел по време на скоростното си потъване надолу. След края на брака му имаше дни, когато на Гибсън му се струваше, че разбира избора на Дюк. Разбира, не че прощава. Не можеше да си представи да причини това на дъщеря си. На което и да било дете.

Насили се да затвори файла със снимките, но първо го копира. За по-добри дни... ако изобщо някога настъпеха такива. Тъкмо се канеше да извади диска, когато зърна малък колкото нокът на палец образ. И си спомни нещо. Отвори го и видя себе си на снимката: надали беше на повече от десет години, стоеше пред някакъв фонтан и в протегнатата си към камерата ръка държеше жаба. Сякаш беше радиоактивна.

Застанала до Гибсън, буквално залепена за него, беше Мечето. Носеше бански с увиснало дъно, който не й беше по мярка, а косата й беше в пълен безпорядък. Гледаше жабата, сякаш беше лъв, укротен от него. Съвсем беше забравил за случката с проклетата жаба. Преследваха я цял следобед. Накрая я приклешиха до стария кладенец. Той я подгони, а Мечето неуспешно се опитваше да го насочва с жестове от безопасно разстояние.

След като я хванаха, осъзнаха, че гоненето й е било далеч по-забавно. Жабата също беше съгласна и за да затвърди тази истина, се изпика върху него. Фотографът на семейство Ломбард ги зърна и настоя да се увековечат на снимка с трофея си. Задържаха жабата, колкото да се снимат с нея пред фонтана, а после я пуснаха на свобода. Мечето стъпи на ръба на кладенеца и маха с ръка, докато жабата изчезна в хрусталака.

Споменът го накара да се усмихне. Беше един от редките случаи, когато Мечето беше изоставила книгите си и се бе отправила на действително приключение. Колко далечен беше този образ от тийнейджърката със загадъчното гадже. От умореното момиче с бейзболна шапка, намиращо се толкова далече от дома. По дяволите, тя дори не беше фен на бейзбола...

Гибсън замръзна. Тази шапка... Нещо в шапката на „Филис“ го тормозеше, но не можеше да определи какво точно.

Направи копие на снимката с жабата, преди да извади диска. Господи, колко му липсваше това малко момиче. Неговото Мече. Тя беше единственото, останало от детството му, което той обичаше безрезервно — всичко друго беше опетнено в паметта му. А някой я беше отвлякъл.

Гибсън почука на отворената врата, Джордж вдигна глава и му направи знак да влезе.

— Гибсън, какво те води насам?

— Ще го преследваш ли?

— Кого?

— WR8TH. Ако ъплоудне моя вирус. Няма да отидеш право във ФБР, нали? Ще го погнеш сам.

Очите на Абе се насочиха към все още отворената врата на кабинета. Гибсън прие това като „да“.

— Искам да участвам.

— Гибсън...

— Имам нужда.

— Би ли затворил вратата? — помоли Джордж. — Моля те, повярвай ми, изпитвам голям респект към работата, която свърши, и никога не бих поставил под съмнение лоялността ти към Сюзан. Но те наех да ни помогнеш да открием WR8TH. Толкова. В оперативната работа ще си пречка.

— Пречка?

— Джен и Дан имат общо над трийсет години опит.

— Бях в морската пехота. Никаква пречка няма да бъда.

— Наясно съм с военния ти стаж. Но ако се стигне толкова далече, Джен и Дан ще се заемат.

— Не.

— Не? — Джордж изглеждаше искрено смаян.

— Имаш нужда от мен.

— Аз имам нужда от теб?

— Да, точно така.

Абе го изгледа продължително и остави писалката си.

— Добре. Убеди ме, ако можеш.

— Сериозно ли? — Не беше очаквал да се стигне дотам.

Абе се засмя.

— Да, сериозен съм. Да допуснем, че извадим късмет и вирусът ти ни даде следа към WR8TH. Убеди ме защо трябва да пратя човек без опит.

— Просто е. Трябва ти човек с познания за компютрите. Кого ще пратиш? Майк Рилинг? Аз може да нямам оперативен опит, но в сравнение с него съм Джейсън Борн.

— Не се ли предполага, че вирусът ти ще ни даде местоположението му?

— Ще ни даде някакво местоположение. И, да, той може да е достатъчно дързък да рискува с домашния си компютър, но се съмнявам. С оглед на видяното дотук, залагам, че е адски предпазлив. Като нищо краде безжичен интернет от някого. Ами ако следата отведе Джен и Хендрикс в кафе с безплатен уайфай? Ще знаят ли какво да правят тогава? Слушай, WR8TH не е личност, това е фикция на интернет. Ако искаш да откриеш човека зад WR8TH, ти е нужна фикция, която да мисли като него. Това е моят свят, Джордж. Пусни ме да отида с тях.

Абе се облегна на стола си. Седя така няколко минути и най-накрая заговори:

— Нека идеята отлежи у мен няколко дни и ще я обсъдя с хората си. Съгласен ли си?

— Съгласен.

— И ако отговорът все така е „не“, ще уважиш ли моето решение?

— Ще се пробвам.

— Ще кацнем в Сан Франциско след четирийсет и пет минути, господин вицепрезидент.

— Благодаря, Меган.

Ломбард насочи вниманието си към Абигейл Салдана, която преглеждаше последните данни от анкетите. Тази сдържана и извънредно способна жена успя да стабилизира рейтинга му и да възстанови доверието в една забуксувала кампания само за един месец.

Първичните избори в Калифорния бяха след четири дни и имаха потенциала да наклонят везните на номинацията в една или друга посока. Това беше територия на Флеминг, така че нямаха очаквания за победа, но ако Ломбард успееше да вземе трийсет процента в родния ѝ щат, това щеше да е послание и да им даде тласък за последните първични избори. Беше агресивна стратегия, нелишена от риск. Салдана имаше чувството, че Флеминг е уязвима у дома си, затова вкараха много време и пари в Калифорния през последния месец. Всичко щеше да се реши във вторник.

На вицепрезидента не се полагаше конкретен самолет — названието „Еърфорс две“ получаваше всяка машина, на чийто борд беше вицепрезидентът. Можеше да е коя да е от всичките, ползвани от членовете на кабинета. Интериорът беше уютен, но с по-малко удобства от тези в „Еърфорс едно“, на който Ломбард силно се надяваше да се наслаждава скоро. В предната част на самолета имаше малък офис, но в него можеха да седнат удобно не повече от трима-четирима души. Ломбард предпочиташе всичките му хора да са около него, затова прекарваше полетите в средния салон, където осем души можеха да работят при относителен комфорт.

На масата през пътеката експерти запознаваха жена му с биографични подробности за ключовите личности от днешните им срещи. Хората реагираха на личен контакт — питай за децата им, като ги назовеш по име, и те никога няма да го забравят. Беше стар трик от кухнята на политиката, но изискваше практика и проучване. Грейс Ломбард вдигна очи и му се усмихна уморено. Никога не бе харесвала

пътуванията при кампания, но за двайсет и пет години не се бе оплакала нито веднъж. По негово мнение тъкмо тази нейна липса на интерес към уловките на властта я правеше толкова симпатична на избирателите. Съпругата му беше напълно естествена и земна. И го балансираше сполучливо. Двамата бяха идеалният екип в това отношение.

— Лиланд — обърна се той към началника на кабинета си. — Какви са плановете ми за вечеря?

— Със сенатор Ръсел. След речта ви — отвърна Рийд, без да вдига поглед от лаптопа си.

— Премести срещата за по-късно. Провери дали няма да се съгласи вместо вечеря да го черпя скок в хотела някъде към единайсет.

Рийд се изправи с телефона си и се отдалечи по пътеката. Ломбард се обърна към Дениз Грийнспан, секретарката на съпругата му.

— Как се казваше онзи ресторант с изглед към Бей Бридж, който жена ми обича?

— „Булевард“. На „Ембаркадеро“.

— Точно този. Направи резервация там за седем и половина вечерта.

— За колко души, шефе?

— Само за двама.

Той се усмихна на жена си, която му прати въздушна целувка през пътеката.

Абигейл Салдана кимна одобрително. Личните жертви и принудителната близост на двойките, изисквани при политическите кампании, оставяха своя отпечатък. Дюк Вон беше преподавал на Ломбард този урок. Трудно бе да се постигне успех, без да се инвестира в двойката, стояща в центъра. За младите и идеалистични сътрудници, които вършеха неблагодарния черен труд, това не беше просто работа. Беше тяхното семейство и те имаха нужда да вярват в своя кандидат. Спокойна вечеря със съпругата му щеше да повдигне духа на всички. По същия начин, както децата биват окуражени от дребни знаци на нежност между родителите им.

— Бен — обади се Грейс с театрален шепот. — Всички работят толкова усилено. Какво ще кажеш да изпратим и екипа да хапне някъде, докато сме на вечеря?

На Ломбард тази идея никак не му се понрави, но пък беше типична за Грейс. Прекаленото ѝ добросърдечие не беше от полза за нея самата. Нито пък за него. Въпреки това се разсмя великодушно, сякаш от години не бе чувал толкова добро предложение. А и като се замисли, взе да му харесва, нещата щяха да се подредят от само себе си. Рийд и Салдана щяха да откажат, което означаваше, че преките им подчинени също трябваше да ги последват. Оставаха няколко понископоставени служители, които щяха да вечерят за негова сметка. Без да се охарчи особено, щеше да се постави в добра светлина.

— Ето защо се ожених за тази жена — обяви той. — Само че след вечеря искам обратно всички на конвейера!

Това породя всеобщ смях, но посланието му беше ясно: имаше работа за вършене. Нещата се обръщаха в добра посока, а хората обичаха да работят за победител. Щом веднъж бъдеше в Белия дом, щеше да се погрижи за тях, но за момента вкусването от неговата щедрост щеше да укрепи лоялността им.

Един от телефоните на Рийд зазвъня. Помощникът му го погледна, но го остави да звъни.

— Би ли го вдигнал? — каза му Ломбард.

Помощникът отговори на обаждането, зададе няколко въпроса и покри микрофона с длан. Ломбард мигом разбра, че е допуснал грешка.

— Шефе, обажда се някой си Тайтърс Ескридж. Имал нови сведения за вас.

Ломбард запази безизразното изражение, но усети погледа на жена си. Полковник Тайтърс Стоунуол Ескридж-младши беше основател и шеф на „Колд Харбър“, частна военна компания със седалище във Вирджиния. Грейс можеше да открие нещо добро у повечето хора, но към този човек дори не можеше да симулира търпимост. Ломбард бе прекъснал преди години политическите си връзки с „Колд Харбър“ по нейно настояване, така че му трябваше крайно належаща причина да приеме този разговор. В момента нямаше под ръка такава.

Вярно, политическата му кариера го бе научила на изкуството да блъфира — можеше да поеме нож в гърба и в същото време да си свирка бодра мелодийка — но Грейс винаги усещаше подобни измами.

— Тайтър Ескридж? Кой ли не изпълзва от дупката си в такива моменти. — Показа с жест, че не желае да вземе телефона. — Дай го на Лиланд или запиши съобщение.

— Разбрано, шефе — отвърна помощникът.

Ломбард погледна към съпругата си, но тя вече се беше извърнала. Щеше да я изчака да повдигне въпроса по-късно. Едно беше сигурно — тихата му романтична вечеря току-що беше отменена.

Джен Чарлс отново преглеждаше доклада си за Гибсън. Едно беше да го привлечат като консултант, но сега Джордж обмисляше да го включи в екипа ѝ за фаза две. Беше грешка. Усещаше го инстинктивно, но не можеше да го артикулира. Нужно ѝ бе повече време да обоснове предчувствието си.

Гибсън Вон, син на Сали и Дюк Вон. Роден и отраснал в Шарлотсвил, Вирджиния. Майка му починала, когато бил тригодишен. Рак на яйчниците. Тежка съдба, помисли си тя. Гибсън Вон беше отгледан, ако можеше да се каже така, от своя баща работохолик.

Дюк Вон беше легенда в политиката на Вирджиния. Бе завършил политология с бакалавърска и магистърска степен, и двете получени в Университета на Вирджиния. Човек със силно налагащи се личностни качества, Дюк бе притежавал вроден чар и с лекота бе омайвал и приятели, и противници. Страстта му бе политическата борба и беше открил призванието си като началник на кабинета на Бенджамин Ломбард. Бяха станали отличен екип — Ломбард, упоритият и принципен боец, и Вон, майсторът на задкулиските преговори. На Вон в голяма степен се приписваше заслугата, че е осигурил място в Сената на неопитния и почти неизвестен Бенджамин Ломбард, след което му беше помогнал да спечели втори пореден мандат.

Доколкото Джен схващаше нещата, синът на Дюк беше потърпевш в цялата история. Службата на бащата изискваше дълги престои във Вашингтон или пътувания със сенатора. Работното време беше седем дни в седмицата, което означаваше, че Дюк бе прекарвал уикендите у семейство Ломбард.

Според всички сведения семейство Ломбард бяха приемали Гибсън като член на семейството; и Дюк, и Гибсън бяха имали свои стаи в дома на сенатора в Грейт Фолс и в лятната му къща в Памсрест. Но Дюк очевидно беше твърдо решен да не откъсва сина си от училище, така че през седмицата Гибсън често биваше оставян в Шарлотсвил. Наглеждала го бе Миранда Дейвис, сестрата на Дюк, която живееше наблизо, но тя имаше свое семейство, така че, когато

Гибсън беше поотраснал, невинаги бе отскачала до дома му. И тъй, на дванайсетгодишна възраст Гибсън Вон практически бе живял сам от понеделник до петък.

Много деца биха се потиснали, че са изоставени по този начин, но Гибсън не бе давал признаци за огорчение или гняв. Тъкмо обратното, младежът очевидно бе обожавал баща си и с готовност бе поел своя дял от тежестта на случилото се. Гибсън бе поддържал домакинството в отсъствието на баща си — организираше сметките, почистваше къщата, работеше в градината и извършваше дребни ремонти, свързани с поддръжката. В много отношения Гибсън Вон се бе отгледал сам.

На повърхността изглеждаше, че се бе справял прилично. Имаше добри бележки и не бе получавал укори за дисциплината си. Разбира се, ако се изключеше, че е бил спрян да шофира със скорост осемдесет километра в час при позволени четирийсет. То се знае, допустимо беше един тринайсетгодишен хлапак да не е напълно наясно относно ограниченията за скоростта. Според неофициални доклади, защото официален отсъстваше, сенаторът и Дюк били на обиколка из Близкия изток. На Гибсън му свършило млякото. Вместо да звъни на леля си и да рискува да я събуди, момчето предприело единствената логична стъпка и само подкарало към супермаркета.

Рапортът на полицаия, извършил ареста, гласеше, че когато го спрели, Гибсън учтиво попитал: „Проблем ли има, полицай?“. Бил седнал върху „Събрани съчинения на Томас Джеферсън“, за да вижда над волана. На въпроса къде са родителите му, се позовал на Петата поправка. От страх да не изложи баща си, отказал да говори, докато полицията не успяла да стигне до леля му.

Не бяха повдигнати обвинения и инцидентът беше включен във фолклора на Вирджиния. Отчасти защото полицията бе решила да бъде снизходителна към тринайсетгодишно момче, но не бе навредил и фактът, че Дюк Вон беше личен приятел на шефа на полицията на Шарлотсвил. Изглеждаше, че не са много хората във Вирджиния, на които Дюк Вон да не беше личен приятел.

Този анекдот накара Джен да се усмихне. Беше отгледана от баба си и знаеше какво е да ти се наложи да станеш самостоятелен на ранна възраст. Това можеше да закали характера ти или да те изолира и направи коравосърдечен. Тя би харесала онова малко момче —

находчиво, гордо и малко твърдоглаво. Бяха си приличали много в юношеска възраст, но тя не виждаше следи от някогашното момче сега. Самоубийството на Дюк Вон се бе погрижило за това.

Дюк Вон неочаквано се бе прибрал у дома с колата си една сряда и се беше обесил в сутерена. Джен прегледа снимките, които бе прибрала от конферентната зала, преди Гибсън да се настани там. Що за егоистичен гадняр се обесваше на място, където щеше да го открие петнайсетгодишният му син? Без писмо, без нищо. Беше непростимо.

След смъртта на баща си Гибсън Вон беше станал съвършено различен човек — враждебен, непокорен, антисоциален. Въздействието на станалото беше повече от очевидно. Бе престанал да посещава компютърния курс в Университета на Вирджиния. Успехът му се бе сгромолясал. Три пъти се бе сбивал за два месеца. Отстранен бе временно като наказание, че е наругал учител. Заживял бе за постоянно у леля си и докладът на Джен съдържаше копия от все поточаяните писма на Миранда Дейвис до зълва й, в които подробно описваше влошаващото се поведение на своя племенник. Как вече почти не говорел. Не се хранел. Не излизал от къщата, освен за да отиде на училище. И денонощно седял в стаята си пред компютъра.

Станало бе широко известно какво е правил на този компютър.

Тя почука леко на вратата на шефа си. Джордж винаги я бе насърчавал да има вяра на инстинктите си и да казва откровено каквото мисли. Тази й черта никога не бе работила в нейна полза в Агенцията, затова мина доста време, преди тя да приеме, че началникът й е искрен. Не се доверяваше лесно, но Джордж Абе го заслужаваше. Би влязла в огъня за него.

Беше й хвърлил спасителен пояс след провала й в Агенцията. Беше я наел, когато тя си мислеше, че няма бъдеще, бе отишъл в дома й, след като бе игнорирала многобройните му обаждания, и накрая я бе убедил да работи за него. До този ден нямаше представа как той е узнал коя е. С много такт я бе върнал във форма и й беше дал пространство да възстанови самочувствието си, без да се чувства покровителствана. И това беше добре, защото иначе на мига щеше да напусне. Джен съзнаваше, че никога не би могла да изплати дълга си към него.

— Влез.

Тя отвори вратата. Джордж седеше зад бюрото си и преглеждаше финансовите отчети за първото тримесечие. „Ролинг Стоунс“ изпълняваха на живо „Мъртви цветя“. Тя не обръщаше голямо внимание на музиката и почти никога не разпознаваше кой е изпълнителят, но тази песен я знаеше, защото при едно пътуване до Ню Йорк Джордж бе възхвалявал в продължение на цял час акустичната версия на Таунс ван Занд. „Стоунс“ бяха любимата група на Джордж и с времето тя привикна към похотливото ръмжене на Джагър. На едната стена висеше постер на огромни устни и изплезен език с автограф върху него. Беше от едно от американските турнета на групата и сред най-ценените притежания на Джордж. Наблизо до него имаше снимка на самия Джордж с Кийт Ричардс.

На далечната стена стоеше библиотечен шкаф, разделен на две, който в известен смисъл беше обобщение на началника й. Джордж произхождаше от една от най-старите японски фамилии в Съединените щати. Предците му бяха избягали от Япония след Реставрацията „Мейджи“ и бяха пристигнали в Сан Франциско през 1871 г. Бяха устояли на премеждията и през петдесетте години бяха възстановили някогашното си богатство. Семейство Абе се гордееха и с произхода си, и със своята нова родина. Беше фамилна традиция да се почитат и двете половини чрез имената на децата им.

Джордж Лейясу Абе.

Половината от библиотеката беше отредена за книги с японска история. Джордж се увличаше от културата на самураите и десетките книги на тази тема заемаха цял рафт. Средното му име Лейясу беше заимствано от основателя на шогуната Токугава през XVII в., разтурен от Реставрацията „Мейджи“ през 1868 г. Другата половина от шкафа бе пълна с книги за американската колониална история. Джордж Уошингтън, на когото беше кръстен, беше особено добре представен, както и Мадисън и Франклин. Само че, Джен го знаеше със сигурност, нямаше и една книга за Томас Джеферсън. Джордж смяташе Джеферсън за нелоялен и изменник. Беше тема, на която можеше да говори с часове. Тя невинаги разбираше шефа си, нито беше съгласна докрай със заклеимяването му на Джеферсън, но по въпроса за лоялността бяха в пълно съгласие. Ето защо не можеше да проумее решението му да включи Гибсън Вон в следващата фаза на тази мисия.

Джордж прекъсна заниманието си и посочи стол. Джен седна и си даде сметка, че не знае как да отвори темата. Както се случваше много често, Джордж прочете мислите ѝ.

— И тъй. Гибсън Вон.

Джен се усмихна мрачно при това доказателство за прозрачността си. Покерът не беше нейната игра.

— Просто не разбирам — заговори тя. — Майк очевидно не върши много работа, но не можем да хвалим Гибсън, все едно той е изобретил компютъра. Кое го прави квалифициран за това? Добре де, хакнал документите на сенатор, като бил хлапе. Наистина ли искаме да работим с човек, който има такъв подвиг в миналото си? Ами маниерът му да ни държи в напрежение? Той е истинска примadona и очевидно предпочита да върши нещата по свой начин.

— Май не го харесваш — усмихна се Джордж.

— Не особено, но това е несъществено. Същественото е, че му нямам доверие. Той е рисков фактор. И се боя... — Тя замълча.

Джордж се облегна назад.

— Кажи каквото дойде да кажеш.

— Боя се, че общото ви минало... че то те заслепява. Мислиш, че той ще ти е благодарен за шанса, който му даваш. Разбирам, според теб това е заслужена компенсация и уважавам постъпката ти, но той не е такъв човек. Никога на никого няма да прости, защото за него вината винаги е у другите.

— Дотук се справи много добре.

— Да, така е. Но да го включим в оперативна работа е съвсем друго. Тревожа се, че ако се доближим до WR8TH, той ще ни запали огън на главите. Дори ако това означава сам да изгори.

— Като пословичния скорпион на гърба на костенурката.

— На него не може да се разчита — отсече тя. — При цялото ми уважение към теб, шефе.

— Това ли е всичко?

— Не ми е приятно да човърка из компютрите ни.

— Нещо друго? Подстрижката му, да речем?

Джордж се изправи и взе бутилка минерална вода от вградения хладилник. Седна до Джен и се втренчи напред в пространството. Често отделяше време да подреди мислите си и никога не заговаряше,

преди да е готов. Тя беше достатъчно разумна да не го прекъсва сега, след като си беше казала своето.

— Може и да си права — заяви той накрая.

Отговорът я изненада, но тя запази мълчание.

— За всичко. Може и да си права. Аз също имам своите съмнения.

— Струва ли си риска тогава?

— Знаеш ли какво точно е вършил Гибсън в морската пехота?

— Бил е специалист по проникването. По-разкрасено определение за хакер.

— Не е точно така.

— Това пише в досието му — възрази тя, но в момента, в който го изрече, осъзна, че сигурно е имало и нещо повече. — Но е било само прикритие, така ли?

— Именно.

— Какво е вършил в действителност?

— Нека те попитам следното. Как влизаш с два хеликоптера „Блекхоук“ в суверенна държава, като нарушаваш въздушното ѝ пространство, и ги приземяваш посред един от най-големите им градове, без да привлечеш внимание?

— Говориш за Бин Ладен. Пакистан.

— Теоретично — уточни Абе. — Да речем, че за това говоря. Запитай се как го е постигнал. Запитай се защо не са знаели, че сме там, докато не го съобщиха по новините.

— Хеликоптерите са били специално оборудвани. С някакъв вид технология стелт.

— Отчасти е истина, но само отчасти. До известна степен можеш да заглушиш хеликоптер, така че да е тих, ако не безшумен, но какво ще кажеш за радара? Не можеш да направиш „Блекхоук“ съвършено невидим за радара. Във всеки случай не и за пакистанската противосамолетна отбрана. Пентагонът е отменил програмата за изграждане на хеликоптер стелт през две хиляди и четвърта година. А стелт не е елемент от проектирането, който лесно да можеш да възстановиш и пренесеш.

— Как тогава?

— Радарът е машина. Софтуерът превежда електрически импулси и потребителите могат да виждат онова, което вижда радарът.

Така че, вместо да се харчат милиарди за хеликоптери стелт, не би ли било по-лесно да се овладее софтуерът? Вкарваш код в системата им, така че той да показва само каквото ти искаш да видят. И ето ти на — хеликоптерите са там, но не са там. Ако следиш мисълта ми.

— И ние сме направили това?

— Гибсън е направил това — уточни Абе. — Във всеки случай е бил ангажиран в операцията. Било е извънредно тънка работа. Много движещи се части. Може тюлените да са дръпнали спусъка, но са били нужни всички четири рода войски за залавянето на Бин Ладен. И ако източниците ми са точни, Гибсън е впечатлил твърде много хора.

— Гибсън ли е написал кода? — попита Джен.

— Допринесъл е за него, но не това е бил уникалният му принос.

— А кое?

— Нагласил е нещата така, че пакистанците да го инсталират.

— Какво е направил?

— Така ми казаха.

— Пакистанците са инсталирали вирус в собствената си система?

— Очевидно да. Ето колко е убедителен, а те не са хора, които се оставят лесно да бъдат убедени.

— И ми казваш, че Гибсън Вон е бил нает в Звеното?

— Веднага след тренировъчния лагер.

— Да му се не види.

Звеното, или Поддържащото звено на разузнаването, беше набиращ разведателни сведения отдел на Съвместното командване на специални операции. Военното ЦРУ. След 1980 г., след като операция „Орлови нокти“ приключи катастрофално в иранската пустиня, въоръжените сили обвиниха ЦРУ, че не са споделили критично важни сведения. Така се роди Звеното — военните не желаеха да разчитат на ЦРУ. Джен добре познаваше историята около създаването му като всеки друг в Агенцията.

Звеното беше конкуренцията. Личният му състав бе прецизно подбиран измежду четирите рода войски и тя разбираше как морски пехотинец като Гибсън Вон е могъл да привлече вниманието. За този отдел се търсеха най-вече хора с нестандартно мислене, а понякога е нужен крадец, за да залови крадец. Което някак объркваше представата

за Гибсън, която си бе изградила. Почти сигурна беше, че началникът ѝ бе целил тъкмо това.

— Господи — промърмори тя. — Човекът е помогнал за отстраняването на Бин Ладен, а сега не може да си намери работа и в „Бъргър Кинг“.

— Както сама каза, той не е изобретил компютъра, а е безопасно да наемеш друг, отколкото да ядосаш вицепрезидента. Задраскай последното. Следващия президент.

— И казваш, че не бива да го съдя строго?

— Не казвам такова нещо. Казвам, че хората рядко са толкова черни или толкова бели, колкото ги изкарваш понякога. В оперативна обстановка настъпва време, когато са нужни мигновени преценки, а ти си отлична в такива ситуации. Тъкмо затова те наех. Инстинктите ти много рядко са погрешни, но все още не сме в оперативна обстановка, а ти имаш тенденцията да изхвърляш водата заедно с бебето, когато опира до хора.

— Съжалявам, шефе.

— Недей. Нещо у Гибсън те смущава. Кара пръста ти да те засърби. Но аз го познавах като момче, бях свидетел на отношенията им със Сюзан. Трябваше да го видиш, за да повярваш как се грижеше за нея. Тя беше много специално малко момиче, а той също беше страхотно хлапе.

— Само че това е било отдавна... — подхвана тя, но той вдигна ръка да я спре.

— Не вярвам, че Гибсън Вон съзнателно би саботирал усилията ни да я открием. Също така съм на мнение, че някогашната му близост със Сюзан Ломбард е уникална и безценна. Той е в състояние да види нещо, което никой друг няма да забележи. Дори само това оправдава риска от включването му. Но може и да си права. Нищо чудно преценката ми да е замъглена от спомена за миналото. Ето защо си ми нужна на мястото си. Ако той действа срещу нас, вярвам, че ще го забележиш. И тогава ще се справим с него. Междувременно вярвам, че той ни дава най-добрия възможен шанс да успеем. Ясен ли бях?

— Да, шефе — изправи се тя.

— Джен — каза Джордж. — Гибсън Вон е понесъл много в живота си и е служил достойно на страната си. Би било проява на късогледство да го подценяваме.

— Да, шефе.

— Освен това WR8TH не изглежда склонен да се покаже, така че може би напразно си чешем езиците.

— Да, шефе.

— И още нещо, Джен. Тук не е ЦРУ. Чувствай се свободна да ме наричаш Джордж.

— Да, шефе.

Гибсън прекоси полето под утринното слънце в съботния ден. Приятно бе да се озове отново на открито. В четвъртък вечерта Джордж Абе го беше изхвърлил от офиса и категорично му бе заявил да не се вясва там до понеделник. Бездействието пораждаше у Гибсън чувство за вина. Но и едно друго малко момиче се нуждаеше от него. Което днес имаше футболен мач.

През последните седмици не бе виждал достатъчно Ели. Съзнаваше го и никак не беше доволен. Но бе принуден. С парите от Абе плати вноската по ипотеката на къщата, където дъщеря му живееше с майка си. Където всичките бяха живели преди развода.

Погледнато в ретроспекция, може би двамата с Никол не биваше да я купуват. Направиха го, когато пазарните цени бяха на върха си преди кризата. Във финансово отношение беше изсилване от тяхна страна, но по онова време Гибсън вярваше, че след уволняването си от морската пехота може да си избере каквато поиска служба. Имаше основания. Виждал бе как частният сектор придърпва уволнените се от неговия отдел още преди да са успели да стъпят на американска земя. Хора с половината от неговия опит и похвали в досието предизвикваха истински войни между големите предприемачи в сферата на отбраната. Затова при неговата биография предполагаше, че бъдещето му е уредено.

Онова, което не включи в сметката, онова, което не разбираше тогава, беше какво означава да си в черния списък на Бенджамин Ломбард. Месеци наред търси работа без никакъв резултат. Отначало се ограничи до едрите риби в бранша, китовете на отбранителната промишленост, които винаги се нуждаеха от хора с неговите умения. Когато накрая се примири, че те няма да го наемат, започна да кандидатства за пост във второстепенни фирми. Картината и там се оказва също толкова мрачна.

Хвана се на работа в магазин от верига за електроника, колкото да печели нещо. Чувстваше се огорчен и отчаян. Трудно време беше. Затвори се и цялото му общуване се изразяваше в кавги с жена му и

дъщеря му. За негов срам се беше карал с Никол за всичко. По всякакви поводи. И господ да ѝ бе на помощ, ако отвореше темата да продадат къщата. Скандалите траеха с дни, след което той изпаднаше в сърдито мълчание.

Това продължи месеци и тогава бившият му командващ офицер му съобщи, че „Потестас“, местна фирма за биотехнологии, търси директор по информационни технологии, и му даде добра препоръка. „Потестас“ беше достатъчно малка компания, за да попадне под радара дори на Бенджамин Ломбард. Или така си бе мислил Гибсън Вон допреди месец. Работата беше на много ниско ниво, скучна и лишена от стимул. Той премина през процеса на интервюта и с благодарност прие заплатата, която би отхвърлил презрително само година по-рано. Но с жена, дете и ипотека не посмя да рискува с контрапредложение. Гарантирана здравна осигуровка и редовна заплата вече му се струваха божи дар. Удовлетворението от работата и мечтите му да поглези съпругата си просто трябваше да почакаат.

Бивша съпруга, напомни си той. Бяха разведени от вече близо година, а още не можеше да се накара да го изрече.

Бивша съпруга.

Не че сам беше търсил неприятностите, но не беше оказал никаква съпротива, когато сами го намериха. Просто беше оставил нещата да се случат. При всичките му пътувания никога не му бе хрумвало да изневери на съпругата си. По една ирония това беше започнало, след като постъпи на работа в „Потестас“. Новата му служба не беше запълнила по вълшебен начин пукнатините в брака, а той беше прекалено твърдоглав и горд, за да се заеме сам да оправи нещата. Вместо това се впусна в разтоварваща връзка със служителка от търговския отдел на име Лий.

Беше си просто една временна забегка. Чиста проба израз на малодушие. Лий го харесваше и беше мила с него. Не очакваше нищо освен питие и повод да се посмее. Мъжът, който беше спал с Лий, беше загадка за него. Дори и сега му беше трудно да го съвмести с човека, за какъвто се смяташе.

В неин плюс и за негова безкрайна благодарност, Никол не беше жестока и отмъстителна. Адвокатът ѝ не я бе подтикнал към несправедливи претенции и краят на брака в никакъв случай не сложи край на отношенията му с дъщеря им. В сравнение с историите, които

беше чувал, се оказа истински щастливец. Но пък и всеки, познавал Никол, беше щастливец.

Най-трудното беше да вижда как Никол се отдръпва от него. Беше се справяла насаме с мъката си както винаги. Така че не бе имало разправии и сълзи. Само безчувствено дистанциране. Беше стигнала до решението си още преди да проведе разговора с него. Всичко останало бе формалност.

Той я помоли за втори шанс, но Никол не беше от тези, които прощават. Познаваха се още от гимназията и Гибсън не помнеше и един случай Никол да се е огънала. Тя не даваше втори шанс, когато опираше до лоялност. Човек или е лоялен, или не, на такова нещо не се научаваш. Щом не можеше да вярва на мъжа си, не можеше и да е омъжена за него.

Ето как много бързо той се озова сам, разведен баща, обитаващ мизерен апартамент във висока стоманобетонна сграда. Шестте години брак бяха изчезнали в миналото. На тяхно място дойдоха издръжката, едновременното пътуване за посещенията при дъщерята и задълбочаващото се подозрение, че е най-тъпият нещастник, раждал се някога на света.

Ето защо къщата имаше значение.

Беше хубава къща — солидна, двуетажна, в стил Кейп Код. Намираше се далече от центъра на Вашингтон, в тих и безопасен район. В близост имаше добри училища. Един юли по време на отпуск бе засадил леха с азалии, успоредно на алеята към гаража. После с Никол седнаха на шезлонги да пият бира и да планират оформлението на градината, докато насекомите не ги прогониха да се приберат вътре. Девет месеца по-късно се появи Ели. Гибсън не помнеше да е бил щастлив някога, затова дори и сега не съжеляваше, че е купил къщата. Нищо че усилията да я задържи бяха направо убийствени. Къщата символизираше живота, който дължеше на Никол и Ели. По-скоро би умрял, отколкото да види как те я губят заради него.

Когато пристигна, мачът тъкмо започваше. Топката се отклони към тъчлинията и момичета от двата отбора се втурнаха след нея, пицейки щастливо. Той веднага забеляза Ели. Беше в далечния край на терена и напрегнато се взираше в нещо на тревата. Гибсън се усмихна. Дъщеря му беше най-малко талантливият футболист в световната история. Не само че ѝ липсваха координация и способност да прецени

движението на топката, но и проявяваше пълно незачитане към правилата на играта. Идеята да играе на един пост я отегчаваше и тя най-безотговорно сновеше по терена. Ако не беше екипът ѝ, човек трудно би могъл да прецени от кой отбор е.

На игрището Ели се затича в кръг с разперени ръце и обърната към небето глава. Накрая ѝ се зави свят и тя се строполи на земята. Гибсън отново се усмихна. През повечето време се чудеше от коя планета е това момиченце, но я обичаше толкова силно, че изпитваше физическа болка, задето не може да я слага да спи всяка вечер. Да ѝ чете приказки за „лека нощ“ през компютъра не беше начин да бъде баща.

Ели бодро скочи и пак затича весело по игрището — едно живо доказателство колко много радост можеше да се извлича от живота. Дали трябваше да се притеснява да си признае, че неговият житейски модел беше шестгодишната му дъщеря?

На терена топката отскочи към Ели, която я посрещна с мощен ритник и я прати на петнайсет метра извън очертанятията. Гибсън заръкопляска, като че Ели току-що беше спечелила световната купа по футбол. Тя се спря на място и замаха на баща си, докато другите момичета хукнаха покрай нея след топката.

Седнала по-нагоре край страничната линия, жена му погледна към него. *Бивша жена*, поправи се той. Никол беше сред основната групичка от неработещи родители, организирали си малък оазис със сгъваеми столчета и хладилни чанти. На Гибсън му беше станало навик да застава встрани от тях. Достатъчно далече, за да не притеснява Никол, но не чак толкова, че да изглежда, че преднамерено го прави на голям въпрос. Тя се беше сприятелила с някои от родителите и той на драго сърце ѝ отстъпваше тази територия. Кимна му и той ѝ отвърна. Тя отново насочи вниманието си към играта и не го погледна повече.

На полувремето футболистките се събраха край съответните врати и залапаха портокалови резенчета, докато треньорите им обсъждаха стратегии, непосилни за осъществяване от малки момичета. Родителите бърбеха помежду си. Никол дойде при него. Бе облечена в една от широките си развяващи се летни рокли, към каквито имаше слабост още от гимназията. С очертан от слънцето силует изглеждаше великолепно.

— Здравей — каза тя.

— Здравей.

Толкова много любезност явно изтощи и двамата; беше нужна секунда да прегрупират силите си. Разговорите с Никол винаги бяха по-безопасни, когато биваха ограничени до темата „Ели“. Много неприятности си бяха причинили един на друг, но станеше ли дума за Ели, бяха абсолютно еднородни.

— Очевидно е, че Ели е звездата на отбора този сезон — подхвърли той.

— През целия мач ми звънят разни бразилски селекционери.

— Кой знае какви баснословни суми предлагат.

— Така е със звездите.

— Получи ли парите?

— Да. Благодаря ти. Защо ти плащат в брой, Гиб?

— Беше аванс.

— В брой? — Тя го изгледа с присвити очи. — Безопасно ли е да ги внесе?

— Естествено, че да.

Усети, че започва да кипва, но Никол имаше известно основание. На кого плащаха в брой?

— Какво става?

— Нищо. Всичко е наред.

— Наред? Нямам такова чувство.

— Имаме нужда от тези пари. Няма да има проблем, обещавам.

— Моля те, не ми давай обещания, Гиб, чуваш ли?

Изрече го с равен тон и без злоба, но той усети, че го заболя, и отклони поглед от нея. Стояха неподвижно, сякаш всяко внезапно движение би било изтълкувано като акт на враждебност. Беше един от най-лошите моменти в живота му. Да стои до единствения човек, с когото бе могъл да говори открито, и да подбира думите си.

— Ще ти донеса парите в понеделник.

— Никол.

— Гибсън — просъска тя.

— Сюзан. Работата. Парите. Всичко е заради Сюзан.

Цялото поведение на Никол се промени при споменаването на Сюзан. Репетираната ѝ маска на безразличие се пропука и за пръв път от година Гибсън видя загриженост и тревога в очите ѝ.

— Сюзан. — Тя потърси очите му, за да види в тях истината. —
Опитваш се да я откриеш ли?

Той кимна.

— Господи.

— Бих искал да мога да ти разкажа всичко. Но ме държат на къс повод. Обаче ти гарантирам, че парите са законни.

— Не, остави, няма нужда. Не ми трябва да знам.

— Благодаря ти.

— А ти добре ли си, Гиб? Все пак... Сюзан...

— Мисля, че да.

— Приятелка на Ели ще празнува рождения си ден след мача. Родителите са поканени. Пица и пунш. Май че дори са наели клоун. Трябва да дойдеш.

— Ще се радвам.

Той се обърна да види какво гледа Никол над рамото му. Към него вървеше Джен Чарлс с костюм и обувки на висок ток. Дори иззад слънчевите очила погледът на Джен накара в корема му да запърхат пеперуди.

— Какво? Какво стана? — попита той, когато тя стигна до тях.

— Засякохме го — каза Джен.

— Кога? Къде?

Джен погледна към Никол и не отговори.

— Поне кажи аз ще дойда ли?

— Шефът иска да говори с теб. На паркинга е.

Гибсън погледна към колите, после отново към Джен и накрая към Никол.

— Трябва да вървя.

— Върви — каза Никол.

— Но Ели...

— Тя ще разбере. Само непременно се обади. Разстройва се, ако не е говорила с теб.

— Ще се обадя.

Той понечи да последва Джен към паркинга, но Никол го спря.

— Гиб.

— Да?

— Успешен лов.

Джордж го чакаше в черен мерцедес М-класа. До него на седалката лежеше дълга правоъгълна кутия, увита в яркочервена хартия с малки бели еднорози.

— Каква е тази кутия? — попита Гибсън.

— Не е за теб.

— Разбиваш ми сърцето.

Джордж се засмя, премести кутията на задната седалка и подаде на Гибсън спортно сако.

— Облечи го. Имаме среща.

— Успех — каза Джен.

— Ти няма ли да дойдеш?

Тя поклати глава.

— Ще се видим в офиса.

Мерцедесът се плъзна и излезе от паркинга. Гибсън никога не беше седял в толкова хубава кола. Чак му се прищя да попаднат в задръстване с нея.

— Е? — изрече въпросително Гибсън.

— Ти беше прав.

— Къде е той?

— В петък следобед вирусът ти звънна от айпи адрес в Западна Пенсилвания. Градче на име Съмърсет.

— Защо никой не ми се обади?

— Само едно звънване и заспа.

— Заспа? — Не биваше да става така. В ума му изскочиха няколко теории за причината. — И за какво бях прав?

— Беше обществена библиотека.

Гибсън се замисли над информацията; логично беше. Много хора влизаха и излизаха в една библиотека. Умен ход, който прибавяше нов слой анонимност, труден за отстраняване. Щеше да се наложи да дебнат сградата с надежда да идентифицират човека, ако WR8TH отново направеше опит за достъп до сървърите на „Консултантска група «Абе»“.

На Уошингтън Съркъл поеха по „Ню Хампшър“ до Двайсет и втора, после свиха вляво по Пи стрийт и влязоха в Джорджтаун. Жилищните сгради с апартаменти отстъпиха място на тухлени къщи, после на големи частни имения, закътани сред високи брястове и дъбове.

Дюк Вон беше описвал Джорджтаун като земята на дълбоките джобове и острите зъби. Баща му беше присъствал служебно на по четири-пет събития годишно тук, но никога не заведе сина си. „Не са събирания като за теб — беше обяснил той. — Това е вражеска територия.“ „Дори когато са на твоя страна ли?“, бе попитал Гибсън баща си. „Особено ако са на твоя страна“, беше отвърнал баща му с намигване.

— Означава ли това, че и аз ще отида?

— Бих искал да те задържа — каза Абе. — Дотук се оказа безценен и предполагам, че уменията ти ще ни бъдат полезни и в бъдеще. Както и отношенията ти със Сюзан.

— Това „да“ ли е в такъв случай?

— Зависи.

— От какво?

— Госпожа Доплес поиска да те види.

Гибсън кимна, без да сваля поглед от Абе. Призован бе на аудиенция при кралицата. Поне така го почувства.

— Мисля, че ти можеш да ни помогнеш, и точно това й казах. Но госпожа Доплес предпочита да решава въз основа на лични впечатления.

Джордж отби към порта от ковано желязо. На черна метална табела със златни букви пишеше „Колин“. Грозд яркоцветни балони се вееше от една от кулите, а опашка от семейства чакаше търпеливо да бъдат проверени от двама охранители. Всички мъже бяха със сака, а жените — с рокли. Дори децата бяха издокарани и всички носеха подаръци. Ако раят бе спонсориран от Лора Ашли и Ралф Лорън, би изглеждал горе-долу така. Един от охранителите се отдели от опашката и дойде при колата.

— Ще трябва да потърсите уличен паркинг... — подхвана мъжът и млъкна, като разпозна шофьора. — О, здравейте, господин Абе. За партито ли сте тук?

— Не, Тони. Дошъл съм да се видя с госпожа Доплес.

— Разбира се, влизайте. Но паркирайте пред гаража вместо на обичайното си място. Ще уведомя по радиостанцията, че пристигате. Тук е една малка лудница днес.

— Благодаря ти за съдействието.

Подкараха по настлана с чакъл алея към внушително имение, заобиколено от отлично поддържани градини, спускащи се под наклон в двете посоки. Мащабът смая Гибсън. Преброи поне седем комина. Беше имот като за английската провинция, не за центъра на американски град. Друг охранител ги насочи къде да свърнат от главната алея и Абе паркира пред двуетажен гараж, който беше по-голям от къщата на Никол. По дължината на сградата от червени тухли имаше седем клетки с бели прибиращи се назад врати. В средата беше отворено и вътре се виждаше чудесно поддържано зелено старо бентли.

— Модел петдесет и втора година — обясни Абе. — Принадлежало е на дядото на госпожа Доплес. Той е бил посланик във Франция по времето на Рузвелт. Тиодор, не Франклин.

— И той ли е живял тук?

— Семейство Доплес живеят тук от хиляда осемстотин и двайсета година. Не са много по-старите от тях фамилии в града. Главната къща е проектирана от Чарлс Булфинч и Александър Доплес след войната от хиляда осемстотин и дванайсета година.

— Какво означава „Колин“? — поинтересува се Гибсън.

— „Хълмчето“. Това име дала съпругата на Александър на къщата, когато пристигнала от Франция. Разбира се, госпожа Доплес може да ти каже повече. Тя е истинска енциклопедия по отношение на фамилната история.

— Кой друг живее тук?

— В момента само тя и племенницата ѝ. Партието е за рождения ден на Катрин.

— Двама души? Само толкова?

— Госпожа Доплес има син от предишен брак. Живее във Флорида. Не идва често. Има и две живи сестри. Едната е в Сан Франциско, а другата е декан в Медицинския институт на Университета на Питсбърг. Най-малката ѝ сестра е починала при раждане. Тя е майката на племенницата ѝ. Калиста осинови Катрин. Има и стотина братовчеди, но им изпуснах края кой от коя страна е.

Тръгнаха към къщата. Абе спря и се обърна към Гибсън. Явно се колебаеше как да му поднесе нещо.

— Калиста... госпожа Доплес е добра жена.

— Но...?

— Не е лесна. Мрази да ѝ се противоречи. Свикнала е със звука на собствения си глас, ако ме разбираш правилно.

— Какво искаш да направя?

— Остави я да си го слуша. Ако държиш на тази работа.

Гибсън държеше на работата. Имаше нужда да отиде в Съмърсет, Пенсилвания. Буквално имаше нужда. Боеше се какво можеха да открият там, но трябваше да знае. Ако се налагаше да се върти на пета пред Калиста, беше готов. Баща му беше направил кариера, като бе ухажвал богатата върхушка. Все нещо от качествата му трябва да бе наследил.

Когато завиха отстрани на къщата, ги посрещнаха музика и весели детски викове. Беше впечатляваща сцена. Гибсън си каза, че сигурно има повече от триста души на поляната пред балюстрадата, опасваща дългата широка тераса.

По-надолу под една от няколкото бели тенти свиреше оркестър. Имаше дансинг с под от паркет, върху който танцуваха десетки двойки. Виждаха се клоуни и фокусници, които забавляваха групички деца с всевъзможни номера.

Той си помисли как и Ели щеше да е на парти за рожден ден този следобед. Надяваше се да има клоун. Ели би му се радвала.

— На колко години е това дете? — попита Гибсън.

— На осем.

— На осем? — попита изумен той. — Всички тия хора са тук за осемгодишно хлапе?

— Не бъди абсурден. Тук са заради госпожа Доплес.

— Да, ясно. Баща ми идвал ли е някога?

— Разбира се — отвърна Абе. — Той работеше в тясно сътрудничество с госпожа Доплес. Не можеш да стигнеш много далече във Вашингтон, ако не уважаващ поканите на Калиста Доплес.

— Как се е свързала с Ломбард?

— Обратното беше. Калиста Доплес откри Бенджамин Ломбард. Тя го създаде. Дремеше във Вирджиния, когато се срещнаха. Тя го

измъкна от ъгълчето му, поошлайфа го, помогна му да си създаде подходящи контакти и финансира кандидатурата му за Сената.

— Много щедро от нейна страна.

— Има крале, а има и създатели на крале. Противно на официалните аргументи, едните без другите рядко се срещат.

— Значи тя ще си има трофей, ако го изберат за президент през ноември.

— Вече не са в добри отношения с вицепрезидента.

Качиха се по каменни стъпала до терасата. Тя очевидно бе определена за свободна от деца зона. Около две дузини маси се движеха хора и общуваха. Кръжаха сервитьори с папийонки, доливаха вино и предлагаха подноси с ордюври. Гибсън беше гладен и си взе бонфиле, гарнирано с репички, върху тънко нарязана франзела. Абе го поведе към центъра на терасата, където малко встрани от останалите бе разположена по-голяма и по-богато украсена маса, обърната към поляната.

Абе направи жест към Гибсън да изчака и се приближи до жена, която вероятно бе малко над шейсетте, но привилегиите на богатството ѝ я поставяха в доста неопределената категория на средната възраст. Гибсън разбра, без да му се налага да пита, че това е Калиста Доплес. Тя излъчваше не просто арогантност. Беше нещо отвъд арогантността — увереност, абсолютна сигурност, че светът съществува, за да ѝ служи. Пред тази аура седналите около нея бледнееха. Русата ѝ коса бе елегантно подстригана на черта и стигаше до линията на брадичката, очевидно радвала се на вниманието на талантлив пластичен хирург. Беше облечена в бяло, със златисти гарнитурни, и не носеше никакви бижута. Абе се наведе и прошепна нещо в ухото ѝ. Тя впи в Гибсън остър и пронизващ поглед.

— Дами, бихте ли ме извинили за малко?

Гибсън очакваше тя да стане, но вместо това останалите на масата се изправиха, събраха си чантичките и питиетата и се отдалечиха. Среброкоса жена прошепна нещо, като в същото време гледаше към Гибсън. Калиста кимна в съгласие, при което жената удовлетворено се смеси с множеството.

Абе му махна да отиде при тях.

— Калиста, това е Гибсън Вон.

Тя се усмихна и му протегна ръка.

— Заповядай, седни. Не ти, Джордж. Вземи си питие. Ние тук няма да се забавим много.

Абе се извини, но улови погледа на Гибсън, преди да се отдалечи. „Гледай да не провалиш работата“, гласеше недвусмисленото послание.

— Радвам се да те видя отново, Гибсън. Помниш ли ме?

— Да. Аз също се радвам.

— Не те откъснах от работата ти, нали?

— Не.

— Значи не си присъствал на големия момент?

Прозвуча като обвинение. За да избегне отговор, той отхапа от бонфилето.

— Във всеки случай ти благодаря, че дойде при такова кратко предизвестие. Извинявам се за цялата тази врява. — Тя махна към поляната. — Убедена съм, че в друг ден щеше да е по-лесно, но Джордж смята, че трябва да се действа бързо, а аз исках да поговорим, преди събитията да прогресират.

— Чудесно парти — отбеляза той.

— Да. И такъв прекрасен ден. Съжалявам, че отмених авиошоуто.

— Авиошоу?

— Да, военноморският флот има екип от реактивни самолети, които правят изумителни номера.

— „Сините ангели“?

— Да, те — потвърди тя.

Гибсън беше стъписан, че тази жена бе наела „Сините ангели“ за парти на осемгодишно момиче.

— Шегувам се, разбира се. Нима си толкова лековерен, господин Вон?

— Не, обикновено не съм.

Нещо у събеседничката му го караше да се чувства слаб в нейно присъствие и това усещане никак не му беше по вкуса. На една среща беше казал на генерал с три звезди да млъкне, а ето че тази жена го караше да се чувства като Оливър Туист в годините му на просяк.

— Да се надяваме, че не — усмихна се тя.

— Защо съм тук? — попита той.

— Хайде, не се цупи. Важно е човек да гледа на себе си с чувство за хумор.

— Вие правите ли го?

— Дали гледам на себе си с чувство за хумор? Абсолютно. Но същественото е ти да си този, който изрича шегите. — Тя му намигна. — Тъкмо там е номерът.

— Ще го имам предвид.

— Направи го. Моето семейство изгуби способността да се смее на себе си преди няколко поколения. Издигаш се до някакъв статут в обществото и се появява склонност да възприемаш семейството си с нездравословно преклонение. Човек се оставя на заблудата, че фамилният успех не се дължи на късмет и упорит труд, а на някакво вродено превъзходство. — Тя се наведе към Гибсън, сякаш му споделяше тайна. — Божия воля. Добри гени. Синя кръв. Ей такива неща. Нелепо е, естествено, но е смущаващо често явление. И винаги свършва по един и същ начин. Всяко поколение е по-привилегировано от предишното. По-мързеливо от предишното. По-склонно към ски ваканции в Гщаад, отколкото към увеличаване на фамилното състояние. Чувството за привилегированост ражда леност, а тя на свой ред ражда упадък. Но, то се знае, когато има достатъчно пари, може с десетилетия да не забележиш, че фамилното ти име събира прах. Един ден се събуждаш и осъзнаваш, че последният от семейството, постигнал нещо значимо, е умрял преди Кенеди. Знаеш ли как си изкарва прехраната моят син?

Гибсън поклати глава.

— С нищоправене. Живее в някакъв жилищен блок във Форт Лодърдейл с някаква жена и играе голф. — Тя разшири ужасено очи, за да му помогне да схване сериозността на ситуацията. Когато той не даде вид да е шокиран, тя повтори бавно: — Форт Лодърдейл, господин Вон. Прачичо ми е помогнал на Уилсън да състави Версайския договор, а амбицията на сина ми не стига по-далече от третокласен голф в блатата на Флорида. Умът ми не го побира.

— Не сте почитател, така ли?

— На щата Флорида? Не, той е доказателство, че климатиците може би не е бивало да бъдат изобретявани.

Тя се усмихна и докосна ръба на празната си чаша за вино. Мигом се появи сервитьор да я напълни отново.

— В известен смисъл ви дължа огромна благодарност — каза Калиста.

— За какво?

— За оная история с Бенджамин, която ви докара такива беди.

— Не ви разбирам.

— Чии пари бяха присвоени според вас? На Бенджамин? Моля ви се, този човек не притежаваше нищо, преди да го открия. По своя си неразумен начин вие ми помогнахте да осъзная, че залагам на погрешния кон.

— Пак не разбрах. За баща ми ли говорите?

— Не, не за баща ви. Той беше прекрасен човек, но беше само жокеят. Ако позволите тази аналогия.

— Ломбард?

— Същият. Хитър малък крадец. Вие преобърнахте каруцата с гнили ябълки.

— Но баща ми...

Калиста го погледна съжалително.

— Хванали сте се на тяхната версия? Че е бил баща ви? О, боже мой, не. Баща ви беше напълно лоялен. Черта, която ги обединява с Джордж. Дюк Вон беше просто удобната изкупителна жертва. Мъртвите нямат права, така поне казват адвокатите ми, и рядко се надигат, за да се защитят. Нима през всичките тези години сте вярвали, че баща ви е крадец?

Пристъп на замайване обзе Гибсън, ушите му писнаха и шумовете от партито изчезнаха. Беше на ръба да наведе глава между коленете си. Вместо това преплете пръсти сякаш в гневна молитва и се взря в Калиста.

— Защо не го заявихте публично?

— Справедлив въпрос. Защото, простичко казано, не беше в мой интерес.

— Тъкмо вашите интереси е ограбвал Ломбард.

— Да, и парите ми бяха върнати.

— И всичко свърши дотам?

— Политиката е грозна картина с красива рамка. Колкото и да ми беше приятен Дюк Вон, няхах желание да хвърлям семейството си във вражда с Бенджамин Ломбард, за да спася репутацията на мъртвия ти баща. Моята собствена би пострадала непоправимо.

— Оставили сте Ломбард да спечели.

— И оцелях. Избрах по-малката от двете злини.

— Значи затова съм тук? Да облекча гузната ви съвест? И тази на Джордж?

— О, боже мой, не. Всичко това е по настояване на Джордж. Той е толкова добър човек. Благороден дори. Това е големият му недостатък — заяви тя с лукава усмивка.

— Значи идеята не е ваша?

— Да бъде нает човекът, изобличил Бенджамин Ломбард, за намирането на Сюзан? Гротескно е. Изборът, който си направил, си е лично твой и няма нищо общо с мен. Но Джордж, милата душа, открива някаква симетрия. Та ето ни тук сега.

— И защо сме тук?

— За да балансираме кармата на Джордж, предполагам.

— Не, защо ние с вас сме тук? — уточни той.

— А, питаш защо те поканих у дома си? Защото въпреки отношението ми към Бенджамин Сюзан си остава много скъпа за мен. Аз съм нейна кръстница. Присъствах на кръщенето ѝ. Помогнах за отглеждането ѝ. Тя беше ангелско бебе. Наистина. От онези, които никога не плачат. Беше съкровище и прекрасна млада дама. Както и вие добре знаете. Имаше вкус към живота, който в моето семейство пропиляха. Притежаваше блестящ интелект и щеше да го развие. Случилото се с нея е трагедия.

Тя отпи продължително от виното си. Мина известно време, преди да продължи.

— Съжалявам, тази тема е много болезнена за мен. Дори след толкова дълго време.

— Разбирам — кимна той.

— Много си любезен. Господин Вон, ако има дори и бегъл шанс тази снимка да е истинска — аз, честно казано, си мисля, че е фалшификат, предназначен да причини скръб и да отвори стари рани, и че е дело на садист — но ако е автентична и това лице действително знае нещо за случилото се с моята кръщелница, ще поместя планини, за да открием виновника... — Тя замълча, за да подбере внимателно думите си. — Той ще страда.

Последната дума падна като гилотина. Напомни му как Джордж Абе бе казал, че иска да проведе сериозен разговор с човека, отвлякъл

Сюзан.

— Така или иначе, Джордж вярва, че ти ще си полезен за каузата. Исках да те видя и да преценя лично.

— Значи това е интервю?

— Не, няма такова нещо. Аз съм само любопитен наблюдател. След като Джордж твърди, че си квалифициран, аз не мога да го оспорвам.

— И какво тогава?

— Казвам само едно. Намерете този човек и ще съм ви благодарна. Семейството ми не е каквото беше някога, не че името ни напълно е изгубило влияние, но аз вярвам, че отново ще стигне до величие. Виждаш ли малкото кубе зад живия плет?

Тя посочи постройката с купол в края на имота. Живият плет трябва да беше поне три метра висок. По какви стандарти тя го смяташе за малко?

— Гробницата е построена от моя прапрапрадядо Александър Доплес, когато съпругата му починала. Той бил погребан до нея дванайсет години по-късно. Целият ни род е погребан там с изключение на чичо ми Даниъл, който почива под бял кръст в Нормандия. След време и аз ще се присъединя към тях. Връзката на рода ми с този град продължава вече три века. Но преди да ида там, възнамерявам да видя как семейството ми е започнало да възстановява традициите си.

— Край на жилищните блокове във Флорида?

— Именно. Казвам всичко това не за да ти изнасям урок по история, а за да те уверя, че благодарността ми далеч няма да е незначителна. Ти и семейството ти ще бъдете облагодетелствани. Но хрумнат ли ти идеи — тонът ѝ се втвърди — да използваш по някакъв начин ситуацията за свои цели и да оповестиш случващото се пред медиите, както се опита в миналото... тогава наистина ще го приема много лично.

— Разбирам.

— Добре. Сигурна съм, че този разговор беше напълно излишен.

— И аз самият бих имал опасения на ваше място.

Калиста кимна одобрително.

— Оценявам го, господин Вон, повярвай ми.

— Лельо Си! Лельо Си!

Момиченцето дотича с висока скорост до масата. Тайфа дечурлига я следваха, но спряха на стълбите, сякаш невидимо силово поле преграждаше пътя им напред. Детето застана задъхано до леля си, бялата му рокля беше осеяна с тревички. Имаше черна коса, сплетена на една плитка, и хубави сини очи. Когато видя Гибсън, срамежливо се притисна до леля си и прошепна нещо на ухото ѝ. Калиста се разсмя и прегърна момичето.

— Да, разбира се. Но не повече от дваисет. Съобщи на Дейвис, за да се уговори с родителите им.

Детето се усмихна широко и благодари. Понечи да хукне обратно към приятелчетата си, но Калиста я улови за ръкава.

— Поздрави госта ни. Това е господин Вон. Катрин, моята племенница.

— Здравейте — помахна му тя.

— Здравей — отвърна Гибсън.

— Както трябва, млада госпожице.

Тя призна грешката си с кимване, изпъна се и приближи към Гибсън с протегнатата ръка. Той я пое и разтърси.

— Много ми е приятно да се запознаем, господин Вон. Благодаря, че дойдохте на празненството за рождения ми ден.

Тя погледна към леля си с крайчето на окото си да провери дали се е справила. Калиста въздъхна и я отпрати с жест.

— Върви да играеш. И помни, не повече от дваисет.

— Да, лельо Си! — викна възбудено Катрин и изтича надолу по стълбите към поляната.

— Има доста да се поработи по нея — отбеляза Калиста. — Боя се, че не съм скроена за майка. Собственият ми въртоглав син е свидетелство за това. Но полагам всички усилия.

— Ако за вас е утеха, държи се по-възпитано от моята дъщеря.

От изражението ѝ схвана, че думите му не са никаква утеха.

— Радвам се, че се видяхме отново, господин Вон. Успех в Пенсилвания.

ВТОРА ЧАСТ
СЪМЪРСЕТ

Експедицията за Съмърсет потегли на следващия ден. Подземният гараж под офиса на „Консултантска група «Абе»“ беше почти празен и стъпките на Гибсън отекваха в бетонните стени. Хендрикс, запалил цигара, се беше облегнал на очукан гранд чероки, чиито джанти бяха осеяни с петънца ръжда. По страничните панели имаше дълбоки вдлъбнатини. Задната броня имаше вид, сякаш някой се бе опитвал да я прекрои, като бе използвал бетонен бордюр вместо длето.

— Тоя джип е направо красота. Рейнджровърът да не е на ремонт?

— Автомобил за деветдесет хиляди долара ще събере всички погледи в Централна Пенсилвания, Гибсън. Опитваме се да не бием на очи.

Гибсън вдигна ръце в знак, че се предава.

— Само се пошегувах, мой човек.

— Ти си гледай компютрите, ясно? — Хендрикс посочи два големи сака и тръсна пепелта от цигарата си. — Това е оборудването, което поиска. Намести го отзад.

Хендрикс се качи в черокито и запали двигателя. Гибсън разкопча циповете на саковете и прегледа съдържанието им, преди да ги постави в багажника до няколко други, идентични на вид.

Хендрикс бе понесъл адски много оборудване. С какво бяха пълни?

До тях спря Джен с форд таурус в още по-лоша форма и от черокито. Имаше вид да е каран по улица, на която не ѝ е достигал един сантиметър ширина. Но каквито и козметични дефекти да имаше, те явно не се простираха под капака на двигателя. Моторът ръмжеше доста заплашително. Гибсън затръшна вратата на багажника на черокито и забеляза, че и то като тауруса беше с регистрационни номера от Пенсилвания и стикер от същия щат върху бронята. Може да нямаше специална подготовка, но оценяваше високо хора, които обръщаха внимание на подробностите.

Пътническата врата на тауруса беше заключена. Той почука на стъклото и надникна вътре. Джен поклати глава и му посочи с пръст черокито. Хендрикс натисна клаксона.

— Занасяш ли ме? — изрече Гибсън само с устни.

Джен откряна леко стъклото.

— Ще се видим в Съмърсет.

— Очаквам да се качиш днес — викна Хендрикс.

— Буквално съм готов да ти платя да отвориш тази врата.

— Знаем те колко печелиш.

Хендрикс отново му кресна да побърза. Гибсън хвърли към Джен последен умолителен поглед, но тя се взираше напред с каменно изражение и полагаше големи усилия да потисне усмивката си.

Хендрикс излезе от града и се включи в панорамната магистрала „Клара Бартън“, успоредна на стария канал Чесапийк — Охайо. Короните на дърветата се сключваха като балдахин над пътя и те пътуваха с отворени прозорци. Гибсън попита дали може да слуша бейзболния мач. Хендрикс посочи към радиото.

— Имаш ли любим отбор? — попита Гибсън.

— Баща ми харесваше „Доджърс“. Аз самият нямам интерес към бейзбола.

— Той също ли беше полицаи?

— Не.

Гибсън почака Хендрикс да продължи, но той май беше приключил по темата. Посегна да включи радиото.

— Беше тонинженер. Работеше основно за „Ес Ес Ти Рекърдс“ и „Слаш Рекърдс“.

— Страхотно. За някои известни групи ли?

— Не и ако не си падаш по стари пънк групи. „Блек Флаг“.

Гибсън поклати глава.

— Тогава няма да знаеш нито една от тях.

— След като баща ти се е занимавал с музика, ти как стана ченге?

— Постъпих в Академията. Ти как мислиш?

Хендрикс включи радиото, за да отбележи края на разговора.

„Вашингтон Нешънълс“ водеха с 2:0 във втория ининг. На Дюк би му харесало Вашингтон отново да има свой отбор. Когато Гибсън беше малък, най-близко до подобно определение бяха „Ориолс“ и Дюк

го водеше на десет-петнайсет мача годишно. Но Гибсън подозираше, че баща му предпочита да слуша бейзбол по радиото. Помнеше как пътуваха с колата между Шарлотсвил и Вашингтон и слушаха Мел Проктър и Джим Палмър да коментират мачове. Беше му толкова отегчително някакви старци по радиото да обсъждат нещо, което не виждаш. Но като толкова други неща с годините и това започна да му носи комфорт. Често дори не следеше самата игра, но му харесваше успокояващият ѝ ритъм.

Разговорът му с Калиста Доплес още го караше да кипи. Ако можеше да ѝ се вярва, то всичко, което си беше мислил Гибсън през последните десет години, почиваше на лъжа. Всичките му представи за собствения му живот внезапно се бяха разклатили от едно просто твърдение: Дюк Вон не е бил престъпник. Крадецът от самото начало е бил Бенджамин Ломбард. Ломбард бе присвоил милиони долари, а после бе натопил приятеля си, за да се измъкне сух. Гибсън все още не се бе отърсил от шока. Не можеше напълно да осмисли факта, че е бил прав от самото начало. Само че после бе повярвал на историята на Ломбард и за свой срам се бе обърнал срещу баща си като всички останали.

Човъркаше го и друга мисъл. През всички тези години беше убеден, че баща му се е самоубил заради чувството за вина, че е откраднал от Ломбард. Не беше оставил писмо и това бе единственият мотив, който Гибсън можеше да си представи. Но ако Дюк Вон не беше крадец, ако не беше престъпник, какво тогава го бе подтикнало към самоубийство? Този въпрос бе измъчвал неумолимо Гибсън, а отговорът го бе оставил гневен и огорчен. Но поне бе предлагал някакъв жалък финал. А сега и това нямаше.

Гибсън си спомняше идеално старата им къща. Предният двор, който той бе почиствал с гребло и косил през по-голямата част от детството си. Брястът със спираловидна корона. Под него Дюк напразно се бе мъчил да научи сина си да мята фалцова топка. Скърцането на стълбите на верандата и плетените столове, които никак не бяха удобни. Външната врата, която никога не се заключваше.

В онзи ден бе широко отворена. Гибсън повика баща си, но отговор не дойде. От стереото се чуваха „Игълс“ с началото на „Ново хлапе в града“. Баща му обичаше този тип музика: Джеймс Тейлър, Джаксън Браун, Боб Марли и Уейлърс, Кросби, Стилс, Наш и Йънг.

Неговата музика, символизираща „слънчев следобед в колежа с игра на фризби“. Гибсън пусна училищната си раница пред стълбите, обиколи къщата и отново повика баща си. Спомняше си объркването си, защото баща му трябваше да се прибере чак в петък, а той можеше да преброи на пръстите на едната си ръка случаите, когато Дюк Вон беше подранил за нещо.

Провери всяка стая по два пъти. Задния двор. Понякога Дюк отскачаше до съседите; сигурно си бърбеше за бейзбол с господин Хупър, който работеше в университета. Изглеждаше логично. И все пак на Гибсън не му харесваше, че завари външната врата широко отворена. Направи още една обиколка из къщата и забеляза, че вратата към мазето е открената. Там не беше поглеждал, защото никога никога не слизаше долу. Използваха го основно за склад и имаше импровизирана спалня за гости, ако някой останеше да пренощува, което рядко се случваше.

Отвори вратата и видя, че лампите в сутерена светеха. Блъсна го остра миризма на изпражнения. Извика баща си, но отново не дойде отговор. Слезе по стълбите. Бавно. Знаеше, че нещо не е наред. Оставаха му още четири стъпала. Наведе глава и огледа помещението. Видя босите крака на баща си да се полюшват във въздуха, насочени към циментовия под, сякаш се канеше да литне.

Още една крачка.

Въобще не приличаше на себе си. От възето лицето на баща му се беше изопнало и почерняло. Гибсън пошепна името му и се отпусна тежко на най-долното стъпало. Заплака чак при идването на полицаите, които му казаха, че трябва да дойде с тях.

Защо го направи, Дюк? Бил си невинен. Кое те отведе в мазето?

Пристигнаха в Съмърсет в късния следобед. Намираше се на час източно от Питсбърг. Съмърсет беше работническо градче с по-малко от седем хиляди жители. Претенцията му за историческа слава, доколкото я имаше, идваше от факта, че е бил бунтовническо средище на Въстанието за уискито през 1794 г. В по-близко минало беше свързан с 11 септември, когато полет 93 се бе разбил в близкия Шанксвил. Ала сега Съмърсет бе важен с близостта си до бензиностанцията в Бриюзд, отдалечена само на осемдесет километра в източна посока.

Хендрикс заобиколи сградата на съда с медния ѝ купол в центъра и се спря да изчака Джен, която беше на десет минути зад тях. Хендрикс може и да не беше най-приятният спътник, но пък се оказа страхотен шофьор. На Мериленд Лайн бяха попаднали в трафик и Гибсън включи джипиеса на телефона си, за да потърси заобиколен маршрут.

— Разкарай това — изръмжа Хендрикс и ги изведе на празното шосе 68, без да поглежда към картата. Сякаш носеше вграден в себе си джипиес.

Всеки смята себе си за добър шофьор, но Хендрикс беше наистина ненадминат. Спираше и ускоряваше толкова плавно, че човек почти не го усещаше. Някак си винаги се озоваваха в лентата с най-бързо движение и това не се дължеше на късмет; ако кола удареше спирачки на половин километър напред, Хендрикс предсещаше как то ще се отрази на движението пред него и съответно променяше скоростта и лентата.

Джен спря до тях минути по-късно. Гибсън нямаше как да е сигурен колко дълбоко бе проникнал WR8TH в „Консултантска група «Абе»“, затова беше спуснал електронна завеса между тях и офиса — никакви имейли, есемеси и текстови документи. Майкъл Рилинг в момента установяваше отделен сървър за операцията без връзка с „Консултантска група «Абе»“, но междувременно информацията се записваше само на ръка в бележници, странна новост за всички освен за Хендрикс, който сякаш предпочиташе този начин на работа.

Което означаваше също така да не се правят хотелски резервации, но Хендрикс познаваше отлично Съмърсет и им изрецитира имената на мотелите в радиус от пет километра.

— Бил ли си тук преди? — попита го Гибсън.

— Приличам ли ти да съм идвал някога тук?

— Значи вечер се прибиращ у дома си и изучаваш атласи, така ли?

— Ако отивам някъде, да. Гугъл не е заместител на истинското знание. Запиши си го.

Щом Джен пристигна, избраха невзрачен едноетажен мотел, далече от шума от магистралата. Гибсън още не беше в състояние да се отпусне и реши да потича преди вечеря. Излезе от стаята си и кимна на

Хендрикс, който беше изнесъл отвън дървен стол от стаята си и лениво пушеше.

— Ще се върна след час.

Хендрикс изръмжа и Гибсън затича в умерено темпо по улицата. Лятото бе настъпило; все още бе задушно, макар да минаваше шест вечерта. Той се отправи на юг към центъра и по път зърна „Съмит“ — класическа закусвалня с готова конструкция от неръждаема стомана и неонова табела в червено и зелено. Заведението беше обновено, но той бе готов да се закълне, че първоначално е било от веригата „Суингъл Фемили Дайнър“, много популярна през шейсетте години. Дюк би определил точно откога датира, но така или иначе си беше колекционерска рядкост. Гибсън вече знаеше къде ще се храни по време на престоя им тук.

При съда той сви надясно и се отправи на запад към залязващото слънце. Забави, като видя библиотеката, и продължи ходом, тъй като искаше да я огледа по-внимателно. Уебсайтът ѝ се състоеше от една страница и съдържаше само информация за работното ѝ време. Видял бе няколко снимки, но те не му даваха добра представа за разположението ѝ. Най-вече беше любопитен да зърне онова, което можеше да се окаже база на един от най-търсените престъпници.

Като за бърлога на злодей видът ѝ беше леко разочароващ. Библиотеката „Каролин Антъни“ беше красива тухлена сграда с очертани в бяло прозорци и главен вход. Беше отделена от улицата с добре поддържана морава, цветни лехи и ниски храсти. От едната страна на главния вход имаше яркочервен противопожарен кран, а от другата — чешмичка. Беше малко късче от стара Америка и също като сградата на съда беше някак не на място сред невзрачните дъсчени постройки наоколо.

Чешмичката едва течеше. Гибсън успя да пийне глътка вода, после обиколи библиотеката. Отстрани и отзад върху наклонен терен се простираше обществен парк с пейки, маси за пикник, тревисти поляни и каменен фонтан в центъра, изпращащ пулсиращи струи вода нагоре.

Напомни му за снимката със Сюзан и жабата. Това на свой ред извика в ума му нещо, което го бе смутило преди... Шапката... имаше нещо в тази бейзболна шапка на „Филаделфия Филис“. *Какво пък*

толкова?, си каза. Трябвала ѝ бе шапка да си скрие лицето и беше купила такава на „Филис“. Хайде, по-кратко, Шерлок Холмс.

И все пак мисълта продължаваше да го човърка. Напомни си, че трябва да се съсредоточи върху непосредствената задача: плана на библиотеката. Явно имаше три достъпа за влизане и излизане: главен вход, служебен за доставки и страничен, който водеше към парка. Сградата беше отделена от околните и предоставяше малко оправдания да се върти около нея. Като се прибавеше към това и фактът, че градът беше съвсем малък, всеки външен човек бързо би се набил на очи. WR8TH щеше да ги забележи, преди те да открият него.

Гибсън използва мобилния си телефон да провери онова, което вече знаеше — безжичният интернет на библиотеката не беше защитен с парола. Извървя половин пресечка, преди напълно да изгуби сигнала. Утре щеше да се върне с устройство за тестване на обхвата и да установи периметъра на уайфай сигнала. Но вече беше болезнено ясно, че WR8TH можеше да се включи в безжичния интернет на библиотеката, без да стъпва вътре — на практика без тя дори да е в ползрението му. Току-що бе станало ясно, че задачата им се усложнява. Ставаше не невъзможна, но по-мъчна.

Е, нищо не можеше да направи по този въпрос сега. Отново пъхна слушалките в ушите си и затича обратно към мотела, за да се обади на Ели преди вечеря.

Закусвалня „Съмит“ беше клаустрофобично малко заведение без излишни претенции. Неподвижни черни стоманени столове бяха прикрепени към бара с квадратен плот. Сепаретата по протежение на външната стена бяха тесни и посетителите седяха сбутани едни до други. Джен не схващаше къде му е чарът, но Гибсън се оглеждаше наоколо със страхопочитание, сякаш беше в музей. Всъщност мястото на закусвалнята наистина беше в музей. Защо ли се захласваше така по закусвални тоя човек?

— Не е за вярване, а? — рече Гибсън.

— Самата истина — промърмори Джен. — Какво е това „претцел с топла пльнка“, дявол го взел?

Гибсън се усмихна широко.

— Като калцоне, но с претцел. Много ще ти хареса.

Джен го изгледа мрачно.

— Искаш да ми отмъстиш, защото не те пуснах в моята кола, нали?

— После ще ми благодариш.

— Не се надявай.

За свое облекчение тя откри салати в менюто. Хендрикс си поръча месно руло. Когато пристигна, той го разряза на дюза кубчета и потопа всяка хапка в сос „Табаско“. Гибсън си поръча млечен шейк и някаква ужасия на име „Синди Сю“ — бургер, силно напоен със сос барбекю и с дебело лучено кръгче отгоре, с куп пържени картофи за гарнитура. Нищо чудно, че прекарваше толкова време във фитнеса. В порцията му трябваше да има поне хиляда и петстотин калории.

Гибсън ги осведоми какво предизвикателство ще представлява наблюдението на библиотеката. Хендрикс се съгласи, че трудно ще се впишат в нея.

— Дойде време да се изправим пред суровата истина. Това е слабо посещавана библиотека в малко градче. Нови лица би трябвало да измислят адски основателна причина да са там.

— Очакваше се този тип да е внимателен, след като е успял да се укрие вече десет години — сви рамене Джен. — Добре си е подбрал мястото. Той ще ни види, а ние него не.

— Да, но също така ни казва нещо — отбеляза Хендрикс.

— И какво е то? — поинтересува се Гибсън.

— Непознатите изпъкват тук. Тоест той не е такъв. Комфортно му е и изпитва увереност.

— Имаме по-голям проблем.

Гибсън обясни как безжичният интернет на библиотеката не изисква логване или парола, тече непрестанно и излъчва силен сигнал, който може да стигне до луната.

— Какво означава това за нас? — попита Джен.

— Означава, че нашият човек може да използва безжичния интернет по всяко време, денем или нощем, и дори няма да му се налага да влезе в библиотеката, за да има достъп. Може да си седи най-спокойно в колата на половин пресечка разстояние в два часа през нощта и да си върши необезпокояван работата. А ние няма как да го спрем.

— Но той е програмирал вируса да точи само през работно време — припомни Джен.

— Така е и няма причина да смятаме, че ще промени тактиката си. Просто казвам, че може да си разиграва коня както иска.

— Ако иска — подчерта Хендрикс. — Но също така е възможно да се е налудувал и това тук да е задънена улица.

— Какъв е времевият лаг между действителното нахълтване в мрежата ни и момента, в който стражите ти го засичат и те уведомяват? — обърна се Джен към Гибсън.

— Три до пет секунди. Горедолу толкова. Всяка входяща инструкция в рекламата на уебсайта на „Поуст“ ще възбуди аларма тук. Ще получа текстово съобщение, имейл и телефонно обаждане.

— Ами тревогите ти, че WR8TH може да следи комуникацията ни?

— Защо мислиш, че направих пълен байпас на мрежата ви?

Джен погледна Хендрикс. На него отговорът не му хареса повече, отколкото на нея.

— Можеш ли да насочиш алармата и към нашите телефони?

— Разбира се. Ще го направя още след вечеря.

— Я да видя дали разбрах плана — обади се Хендрикс. — Чакаме WR8TH да осъществи достъп до вируса си и после хукуваме наоколо като идиоти да търсим педофил на средна възраст с лаптоп и ерекция. Пропуснах ли нещо?

— Не, в общи линии това е планът — отговори тя.

— Хубаво, исках да съм наясно.

— Но той може да смени графика си, затова за всеки случай да спим на смени — предложи Джен. — Трябва да сме готови да действаме по всяко време. Само че нещо ми подсказва, че той ще се придържа към разписанието.

Гибсън кимна в знак на съгласие. Отново се бе ровил в мрежовата история на КГА да търси следи от WR8TH в сървърите на фирмата. Всички идентифицирани от него случаи бяха в края на седмицата, в петък следобед.

— И това ни дава четири дни да осъществим плана си.

— Направих малко проучване — съобщи Гибсън. — Преди няколко години е имало педофилски кръг, използващ безжичния интернет на обществени библиотеки във Вирджиния. Буквално паркирали пред библиотеката през нощта и сваляли детско порно. Така че не е нова и уникална стратегия.

— Какви са опциите ни? — попита Джен.

— Можем да направим като тях и да добавим вход. Те също така са спирали своя уайфай след работно време, но...

— ... всяка промяна в системата може да подплаши нашето момче.

— Точно така и по тази причина не мога да се бъркам в обхвата на безжичния интернет, нито в честотата. Той вече е доказал, че е предпазлив и умен. Сбъркаме ли, ще офейка.

— Можем и да призовем кавалерията. Повече хора, повече очи — каза Хендрикс.

— Една мащабна акция на наблюдение непременно ще бъде забелязана, което не ни устройва — възрази Джен. — Трябва ни решение, което да не включва активирането на Сто и първа въздушнодесантна дивизия.

— Ще поработя по въпроса тази вечер. Може да ми хрумне нещо — каза Гибсън.

Искаше ѝ се да го притисне за подробности, но предпочете да послуша съвета на шефа си и да даде известно пространство на Гибсън. Когато изяде месното си руло, Хендрикс заяви, че отива да огледа библиотеката. Гибсън си поръча пай с боровинки и ванилов сладолед. Предложи и на Джен лъжичка, но тя отказа и го погледна изпитателно над чашата си с кафе.

— ЦРУ — заяви тя.

Той явно не я разбра.

— Питаше къде съм служила.

— Сериозно? Заради начина, по който ме приклеци тогава в „Найтхоук“, бях готов да се обзаложа, че си била в армията.

Тя усети очите му да изучават лицето ѝ, сякаш имаше пред себе си уравнение, дало грешен отговор.

— Родителите ми бяха в армията — поясни тя. — Татко беше морски пехотинец, а мама служеше във флота.

— В коя част е бил баща ти?

— Осемнайсети координационен батальон.

— Къде?

— В Ливан.

Гибсън остави лъжичката си.

— Нима е бил там?

— Да, бил е там.

Тя беше двегодишна, когато онзи камион бе нахлул в казармата на морската пехота в Бейрут и бе влязъл във фойето. Единствените пречки пред него бяха телена ограда и часовои с незаредени оръжия според действащата конвенция. Не че би имало разлика, ако бяха заредени. Силата на детонацията беше изтръгнала сградата от основите ѝ, а гравитацията я беше блъснала обратно в земята, при което всички вътре бяха смазани. Огънят бе убил останалите. Джен беше установила една проста зависимост: бруталността на даден акт е право пропорционална на честотата на използване на думата „мигновен“. Баща ѝ не беше страдал — по-голяма утеха от тази не можеше да бъде предложена. Виж, за майка ѝ не можеше да се каже същото.

Малкото спомени на Джен за майка ѝ бяха мъчителни. Бет Чарлс беше дребна и практична жена. След смъртта на съпруга си беше

отишла с колата право до магазина за алкохол. След произшествието Джен заживя у баба си.

Тя прокара език по зъбите си.

— Много съжалявам — промълви Гибсън.

— Защо си я наричал Мече?

Гибсън се засмя и отхапа от пая.

— Беше от хората, които прегръщат с цяло тяло. Обвива ръце около теб и стиска с всичка сила. Щом видеше баща ми, се затичваше към него, а той викваше: „Задава се мечешка прегръдка!“. И така ѝ остана прякорът. Отиваше ѝ. Освен това винаги беше в състояние, подобно на зимен сън, все с книга в ръка. Мисля обаче, че аз бях единственият, който я наричаше Мечето.

— Каква беше тя?

— Мечето? Беше ми като сестра. Израснахме заедно. Беше истински добра по душа. Едно от онези деца, които карат другите родители да завиждат, че техните не са като нея. Непринудена, учтива, мила към всички. Никакво глезене. Но пък беше и твърдоглава. — Гибсън се засмя на някакъв свой спомен. — Когато си наумеше, че нещо трябва да стане по даден начин, беше изгубена кауза да се съпротивляваш. Можеш да ми вярваш.

— Кога започна да се променя?

— Не знам. Аз растях. Все повече оставах у дома в Шарлотсвил. Зает с училище и такива неща. Отначало дори не забелязах, защото тя винаги беше много мълчалива. Не съм и подозирал, че е имала приятел. А после баща ми... знаеш... Три месеца по-късно ме арестуваха. — Гибсън хвърли вилицата си и се втренчи в пая. — Имам въпрос. Какво знаеш за бейзболната шапка на „Филис“? От записа в Брийзуд.

— Шапката? Не знам много. Нищо специално, доколкото чух. Никой от родителите ѝ не я е идентифицирал като нейна. Мразела страстно бейзбола, затова решиха, че трябва да я е купила по път.

— Кой е казал, че е мразела бейзбола?

— Родителите ѝ. Има го в протоколите на ФБР от разпитите.

— Наистина ли? Това е странно.

— Защо?

— Не знам. Тази шапка нещо ме тормози. Сигурно напразно.

— Сигурно — съгласи се тя. — Но човек трябва да се отнася с респект към шестото си чувство. Анализирай го на глас.

— Права си, че Мечето не си падаше по спорта. Поне така помня. Но Дюк и Ломбард много говореха за бейзбол. И двамата бяха големи фенове на „Ориолс“. Мисля, че би ми направило впечатление, ако тя се беше запалила.

— Както каза, дълго време не си я виждал.

— Да — рече Гибсън, но не звучеше особено убеден.

На бара Фред Тинзли разбърка сметаната в кафето си и погледна менюто. Не беше гладен, но когато си в Рим, се държиш като римляните. Не чуваше какво си говорят двамата мъже и жената, но това нямаше значение. Не беше тук да подслушва. Искаше само да ги огледа.

Дребосъкът беше бивше ченге от Лос Анджелис, не впечатляваше с вида си. И все пак Дан Хендрикс вероятно бе подценяван през целия си живот. Тинзли нямаше да допусне тази грешка. Другият мъж, Гибсън Вон, изглеждаше в добра физическа форма и беше служил в армията, но като някакъв вид компютърен специалист. Откога морските пехотинци използваха клавиатура? Светът наистина се бе променил.

Чарлс беше единствената, която бе отнемала човешки живот в бой. На Тинзли най-много би му харесало нейното убийство. Отпи от кафето си и се запита как щеше да го извърши, ако получише инструкция да го направи. Всичко зависеше от това дали ще успеят. Животът им се крепеше на тяхната некомпетентност.

Беше крайно необичайна задача. Във всички случаи щяха да му платят, така че можеше да наблюдава развоя на драмата без никакъв личен интерес от изхода. Новата ситуация му харесваше и той беше любопитен да види какво ще се случи. Междувременно щеше да чака и да наблюдава. И в двете неща беше добър.

То се знае, очакваше го и посещението при лекарката. Не я беше виждал от онази нощ преди десет години. Възхищаваше се на работата ѝ — много различна от неговата, но също толкова изискваща спокойствие и професионализъм при екстремни обстоятелства. Уважаваше това и чакаше с нетърпение срещата им.

Сервитърката се върна и той си поръча печен сандвич с ръжен хляб, само и само да я отпрати. Все още чакаше яденето си, когато дребосъкът се изправи и излезе от закусвалнята. Тинзли не се разтревожи къде може да отива. Нямаше никакво значение.

Минаваше два през нощта, когато черокито спря пред мотела. Хендрикс се прибираше чак сега. През това време Гибсън бе седял на леглото в опит да състави поне примерно решение на проблема им с интернета на библиотеката. Чу как Хендрикс влезе в стаята си и затръшна вратата. Миг по-късно тя се отвори отново и този път се затвори тихо.

Гибсън излезе навън. Хендрикс седеше върху капака на черокито и пушеше. Беше с тъмен панталон и яке, макар температурата все още да беше около трийсет градуса.

— Не излъга за библиотеката — каза Хендрикс. — Мъчно ще е да се покроят всички изходи и близките улици, при положение че сме само трима. Да не говорим, че трябва да внимаваме да не ни забележат. Дори не слагам в сметката въпроса със смените и спането.

— Абе не може ли да прати още хора?

— Би могъл, но тогава се сблъскваме с друг проблем. Ако обсадим тази библиотека с цяла армия, ще се откροим като момичета скаути в Лас Вегас. Местната полиция надали ще ни е от голяма полза, но гарантирам, че ако лагеруваме около библиотека, често посещавана от хлапета, ще се озовем с фенерче, тикнато дълбоко в задника ни.

— Значи е безнадеждно?

— Не съвсем. Разположих камери по периметъра. Задействат се от движение, покрил съм всичките три врати. Не е идеалната ситуация, но ще виждаме лицата на влизащите и излизащите. Ако изобщо мръсникът влезе или излезе. Не можем да разчитаме на нищо. — Той тръсна пепел в канавката. — Добре ще ни дойде малко от твоето кибер-нинджа-вуду.

— Кибер-нинджа-вуду?

— Нали затова си тук.

— Хендрикс, мога ли да ти задам един въпрос? Работил ли си по такива случаи в лосанджелиската полиция?

— Дали съм издирвал изчезнали деца? Заработих си своя дял.

— Много ли от тях открихте?

Хендрикс го погледна.

— Ако отговоря, ще хукнеш ли пак към банята?

— Стига де.

— По принцип имаш четирийсет и осем часа. След това и да намериш детето, то не диша.

— Тогава вярваш ли, че има някакъв шанс Сюзан да е жива?

— Не. — Хендрикс запали нова цигара. — Отдавна е мъртва. Мисля, че извършителят не е знаел кого отвлеча. Направо е превъртял, като е научил, че държи сенаторска дъщеря. Щом е осъзнал в каква дълбока каша се е забъркал, не е губил време да я убие и да изхвърли трупа.

Гибсън издаде нисък и протяжен гърлен стон, после се овладя и попита:

— Тогава защо си тук?

Хендрикс хвърли цигарата, слезе от капака на колата и стъпка угарката.

— За шефа е важно. Значи е важно и за мен. Плюс това винаги съм мразил педофилите. А най-много мразя хитри педофили, дето си мислят, че е много впечатляващо да пращат снимки на жертвите си. Така че защо съм тук ли? Тук съм да стъпя на гърлото на този тип. Ето защо. А като сме на темата, ти защо си тук?

— Вярвам, че още е жива.

Вечната кисела гримаса изчезна от лицето на Хендрикс и за миг изражението му стана искрено и сериозно.

— Не ти трябва да го правиш.

— Кое?

— Да вярваш, че тя е жива. Недей нито за секунда.

— Защо?

— Защото започнеш ли, няма спиране. Чуй ме. Надеждата е като рак. Или никога не научаваш истината и в този случай мъката те изяжда, или, още по-лошо, научаваш и тогава изхвърчаш през предното стъкло при скорост сто и петдесет километра в час, защото надеждата ти е казала, че можеш да пътуваш без предпазен колан.

— Значи трябва да се приеме най-лошото?

— Четирийсет и осемте часа отдавна са изтекли. Така че затегни колана. Намери си друга причина да си тук.

Хендрикс влезе в стаята, затвори вратата и остави Гибсън сам с мислите му. И с телефона на бившия полицаи, който той беше забравил върху капака на черокито. Гибсън се втренчи в него, докато изчисляваше колко време би имал? Трийсет минути? Вероятно по-малко. Струваше ли си рискът? Да, реши той. Винаги имай план Б, дори никога да не ти потрябва.

Той грабна телефона и се затвори в стаята си. Свърза го с лаптопа и стартира програмата. С едно око на монитора и с едно ухо заслушано дали вратата на Хендрикс ще се отвори. Най-лошият вариант би бил Хендрикс да излезе да го потърси, да не го намери, а после телефонът да се появи отново като по чудо. Тогава на Гибсън му беше спукана работата.

Двайсет и седем минути по-късно телефонът бе обратно там, където Хендрикс го беше оставил.

Това се казва кибер-нинджа-вуду.

Гибсън завърши програмата си във вторник вечерта. Не бе имало нова поява на WR8TH, но вирусът му продължаваше безпощадното си пътуване из сводките на ФБР и документите, които Рилинг продължаваше да качва на сървърите им, та WR8TH да не заподозре нещо, ако потокът внезапно спре.

Джен периодично се отбиваше в стаята на Гибсън да го провери как напредва.

— Какво искаш от нас? — попита го тя още първата сутрин.

— Три топли яденета и легло.

— Някакви специални поръчки?

— Закуска за закуска, вечеря за вечеря. На обяд може да ме изненадаш.

Той ѝ подаде меню на закусвалнята „Съмит“. После я изтика от стаята, постави табелата „Не безпокойте“ и се заключи вътре. При спуснатите щори и климатика, включен на температура за тракане на зъби, стаята му заприлича на пещера, отрязана от външния свят. Винаги мислеше по-добре, когато му беше студено.

Постигнал подходящата обстановка, той се настани пред лаптопа си, сложи си слушалките, заработи и откара така два дни без прекъсване.

Подхвана нещата по степен на важност. Нужни му бяха спецификациите на мрежата. Влезе с лекота и огледа наличните портове. Леко тъпо му беше да хаква обществена библиотека в Централна Пенсилвания. Все още беше авторитетно име в изолираната общност от хора, на които им пукаше за такива неща, и силно се съмняваше, че подобна постъпка би разкрасила легендата BrnChr0m. Беше все едно Ал Капоне да обере сергията за лимонада на някое хлапе.

Сканирането му приключи с бипване и показа анализа. Той го прочете и се намръщи. Обикновено човек разчиташе провинциална библиотека да наеме компютърен експерт с най-ниска степен на квалификация, който е я ленив, я некомпетентен, или и двете. Подобни

мрежи бяха като големи дружелюбни кучета; ако ги погалиш, се претъркулват по гръб и ти показват десетина възможни пробива в сигурността.

Уви, Гибсън очевидно се бе озовал в община, която приемаше поддръжката на компютрите си много сериозно. Мрежата на библиотеката използваше последната версия на Уиндоус и, както изглеждаше, беше наскоро снабдена със защита. Гибсън въздъхна и отпи от кафето си. Не беше сложна система, но пък професионално поддържана. Просто трябваше да свърши работата по трудния начин.

Вместо десет минути му отне два часа да получи нужните спецификации. Хареса му онова, което видя. Познаваше отлично софтуера и хардуера и фактът, че системата беше добре поддържана, щеше да улесни съставянето на програмата, ако откриеше начин да се възползва от инфраструктурата на безжичната мрежа. Затвори очи и визуализира наум как би могъл да го направи. Седя така, докато картината изникна в съзнанието му, при което на устните му се появи лека усмивка. Отвори очи и започна да пише.

Програмирането не беше силната му страна; харесваше предизвикателството и студената логика на установените правила, но не това го правеше добър. Обратно на масовата заблуда, хакерството не беше дуел между двама пишещи бързо програмни гении. Във филмите това винаги беше свръхдраматизиран и зареден с адреналин акт — на хакер с опряно в главата му дуло са дадени шейсет секунди да влезе в непробиваема мрежа. Светкавично тракане по клавиатурата и цепене на секундата.

Действителното проникване в защитена мрежа изобщо не можеше да се нарече вълнуващо. Беше бавно, еднообразно, изискваше много търпение и прецизно внимание към подробностите.

Имаше хора с вроден усет за езика на машините и те можеха да изтръгнат от тях истински подвизи. Но една защитена мрежа беше далеч повече от набор машини. Тя включваше също и хората, които работеха с тях и ги поддържаха. В девет от десет случая най-лесният път към влизане в защитена компютърна мрежа бяха не софтуерът или хардуерът, а третият елемент — хората. И тъкмо там Гибсън беше ненадминат.

Винаги беше притежавал дарбата да погледне защитена мрежа и хората, които оперираха с нея, а после да види линиите на разлом

между тях. Откриваше пукнатините между точните защитни процедури и съкратените, които ползвателите прилагаха, защото си мислеха, че никой не обръща внимание. Невежество, любопитство, навик, мързел, алчност, глупост — компютрите бяха само толкова добри, колкото бяха и операторите им и винаги имаше слабо звено. За Гибсън хакването на компютри беше досадно. Но виж, хакването на хора истински го забавляваше. Бъдеше ли поставен натясно обаче, се проявяваше като способен програмист. Просто не беше особено бърз. Така че, когато най-после беше готов с програмата си, отстрани грешките и проведе успешен тест, вече бе вторник и минаваше единайсет часът вечерта. Не беше спал, с изключение на няколко часа в неделя и липсата на сън го бе изтощила.

Гибсън прокара пръсти през косата си и провря глава навън през вратата на мотелската си стая. Хендрикс го поздрави и стъпка угарка. Няколкото пъти, когато Гибсън се бе показвал, Хендрикс го нямаше отпред да пуши. Почти му беше липсвал.

— Кажи й, че е готова — проговори уморено той.

— Добре.

— Утре ще я изпитам.

— Добре.

— Да се е случило нещо от вчера?

— „Нешънълс“ паднаха.

Гибсън си легна в леглото с дрехите. В един идеален свят би спал осемнайсет часа. В реалния спа шест и се мята и въртя още три, тъй като тялото му не успяваше да потъне в сън след всичкия кофеин. В девет сутринта вече беше изкъпан и избръснат, с пригответено оборудване. Излезе на сутрешното слънце и премигна.

Хендрикс и Джен не бяха бездействали. През последните четирийсет и осем часа бяха извършили фина настройка на камерите, поставени от Хендрикс, и сега те не само покриваха входовете на библиотеката, но също и всички подходи към нея. Джен беше проучила околността за места, предоставящи уединение, но все още в обхвата. Хендрикс беше монтирал камери и към тях.

— Лошата новина е, че преобладаващият демографски състав на посетителите на библиотеката е бели мъже на възраст между четирийсет и пет и шейсет — уведоми го Хендрикс.

— Да, имаме снимки на двайсет и шестима мъже, влезли в библиотеката от понеделник сутрин насам, които попадат във възрастовите рамки на нашия профил. Пратихме ги във Вашингтон. Може пък да имаме късмет.

— Мислите, че е някой от тях?

— Според Хендрикс, не. Аз се двоумя.

— Не ми се вярва този тип да виси в библиотеката и да чете периодични издания — заяви Хендрикс. — Някак не му пасва. Според мен той си свършва работата и изчезва. Гледа да не бие на очи.

— Аз пък си мисля, че може да се чувства толкова комфортно на домашна територия, че да прави тъкмо това — възрази Джен. — Но така или иначе, имаме толкова малко данни за него, че спорът е просто академичен. Ще се слее с обкръжението, освен ако не открием начин да го откروим. И това ни води до... — Тя млъкна.

— До моята програма — довърши Гибсън.

— Тя работи ли? — попита Джен.

— Така мисля. Но няма да съм сигурен, докато не я проверя на практика.

— Не можеш ли първо да я изпробваш? — попита Хендрикс.

— При симулация тя работи надеждно, но освен ако не искаш да чакаш да изградя дубликат на мрежата на библиотеката, няма как да разберем със сигурност, без да я задействаме.

— Как се инсталира? — осведоми се Джен.

— С флашка. Просто трябва да вляза във вътрешния офис на библиотеката за две минути.

— Звучи осъществимо. С Хендрикс ще се погрижим за това. Ти чакай тук и ще ти съобщим, като бъде инсталирана, за да я задействаш дистанционно и да провериш работи ли.

— Не ми изглежда добра идея — отвърна Гибсън.

Джен се спря, понечи да се ядоса, но се въздържа.

— Защо? Твърде е сложно за нас, невежите, ли?

— Не, иска се едно кликуване с мишката.

— Какво тогава?

— Казахте, че в библиотеката е пълно с хора, които най-грубо отговарят на профила на нашия извършител, нали така?

— Да...

— Ами ако той е един от тях?

— Нали на това разчитаме — намеси се Хендрикс.

— Би било грешка да допускаме, че той не знае как изглеждате вие двамата — поясни Гибсън. — Гледайте да не показвате излишно лицата си около библиотеката.

— Откъде би могъл да знае как изглеждаме? — попита Джен.

— Ами все пак от седмици е в базата данни на КГА.

Наблюдаваше Джен, докато тя осмисляше думите му.

— Господи — промълви тя. — Файловете с личните ни данни.

— Със снимки са — допълни Хендрикс.

— Още ли искате да остана в мотела?

* * *

Библиотеката „Каролин Антъни“ може да беше малка, но служителите ѝ очевидно много се гордееха с работата си. Беше добре поддържана, чиста, светла и приканваща. Караше те да копнееш да седнеш и да зачетеш книга. Мечето щеше да е на седмото небе тук. Външната врата водеше към малък и светъл атриум, където новоизлезлите книги бяха подредени с вкус на дървени стойки.

Зад главното гише жена на средна възраст подреждаше на купчета върнати книги и плътта по дебелите ѝ ръце се полюшваше. Накъдрената ѝ коса създаваше асоциация за нечестив съюз между микровълнова фурна и силикон. Тя спря за миг, поздрави Гибсън със строго кимване, после се върна към работата си. Спретнатите купчинки с книги изчезваха назад към дъното на библиотеката. Вляво имаше редица отделени с прегради места, всяко със старомоден монитор. Ясно формулиран надпис даваше инструкции на посетителите да направят заявка за ползване при дежурния библиотекар. Широки стълби водеха към отдела с детска литература. Вдясно имаше читалня с кресла и табуретки за краката. Всичките без едно бяха окупирани от пенсионери, които изглеждаха като неизменна част от обстановката.

Гибсън се запита дали сред тях не беше мъжът, когото преследваха. Искаше му се да ги разгледа всичките внимателно, да проучи лицата им. Човекът, отвлякъл Мечето, бе съумял да запази тайната си цяло десетилетие — едва ли би допуснал тъкмо лицето му

да го издаде. Можеше да е последният, когото някой би заподозрял. Все пак той не беше натикал насила Мечето в колата си. Тя беше влязла доброволно, защото лицето насреща ѝ не я беше уплашило. Маската сигурно беше паднала по-късно.

Може би именно затова да хаква библиотека в някакво забутано градче му се струваше толкова притеснително. Обективно погледнато, беше проста задача. Но той бе нервен. Човекът, на когото бе известна съдбата на Мечето, познаваше добре това място и беше идвал тук през последните две седмици. Може и да не се намираше тук в момента и все пак малката библиотека беше ключът към голямата тайна.

Може би Хендрикс беше прав, че тайната имаше само един неизбежен финал, но би имало капчица справедливост в това да заловят мръсника. Не за Мечето, Гибсън знаеше, че за мъртвите правосъдие няма. Но може би щеше да възстанови у живите някакво чувство за равновесие. Не, той и в това не вярваше. Не би могло да има обезщетение за престъпление от такъв мащаб. Ако Мечето беше мъртва, то откриването на похитителя ѝ щеше да послужи само за отговор на въпроси, които не биваше да бъдат задавани. Кой я бе отвлякъл? Къде беше държана? Как беше страдала и умряла?

Мислите му се устремиха към Ели, но той си наложи да спре. При никакви обстоятелства нямаше да си позволи да си представи дъщеря си на мястото на Сюзан.

Тъй като нямаше как да се слее с околните, Гибсън бе предприел обратната тактика — да изпъква силно. Струваше му се, че грозното спортно сако с неподходяща му вратовръзка и измачканият памучен панталон бяха добра комбинация. Приличаше на човек, постарал се да направи добро впечатление и провалил се с гръм и трясък. Гибсън бе идентифицирал библиотекарката като Маргарет Милър и бе проверил чрез Гугъл, че има син Тод. Да нахълта с взлом в офиса на библиотеката, за да инсталира програмата, беше възможен, но не и предпочитан вариант. Много по-лесно би било госпожа Милър да го покани там.

Той въобще не приличаше на сина ѝ, но това не беше проблем. По-важното беше да създаде визуална асоциация с него. Младият Милър изглеждаше малко нещо смотаняк. Облеклото на Гибсън беше в духа на напълно лишения от усет за мода Тод. Гибсън беше сресал и косата си на път, както го правеше Тод.

Остана до вратата на библиотеката и се огледа в паника.

— Мога ли да ви услужа? — попита го тя.

Гибсън се обърна към нея и ѝ отправи най-нешащния си поглед. Съжали се над мен, казваше той.

— Дано да можете. Тук ли е госпожа Милър?

— Аз съм госпожа Милър — отвърна тя. — Какво желаете?

— Страшно съжалявам. Разбирам, че молбата ми е необичайна. Но някой на бензиностанцията предложи да помоля вас... — Той умишлено остави гласа си да пресекне.

— За какво да ме помолите?

— Имам интервю за работа след четирийсет и пет минути. Горещо, в ски курорта.

— Четирийсет и пет минути? Олеле. Ще трябва да побързате.

— Знам, госпожо. Пристигнах от Хагърстаун тази сутрин. Кандидатствам за помощник-управител. Чичо ми познава някого там и е ходатайствал за мен. Само че се успах и хукнах, без да си взема автобиографията. Остана на кухненския плот — обясни той и махна сякаш към въображаемия плот, така безсърдечно открадна автобиографията му. — А толкова държа на този курорт. Чичо ми уреди интервюто и направо ще ме убие, ако го проваля.

Заби глуповато поглед в пода, но с крайчеца на окото си наблюдаваше лицето на Маргарет Милър, за да открие знак как се справя дотук. Недобре, ако се съдеше по суровото ѝ изражение.

— Съжалявам, но нямаме принтер за обществено ползване. Направила съм заявка, но не се вмества в тазгодишния ни бюджет.

— О — изрече той и придоби покрусен вид. — Казаха, че имате в задния офис.

— Да, но той е само за служебно ползване.

Хайде бе, госпожо, не ме карай да ти плача.

Той кимна мрачно, че разбира, и стисна челюсти в имитирано усилие да се държи мъжки. Дали щеше да е пресилено, ако брадичката му затрепереше?

— Сещате ли се къде другаде бих могъл да опитам?

— Има магазин с услуги за принтиране, но той е чак в... — Госпожа Милър погледна стенния часовник. — Не, няма да успеете да стигнете навреме.

— Е, нищо. Може пък да не се разсърдят много.

Маргарет Милър въздъхна.

— На диск ли го имате или на друг носител?

— На флашка — отвърна той и я подаде услужливо.

— Как се казва файлът?

— „Автобиография“. Той е единственият.

Тя гледа флашката дълго време. Решаваше съдбата му.

— Елате с мен — заяви накрая дамата.

Поведе го към офисите в противоположния край на библиотеката. Успя да си държи езика зад зъбите през първите двайсет крачки, но след това взе да го мъмри добродушно, че се е показал безотговорен. Колко грозно било да разочарова чичо си, след като си е дал труда да му помогне. Тя като че се разтоварваше по този начин, а той вмъкваше „Да, знам“ и „Права сте“ на подходящите места. Жената заслужаваше да бъде мил с нея.

Тя отключи вратата на офиса и спря.

— Ще ме извините, че е такава бъркотия.

Не беше преувеличила. Бюрото ѝ тънеше под планина от книжа, които заплашваха да се изсипят като лавина. По пода имаше струпани книги, а растенията в саксиите плачеха за поливане, или по-скоро за опело.

Единственото чисто място беше компютърният терминал, разположен до редица сървъри. Той отново се впечатли от усърдието, което в Съмърсет влагаха в компютърната си инфраструктура. Не беше дело на Маргарет Милър обаче, която нито знаеше какво е USB порт, нито къде се намира. Гибсън трябваше учтиво да ѝ посочи мястото, където да пхне флашката. Тя настоя сама да изпринтира документа, което не беше пречка. Той беше вкарал вируса си в автобиографията; щом библиотекарята я отвореше, програмата сама щеше да се инсталира в машината и после да изтрие всички следи за даунлоудването си. Щеше да си стои там, без да действа, докато той не я активираше.

Надничаше през рамото ѝ, докато антивирусната програма на библиотеката сканира файла и позволи отварянето му. Тя изпринтира три екземпляра.

— За по-сигурно.

Той разчиташе тя да не се вглежда много в автобиографията му, която беше примерен образец, качен от уебсайт с насоки за

кандидатстване за работа. Беше отделил десет минути да измени някои подробности с измислени служби в Хагърстаун, но документът не би издържал на по-внимателен прочит. За щастие, жената беше заета да му чете конско на тема отговорност. После го изтика навън, пожела му успех и той напусна сградата.

Къщата беше достатъчно навътре от улицата и Тинзли не се опасяваше, че може да бъде видян. Високите кипариси я скриваха, така че някой трябваше да се приближи по пътеката, за да го забележи. Тинзли коленичи на зелената изтривалка отпред, която го приветстваше с „добре дошъл“, и сръчно се справи с ключалката. Пусна вратата да се отвори сама и се заслуша. Скърцаше съвсем леко на четирийсет и петте градуса. Въпросително бипна аларма.

Тинзли влезе, затвори вратата и дезактивира алармата. Потта по кожата му се охлади и той неволно потрепери. Вътре беше почти студено в сравнение с убийствената жега вън. Той отиде в задната част, където кухнята и дневната представляваха едно обширно помещение. Беше късен следобед и светлината нахлуваше през големите панорамни прозорци. На една от стените беше монтиран голям телевизор с плосък екран, така че да се вижда и от канапето, и от кухненския остров с гранитен плот. От двете страни на телевизора имаше големи вградени библиотечни рафтове, отрупани с книги с твърди корици. Сякаш бяха там да компенсират и да се извинят за принизяващия интелектуално телевизор. Атмосферата определено говореше за женско жилище, макар Тинзли да не можеше да определи защо.

Лекарката нямаше да се прибере преди седем часа. Тинзли си беше дал достатъчно време да се запознае с разположението и обстановката — кои врати са заключени и кои отключени, кои скърцат и кои се отварят безшумно, къде се намират телефоните, къде може да бъде видян от някой от прозорците на горния етаж. Движеше се безшумно из къщата и прокарваше пръсти в латексови ръкавици по стените, сякаш проверяваше здравината им. Седна на ръба на леглото ѝ и се замисли какъв мизансцен би подбрала тя, как би го извършила като лекар.

Когато беше готов, приглади завивката и се върна на долния етаж, където имаше стая за гости и вратата ѝ се отваряше безшумно. Щеше да чака там. Упражни се да минава пътя до спалнята ѝ. Пробва

дъсчения под, докато опозна всяко скърцане. Когато беше доволен, включи отново алармата, отиде в стаята за гости и затвори вратата зад себе си. Предпазливо изпразни мехура си в тоалетната. После се пъхна под леглото и прочисти ума си. Тихото жужене на къщата беше приятно. Той зачака.

Тинзли усети с гръбнака си вибрирането на гаражната врата. Това го върна в пълно съзнание и той се заслуша в онова, което му шушнеше къщата. Вратата на гаража се затвори, алармата прозвуча отново, но миг по-късно беше изключена. Високи токове затракаха към предната част на къщата и тогава звънецът на входната врата извъня. Някой я бе придружил. Може би гост, поканен от нея. Но дали мъж или жена? Тя беше вдовица, така че и двата варианта бяха възможни. Той се заслуша как тя отвори вратата. Оживените гласове на две жени изпълниха предното антре. Чу се смях.

През следващите няколко часа Тинзли слуша как жените приготвят вечеря. Класическа музика заглушаваше гласовете им, но той следеше бдително на кое място в къщата бяха. Анализираше и каталогизираше всеки звук и мирис, които се донасяха до него. Пускането на водата в тоалетната. Тракането на прибори, звъntenето на чаши. Миризмата на чесън и зехтин. Възпроизвеждаше движението им в къщата върху шахматната дъска в главата си. Приятелката беше милостиво пощадена, след като вратата на стаята за гости така и не се отвори.

Той беше дошъл само за нея.

Минаваше единайсет, когато лекарката изпрати гостенката си. На приятелката ѝ щеше да е трудно да повярва, че домакинята сама бе отнела живота си след тъй приятно прекарано време. Но постепенно щеше да убеди сама себе си, че въпросната вечер е била замислена като сбогуване. *Но тя беше толкова весела, тъй пълна с живот...* Психиатрите щяха да обяснят, че самоубийците често биват с приповдигнато настроение, след като веднъж вече са взели решението си. Сякаш товар е паднал от плещите им. Накрая тя щеше да го приеме като истина, макар че съмнението щеше да си остане загнездено в подсъзнанието ѝ.

Тинзли слушаше обичайните шумове. Тракането при зареждане на миялната машина. Течаща вода. Изхвърляне на боклук. Накрая музиката спря. Стъпки. Алармата беше включена. През пролуката под

вратата той видя как светлината угасва и тя се качва по стълбите на втория етаж. След десет минути вече беше сигурен, че приятелката не си е забравила нещо в къщата и няма да се върне неочаквано.

Тинзли изпълзя изпод леглото. Дори със заглушителя, прикрепен към него, усещаше браунинга 22-ри калибър лек в ръката си. Беше малокалибрено оръжие, но служеше основно за шоу. Ако му потрябваше, беше достатъчно ефикасно на близко разстояние и практически безшумно. В случай че нещата придобиеха неочакван обрат, зигзаурът беше достатъчно добро подкрепление.

Тинзли излезе от стаята за гости и последва лекарката на горния етаж. В спалнята светеше, но той чу гласа ѝ от кабинета. Говореше по телефона, както стана ясно, с фризьорката си. Той остана на площадката и я изслуша как оставя съобщение, с което отменя часа си. Дреболия, но от тези, които често убеждаваха някой скептичен детектив. Браво на нея, много възпитано. След като я чу да затваря телефона, той влезе в стаята.

Промени стойката си, като се изпъна повече и вкара в гласа си лек британски нюанс. Образът на джентълмена шпионин беше толкова дълбоко вкоренен във фантазията на някои американци, че тези детайли им помагаша да го възприемат по този начин. Удивително беше колко се постига с малко изисканост.

— Добър вечер — каза той.

Тази ситуация можеше да се развие по два начина.

Тя извика и бързо се изправи. Естествена реакция. Стените на къщата бяха достатъчно дебели, а тя не изкрещя толкова силно, че да привлече вниманието на съседите. Държеше пистолета така, че тя да го вижда, но не насочен към нея. Устата ѝ се затвори рязко, зениците ѝ се разшириха, а дишането ѝ стана накъсано. Премести очи от лицето му към оръжието, пак към лицето му. После ги присви, когато го позна.

— Това сте вие.

— Здравейте, докторе.

— Защо сте в дома ми? Какво искате?

Тинзли я харесваше. Достатъчно умна беше, за да е наясно, че е притисната в ъгъла и че физическият сблъсък няма да свърши добре за нея. Опитваше се да поведе логичен разговор. Не че щеше да ѝ помогне, но това бе най-добрият избор, с който разполагаше. Щеше да се отнесе с нея милостиво, стига тя да му позволеше.

— Искам да отворите сейфа си, доктор Фърст. Ще го направите ли, моля?

— Моя сейф? Но какво... — Тя не довърши. — Може ли да се обадя по телефона? Ще изясним всичко.

Не ѝ отговори. Не разполагаше с отговор, който да ѝ хареса.

— Моля ви — настоя тя.

Той посочи към библиотеката, където беше скрит сейфът. Тя се изправи, като се подпря за равновесие на ръба на бюрото, и изпълни каквото се искаше от нея. Сейфът беше зад керамична урна. Тя я отмести встрани и завъртя скалата с бързи машинални движения. Натисна лостчето и вратичката се отвори.

— Благодаря, докторе — каза той. — Отдръпнете се.

Единственото в сейфа беше тънък непрозрачен плик. В него имаше лист хартия. В левия горен ъгъл беше бланката на медицинския център към Университета на Питсбърг. Отдолу пишеше „Доклад за ДНК тест“. Тинзли пъкна листа обратно в плика, без да чете понататък.

— Това единственият екземпляр ли е?

— Единственият.

— Добре. Да отидем сега в спалнята. Имам да ви предам съобщение.

Очите на лекарката се разшириха тревожно и Тинзли разбра заблудата ѝ.

— Не, нищо такова, докторе. Нямам никакво намерение да ви причинявам болка, освен ако не създавате неприятности. Уверявам ви.

Говореше истината. Инструкциите му изрично гласяха да стане безболезнено. Той отпусна надолу ръката с пистолета в знак на добра воля. Тя беше готова да бъде послушна. Все още се надяваше, че спокойният му тон е свидетелство за подчинено на логика поведение. Той се отдалечи от нея и застана до прозореца. Луната се беше вдигнала високо в небето.

— Помолен бях да ви предам, че няма лоши чувства. Всичко това ще приключи до дни.

— Бездруго никога на никого не бих казала — изрече тя с вълнение в гласа си. — Беше просто момент на слабост.

— Не, разбира се, че не. Но доклад от лабораторни изследвания представлява твърде голям риск. Залогът през ноември е много висок.

Нередно е било да го пазите.

— Знам. Съжалявам. Просто като се замисля за горкото момиче, се чудя в какво се превърнахме. Какво сторих. — Тя потърси в лицето му знак, че разбира.

Той не знаеше как да изобрази такъв.

— Не е моя грижа. Аз съм само пратеникът. Но имам въпрос. И се надявам да бъдете откровена.

— Разбира се — увери го тя.

— Доктор Фърст, има ли нещо друго в къщата, за което трябва да знам? Нещо друго уличаващо?

— Не, кълна се. Само онова, което беше в сейфа.

Тинзли кимна. Знаеше, че тя казва истината, и го вложи в изражението си.

— Благодаря ви. Оценявам го.

— Значи приключихме?

— Почти. Инструктиран съм за всеки случай да претърся дома ви. Но — изрече натъртено той, за да й даде да разбере, че предстои нещо добро — ще се постарая нищо да не размества и разбъркам, при положение че бяхте така отзивчива.

Беше лъжа, но щеше да осигури покорството й.

— Благодаря ви — прошепна тя, сякаш той й правеше услуга.

— Сега ще ви дам леко успокоително.

— О! — В гласа й отново се промъкна тревога.

— Няма страшно. Както казах, налага се да претърся къщата, а предпочитам да не ви държа вързана. По този начин ще ви е много по-удобно. По-добре е за кръвообращението ви. Ще спите няколко часа, а като се събудите, мен вече няма да ме има и цялата тази неприятност ще е приключила.

— Добре — отвърна тя, като полагаше всички усилия да му вярва.

Той отвори ципа на малка кожена чантичка и извади отвътре спринцовка и ампула луминал. Не беше медикамент, който обикновено използваше в подобни ситуации, но пък тя като лекар лесно би могла да се сдобие с него. На съдебния лекар щеше да му се види логично. Не беше седатив, но имаше подобен ефект — поне в малки дози.

— Колко чаши вино изпихте?

— Две.

Той регулира леко дозата и постави спринцовката на нощното шкафче.

— Бъдете така добра.

— Искате да се инжектирам сама?

— Ами да, вие сте лекар.

След кратък размисъл тя взе спринцовката. Вдигна ръкава си и откри вена точно под лакътя си. Когато приключи, остави спринцовката на нощното шкафче и го изгледа раздражено, сякаш казваше „Сега доволен ли сте?“. С удивителна скорост бе преминала от ужас към загриженост.

— Моля ви, внимавайте с кристала на долния етаж. Съпругът ми го купи от Ирландия по време на сватбеното ни пътешествие. Никак не бих искала да пострада.

Той я увери, че ще бъде извънредно внимателен.

Когато тя вече беше в безсъзнание, Тинзли извади друга спринцовка от чантичката си и ѝ постави втора инжекция. Четирийсет милилитра щяха да са повече от достатъчни предвид възрастта и теглото ѝ. Седна в кресло до прозореца и заслуша как дишането ѝ се забавя и секва. Изчака още половин час и провери жизнените ѝ функции. Удовлетворен постави празната ампула до спринцовката и отстъпи назад да огледа картината. Нещо липсваше.

Отиде долу до пианото и огледа снимките в рамки, докато откри една с покойния ѝ съпруг. Бяха седнали и се държаха за ръце, а зад тях се виждаше океанът. Той отнесе снимката горе и я постави на нощното шкафче, където би могла да я вижда. После излезе от спалнята, като затвори внимателно вратата зад себе си.

В кабинета взе документа, който бе инструктиран да прибере, и затвори сейфа. Поспори със себе си къде да остави писмото и реши, че кабинетът е правилното място. Листовете хартия с личния ѝ монограм бяха плътни, той изправи плика върху подложката за писане. До него постави писалката.

Обикновено избягваше да използва подправени писма, твърде много рискове криеха, но го бяха уверили, че това няма да бъде оспорено от никого.

Доволен от постановката, се върна в спалнята, свали обувките на доктор Фърст и ги сложи до леглото — една до друга, с токовете,

сочещи навън от леглото. Не знаеше защо изпита импулс да стори това, но го почувства като финален щрих.

Тинзли излезе безшумно от къщата. Започваше да вали; едри капки падаха тежко върху тротоара. Улицата беше пуста. Тинзли свали латексовите ръкавици и потъна в сенките.

Рано сутринта в петък Джен събуди безцеремонно Гибсън, като светна лампата и запляска с ръце като фитнес инструктор. Той беше съвсем сигурен, че бе заключил вратата си.

— Пет и двајсет и осем е — обяви Джен.

Тя остави вратата отворена зад себе си и излезе. Минута по-късно се появи Хендрикс и сложи голямо кафе върху масичката.

— Добро утро, слънчице. Проверка на оборудването след шейсет минути, а после тя иска да преговорим оперативния план.

Двајсет минути по-късно хотелската стая на Гибсън приличаше на команден център. Матракът беше вдигнат и подпрян на стената, а върху рамката в полукръг бяха подредени лаптопи, монитори и клавиатури. Черни и сиви кабели свързваха всичко в едно, жълти листчета, лепнати на мониторите и клавиатурите му помагаха да се ориентира. На един комплект екрани камерите на Хендрикс, ъпдейтващи се на всеки три секунди, показваха застинали образи на улиците, заобикалящи библиотеката. На друг програмата, инсталирана така любезно от Маргарет Милър, поднасяше изобилие от информация за логнати в интернет компютри.

Програмата на Гибсън не бе с изключителна сложност, но беше крайно ефективна и разчиташе на безжичния интернет да свърши повечето работа.

В един компютър има безброй портове. И всички те разчитат на защитата да им каже на кого да се доверят, когато потропат потребители. Защитната стена е просто едрият намусен пазач на входа, отпращащ всеки, който не е във VIP списъка. Всичко върви гладко, докато собственикът на клуба, потребителят, не съобщи на пазача да пусне ползвател с VIP статут. На практика му поръчва да вдигне плюшеното въже и да го пусне в клуба, без да задава въпроси. Това се случва, когато потребителят отвори уебстраница, кликне върху линк в имейл или пусне в действие програма. Или пък като се присъедини към уайфай мрежа.

За да може потребител да ползва уайфай, пазачът трябва да му се довери и да му отвори порт. Щом веднъж бъде установено доверие, всичко, пращано от потребителя, също се ползва с такова.

Програмата на Гибсън щеше да му даде възможност да броди незасечен и да събира информация от повечето компютри, логнати в безжичния интернет на библиотеката. В зависимост от индивидуалните защитни настройки щеше да е в състояние да събере имена, адреси, контакти, номера на мобилни телефони, на кредитни карти и изходящи айпи адреси само за секунди.

В добавка чрез използване на уайфай точките на достъп, пръснати из библиотеката, можеше в известна степен да триангулира местоположението на потребителите. Можеше да каже с един поглед колко потребители имаше на всеки етаж на библиотеката, колко в парка, разположен на запад, и налични ли бяха такива на съседните улици в рамките на обхвата.

Тъкмо когато тръгваше за брифинга на Джен в шест и трийсет, един от мониторите му светна предупредително. Показваше самотно логване, идващо от парка. На друг монитор веднага започнаха да текат лични данни от устройството: Лиса Дейвис... код на населеното място 814... домашен адрес... адрес на месторабота... имейл... контакти... история на уеб браузъра. Той се усмихна и погледна към мониторите, показващи образи от камерите в парка. Нямахше никой с лаптоп; единственият човек там беше бременна жена, която буташе детска количка.

Вероятно смартфонът ѝ се бе свързал автоматично с мрежата на библиотеката. За да е сигурен, той набра номера ѝ и наблюдаваше на монитора с камерата как тя извади телефона си. Като видя, че ѝ звънят от непознат номер, препрати обаждането директно на гласова поща.

Очевидно пешеходец на границата се свърза с мрежата за няколко секунди, преди да излезе от обхват. Появи се мигване на картата на Гибсън и почти незабавно изчезна.

Той се намръщи. Смартфоните щяха да затруднят следенето. Беше очевидно и той се наруга, задето не го беше предвидил. Радваше се, че Джен и Хендрикс не бяха наблизно, за да му натрият носа.

Обмисли вариантите пред себе си, после направи корекции в програмата си, като филтрира трафика на смартфони в поддиректория. Той не търсеше телефон, но щеше да събере данните и да ги провери

по-късно. Ако се стигнеше дотам. Пръстите му затанцуваха върху клавишите. Пишеше със скорост почти осемдесет думи в минута — дете на новото време. Натисна бутона за обновяване и видя как маркировката на мобилния телефон в парка изчезна. Това малко щеше да избистри нещата.

Но само малко. Гражданите на Съмърсет очевидно бяха решили да се порадват на нетипичното за сезона захлаждане. След седмици наред жегата температура под двайсет и пет градуса беше като божи дар. По обед центърът на Съмърсет нямаше нищо общо с призрачния град, посрещнал ги в неделя. Паркът край библиотеката гъмжеше от майки с малки деца, работници в обедна почивка и хора, излезли да се порадват на мекото слънце. Група ученички бяха прострели плажни кърпи на тревата и се печеха, което на свой ред беше докарало наблизомомчета, свалили фланелките си и играещи на фризби. Камион за сладолед беше спрял на ъгъла и въртеше оживена търговия. С напредването на следобедатълпите не оредяха, а напротив, станаха по-многобройни.

— Как напредваме? — прозвуча гласът на Джен в слушалката.

Погледът му се насочи към камерата, наблюдаваща парка. Джен седеше сама на пейка с добър изглед към терена. На снимката на работния си формуляр беше с делови костюм и пусната коса. Днес беше със спортно облекло, косата ѝ бе опъната в конска опашка, носеше бейзболна шапка и големи слънчеви очила, които скриваха лицето ѝ. Отпиваше вода от бутилка като човек, който си почива след тичане. Предвид елегантните костюми, в които я бе виждал винаги, беше приемал Джен като онези вманиачени по фитнеса жени, чиято цел бяха ръце като солетки и облекло размер двойка. Но сега беше с тениска и шорти и той осъзна колко е грешал. Джен имаше атлетично тяло в идеална форма и той знаеше, че тази форма има практическа цел. Изваяните ѝ рамене и бедра наемкваха за скрита смъртоносна сила.

— Харесва ми каквото виждам — заяви той.

Тя погледна към камерата, но той не можа да различи изражението ѝ зад тъмните очила и шапката на „Стийлърс“.

— Дано говориш за времето — промърмори тя.

— Че за какво друго?

— Аха. Хендрикс, статус?

Хендрикс седеше в черокито на една пресечка разстояние от библиотеката, където имаше добър поглед върху улицата пред нея в двете посоки.

— Има трафик на пешеходци към библиотеката и парка, но не и много хора, излизачи от нея. Преброих вътре петима, може би шестима, отговарящи на нашия профил. Има още седем, които не се вмястват в профила.

— Аз имам шестима в парка. Гибсън, пропускаме ли някого?

— Не, отговаря на наблюдаваното от мен. Компютърният трафик е постоянен и не виждам нищо съмнително в периметъра.

— Всичко спокойно ли е в офиса? — попита тя.

За беда, беше твърде спокойно. Екранът с входящия и изходящия трафик в мрежата на КГА не показваше нищо извън обичайното. Колкото и да се взираше, като че напук нищо извънредно не се случваше. Това го накара да се разтревожи, че може би са се издали, без да разберат.

Нима чакаха някой, който никога нямаше да се покаже и вече беше на хиляди километри далече? Или просто си бе дал почивка за седмицата? Гибсън се опита да си представи как непознатият чака до следващия петък, за да разбере. После до по-следващия и до последващия. Хендрикс беше споменал, че най-продължителната му засада е траяла седем седмици. Гибсън се молеше да не остават тук толкова дълго.

— Гибсън, всичко наред ли е в офиса? — попита отново Джен.

— Дотук нищо.

— Добре, сега той е на ход.

Макар да се фокусираха върху мъжете, отговарящи на създадения от ФБР профил, камерите им улавят образи на всички в радиус сто метра от библиотеката. Джен му бе обяснила подхода по време на брифинга същата сутрин. Тази жена много държеше на качествения брифинг.

— По всяка вероятност профилът е точен. Един профил не се основава на предчувствия, той е статистика. А цифрите говорят, че отвлеклият Сюзан е бял мъж, понастоящем над четирийсет или малко над петдесетгодишен.

— Но... — подкани я той, предусетил, че се задава „но“.

— Но винаги е налице вероятността извършителят да не отговаря на описанието. Може да е жена, опитваща се да замести свое изгубено дете, или по-млад, или по-стар мъж. Цветнокож, излязъл извън пределите на етническата си група. Терорист или друг вид политически мотивиран похитител. Истината е, че ФБР няма начин да елиминира някоя от тези възможности, а същото важи и за нас.

— Така че да вярваме на статистиката, но да си вържем гащите?

— Именно.

Той прекара следобед в стаята си. Разглеждаше записите от камерите за ясни кадри на лица, които отделяше и сравняваше с наличната информация от компютрите, логнати в безжичния интернет. На всеки час препращаше нови снимки и лични данни до КГА, но не директно.

От страх, че WR8TH е компрометирал корпоративните сървъри, Гибсън и Майк Рилинг бяха пуснали в действие независими сървъри, които да получават цялата комуникация и всички данни, свързани със случая. Рилинг прекарваше снимките през софтуер за лицево разпознаване, свързан с федерални и щатски бази данни. Общо взето, свързваха лица с имена и се надяваха да попаднат на някой с криминално досие. В идеалния случай този някой можеше да е в националния регистър на извършилите сексуални престъпления.

Гибсън си беше пуснал телевизора без звук и след като вече три пъти изгледа едни и същи репортажи по спортния канал, превключи на новините. Бенджамин Ломбард продължаваше борбата с губернатор Флеминг. Ломбард беше наел нов стратег и се представяше учудващо силно в Калифорния, родния щат на Флеминг. Анализаторите обсъждаха плюсовете и минусите на тази нова, по-агресивна стратегия. Вицепрезидентът бе на обиколка из Нова Англия и тази сутрин изнасяше реч в Бостън. Очакваше се голямо присъствие.

Гибсън се питаше какво би се случило, ако откриеха Сюзан. Как щеше да повлияе това на кампанията на Ломбард? Американците душа даваха за вълнуваща история и картината на отново събралото се семейство вероятно щеше да е неустоима. Щеше ли това да изстреля Ломбард на върха? Не беше сигурен, че ще преживее иронията да се окаже спасител на Бенджамин Ломбард.

— Имам нужда от кафе — промърмори Хендрикс. — Никой да не ми говори, освен ако не види човек с надпис на тениската „Аз

отвякох Сюзан Ломбард“, чухте ли?

Пет минути по-късно се появи не чак тениска с въпросния надпис, но високият болезнено слаб мъж с прегърбена стойка и кожа сякаш от накапала свещ определено привличаше внимание. Восъчния човек седна до една от масите за пикник, свали раницата си и я сложи отгоре. После се втренчи в децата, играещи край фонтана като някой турист, избиращ си омар от аквариум. Определено имаше нещо сбъркано в него.

— Виждаш ли го този? — попита Гибсън.

— Да, държа го под око. Тръпки ме побиват дори от разстояние. Има ли лаптоп? — попита Джен.

— Не. Седи там като жив плакат на борците за легализиране на педофилията.

Като по команда Восъчния човек разкопча ципа на раницата си и извади отвътре сребрист лаптоп.

— Я, той работел по поръчка — съобщи Гибсън. — Искаш лаптоп, ето ти го. Дали няма да ми пусне сега нещо на „Рейдиоход“?

Восъчния човек започна да пише на клавиатурата и Гибсън видя включването на устройство към безжичния интернет. След няколко мига програмата му започна да дърпа основна информация от системния регистър на лаптопа.

— Какво научи, Гибсън? — попита Джен.

— Запознай се с Джеймс Макартър Брадли. Имам домашния му адрес и номера на мобилния му телефон.

— Добре. Прати ги заедно с негова снимка във Вашингтон — поръча тя. — Да видим дали господин Брадли има криминално досие.

Наблюдаваха напрегнато Брадли в продължение на десет минути, като безмълвно го подканяха да стори нещо. Периодично Восъчния човек спираше да пише, хвърляше поглед към децата на тревата и облизваше устни.

— Какво прави той? — попита Хендрикс.

— Освен че ме изприщва ли? Нищо особено — отвърна Джен.

— И аз го потвърждавам.

— Гадното му излъчване си остава негов проблем, ако не осъществи достъп до КГА — заяви Хендрикс.

— Ще ми се да имах добри новини, но тук няма нищо ново — обади се Гибсън.

Восъчния човек рязко затвори лаптопа си, пъкна го в раницата и тръгна забързано към улицата.

— Къде хукна той, по дяволите? — попита Джен.

— Да не го подплашихме?

— Едва ли — отвърна тя. — Хендрикс, той ще завие зад ъгъла към теб след три, две, една...

Хендрикс изръмжа утвърдително.

— Виждам го. А, да, сега те разбирам. Не изглежда добряк. Влиза в нов модел форд. Пали. Иии... няма го вече.

— По дяволите — промърмори Джен.

— Записах модела на колата и регистрационния номер — каза Хендрикс. — Но ако това е нашият човек, ни е усетил.

— А ако не е? — попита Гибсън.

— Тогава бърза за някъде.

— Ще го проследим ли?

— Не — намеси се Джен. — Сега нищо не можем да направим. Ще продължим с идеята, че той не е нашият човек. Имаме достатъчно данни да го проследим по-късно, ако се наложи.

И така, тримата се установиха в състояние на професионално чакане за напреднали, иначе известно в занаята като убийствена скука. Към четири часа паркът още беше многолюден, но твърде статичен. Трийсет минути не се появи нов потребител. Гибсън следеше четиринайсет, вече логнати в него. Девет отвън и петима вътре. Вън имаше четирима с таблетки или електронни книги — две бели жени, бял мъж на около двацет и пет години и белокос афроамериканец. Оставаха петима с лаптопи от двата пола и различна етническа принадлежност, но само трима представляваха интерес.

Първият беше як бял мъж, малко под четирийсет. Компютърът го идентифицираше като Кърби Тейт. Безличното му лице дребнееше в сравнение с огромните плещи и гръден кош и той изглеждаше, сякаш някой беше лепнал чрез фотошоп детска физиономия на мъжко тяло. Резултатът никак не беше красив, но на него ефектът явно му харесваше, защото носеше впити шорти таки и няколко размера по-малка тениска без ръкави. Гибсън познаваше този тип, служил беше с такива — биха носили тениска без ръкави и при зимна буря.

Тейт седна до маса за пикник близо до фонтана и разпредели времето си между напрегнато взирание в екрана и също толкова

напрегнато виране в момичетата, изтегнати върху плажните им кърпи. Тъмните му очила не можеха да маскират захласнатото изражение, с което следеше движенията им.

Вторият беше мъж от латиноамерикански произход към средата на четирийсетте, Даниъл Еспиноса. Оплешивяващ, прошарен по слепоочията, на подходящата възраст, само че педофилите проявяваха тенденция да ловуват в собствената си етническа група. Това не го елиминираше, но не го и слагаше начело в списъка. Имаше дружелюбно, открито лице и бърбеше с двойката, седнала на неговата маса.

Третият беше Лорънс Кени. Беше малко над петдесетте и изглеждаше, сякаш бе купил идеално изгладения си панталон, пуловерчето без ръкави и зализаната си прическа с праметнат през темето кичур от един и същ универсален магазин за задръстеняци. Беше типичният кротък счетоводител, надвесен над лаптопа си, но нещо в него смущаваше Гибсън. Не можеше да определи защо. Може би заради това как счетоводителят седеше сред хора, но осезаемо се усещаше, че е далече от тях. Жена с бебешка количка мина съвсем близо до него и счетоводителят се напрегна. Проследи я с фиксиран поглед, от който косъмчетата по ръцете на Гибсън настръхнаха. Дали полазването на тръпки се броеше за валидна улика в Пенсилвания?

Надяваше се Рилинг да може да съпостави имената с лица и да пусне проверки на всички тях. Дотогава трябваше да разчитат на старомодната си интуиция.

Джен и Хендрикс започнаха да обсъждат в подробности техния набор от обекти. Докато ги слушаше, на Гибсън му станаха ясни две неща. Първо, те знаеха за какво говорят. Второ, той не знаеше и скоро спря да следи разговора им. Познанията му за сексуалните престъпници идваха основно от „Мълчанието на агнетата“ и романите на Патриша Корнуел. Той разбираше от компютри и от хора, работещи с тях. Чудеше се дали техниките за профилиране на убийци и изнасилвачи бяха приложими и за хакерите.

Беше склонен да заложи на счетоводителя. Съставянето на вируса беше чисто, прецизно, с внимание към детайлите. Поне на базата на облеклото счетоводителят бе най-подходящият кандидат. Само че имаше много програмисти, които бяха мърлячи. Гибсън реши, че тези разсъждения не са му по силите, и се върна към работата си да

преглежда снимките от шофьорските книжки, които Майк Рилинг му беше изпратил от Вашингтон.

Някъде към пет и половина Гибсън не беше заспал, но не беше и съвсем буден. Седеше по турски на пода, подпрял брадичка върху опакото на дланите си и се взираше в монитора, показващ данни от сървъра на КГА. Сякаш чакаше да се качи на непрестанно отлаган полет. Затова реагира бавно, когато телефонът завибрира на пода между краката му. На третия сигнал погледна екрана, видя съобщението и мигом насочи очи към монитора. Разтърси го мощен приток на адреналин. Беше изникнала червена лента. Вирусът на сървърите на КГА получаваше нови инструкции.

— Някой от вас получи ли есемес току-що? — попита Хендрикс.

— Да, получих го. Гибсън, какво става? — Гласът на Джен беше напрегнат, възбудата се смесваше с глада на хищник.

— Вирусът е активен. WR8TH контактува с него.

— От библиотеката ли? — попита Джен.

— Една секунда — отвърна той и сканира списъка на изходящия от библиотеката интернет трафик.

Хайде, моля ти се. Хайде. Той прекара пръст надолу по екрана. И ето че го откри. Някой, ползващ безжичния интернет на библиотеката, комуникираше със сървъра на рекламата, който беше анонимната релейна станция на вируса. Беше невероятно съвпадение и можеше да означава само едно.

— Гадината е тук — каза най-вече на себе си той, но беше оставил отворена гласовата връзка и реакцията дойде незабавно.

— Къде? — настоя да узнае Джен.

— Той е отвън. В парка е — отвърна Гибсън.

Погледна към видеозахранването от парка. Техният човек беше там. Похитителят и най-вероятно убиец на Сюзан Ломбард седеше пред очите им и се припичаше на слънце.

— Кой от всичките е? — попита Джен.

Той съпостави айпи адреса с бележките си и откри снимката от шофьорската книжка. От името отново премести поглед към монитора и зърна техния човек.

— Спипах те — ухили се Гибсън.

Тинзли седеше на дървената щайга, която използваше като табуретка. Намираще се там още от зори и бе наблюдавал как слънцето се вдига над библиотеката. Очакваше нещата да се случат... или пък не. Изпитваше безразличие.

По-рано през седмицата беше открил малък свободен офис, където да се скрие. От прозореца на втория етаж, до който седеше, разполагаше с безпрепятствен поглед към библиотеката и съседния парк. В този час те бяха безлюдни, но на Тинзли му бе нужно време картината да се запечата в съзнанието му. По-късно, когато тя се изпълнеше с тела, всеки предмет щеше да изпъква ярко в мозъка му като дефект върху девствено чист оригинал.

Брокерът, който му бе показал обекта, се оплака, че Тинзли бил първият, който проявявал интерес за оглед от повече от месец. Тинзли прие това за добра поличба и проникна в офиса още същата вечер. Използваше го като оперативна база, но не оставяше никаква следа, че някой е бил тук. Искаше да напусне този град, без да причини и най-бегла вълничка по повърхността. На този етап Тинзли не възнамеряваше да убива брокера, но беше взел визитката му в случай на обрат в ситуацията.

Тинзли примигна от лъчите на обедното слънце.

После отново примигна и слънцето вече клонеше към далечния хоризонт.

Скъпият часовник го уведоми, че е седял до прозореца дванайсет часа. Очите му продължаваха да следят неясните движения в парка. Нищо съществено не се бе променило. Жената все така седеше на пейката. Слабият раздражителен мъж още си беше в колата. Третият не се виждаше никъде, но Тинзли беше уверен, че Гибсън Вон е в мотела. Вероятно чаткаше по клавишите на някой от малките си компютри. *Чат-чат-чат.*

Каква ирония — преследвачите не си даваха сметка, че самите те бяха преследвани. Нито че, ако откриеха плячката си, това щеше да означава смърт за тях. Не че го вълнуваше, но отдели време на мисълта

дали той щеше да усети, ако е преследван. Не беше ли твърде арогантно да приема, че е единственият, притежаващ подобна проницателност? Идеята го накара да се усмихне. Би било много заплетена игра. Да пратиш убиец подир убиеца; да заличиш всякаква следа. Съмнително, но не и невероятно. Щеше да пренастрои сетивата си и да е нащрек за подобно предателство.

В известен смисъл копнееше за такъв вариант. Тази задача се оказва досадна и перспективата да ги убие не запалваше никаква искра у него. Хендрикс щеше да е нищо работа. Джен Чарлс би изисквала бдителност и внимание, но само толкова. Тинзли бе имал личен допир с Гибсън Вон, но дори това не предизвикваше кой знае какъв ентузиазъм у него.

Отгоре на всичко на този етап перспективата не изглеждаше никак реална. Предполагаше се, че петък ще е повратен ден за тях, а дотук бяха с празни ръце. Трябваше да уринира и да хапне нещо. Не изпитваше потребност за това, но се доверяваше на часовника си, че е дошло време.

Мобилният му телефон завибрира. Прочете съобщението с хладно любопитство. Случваше се. Отново погледна към парка. Жената вече не беше на пейката. Откри я да се движи към фонтана. Тя закръжи около хората край масите близо до библиотеката и се спря да напълни шишето си с вода от чешмичката. Вкиснатият мъж още беше в колата, но Тинзли го виждаше да говори оживено по мобилен телефон.

Любопитен беше да види лицето на другия, когото бе пратен да убие — онзи, който му се беше изплъзнал преди толкова години. Той беше все пак основната му мишена. Старата недовършена работа, която го бе довела тук. Или беше убил погрешния човек преди десет години, или той бе имал съучастник, останал незабелязан. Времето, какъвто си му беше обичаят, бе породило у този човек фалшивата увереност, че може да се покаже отново. Тинзли скоро щеше да приключи сметките с него. Останалите щяха да бъдат просто странични щети.

Умишлено му въртяха номера. Вицепрезидентът го усещаше. Ломбард завъртя рязко китка, за да си погледне часовника. Шест и

четирийсет и седем вечерта. Вече почти седем часа премяташе палци в официалния си кабинет в Сената.

И всичко за един безполезен имиграционен законопроект, който отлежаваше още от началото на пролетта. Като по чудо дни преди решителните първични избори в Калифорния Сенатът се бе накарал да го постави на гласуване. Водачът на мнозинството, опасяващ се от равен резултат, бе информирал Ломбард, че е нужно присъствието му във Вашингтон в качеството му на вицепрезидент, за да извади законопроекта от мъртвата точка.

Водачът на мнозинството го бе уверил, че гласуването ще се проведе още в началото на заседанието, така че Ломбард бе излетял спешно и беше пристигнал на Капитолия в единайсет и половина за обедното гласуване. Като се вземеше предвид часовата разлика, можеше да е обратно в Далас в ранния следобед за няколко появи в рамките на кампанията. Вместо това трябваше да изтърпи непредвидена дълга реч, неуместно предложение за поправка и провалена процедура за преминаване към незабавно гласуване. И всяка от тези пречки се появяваше като по поръчка точно в момент, когато гласуването изглеждаше съвсем предстоящо. Той се опасяваше, че ще проточат дебатите чак до другия ден, а това означаваше, че ще може да се върне в Далас не по-рано от събота следобед.

Това не беше случайно съвпадение. Нямахте съмнение по въпроса. Ломбард знаеше от опит какви игри се въртят в Сената и си представяше как водачът на малцинството му се смее от кабинета си. *Порадвай се, докато можеш*, закани му се наум Ломбард. Неофициалният списък със задачи за първия му мандат като президент се беше променил през последните няколко часа и вече включваше задължителното отстраняване на този нахалник.

Отново погледна часовника си. Макар че не би го признал пред никого, кампанията беше в добри ръце и спокойно можеше да мине един ден и без него. Флеминг беше просната на въжетата и данните от социологическите проучвания сочеха, че следващата седмица номинацията щеше да е негова.

Не, тревогата му идваше от онзи ескалиращ проблем в Пенсилвания. Завоалирано съобщение от Ескридж, получено преди час, сочеше, че Гибсън Вон може да е открил човека, отвлякъл дъщеря му. Беше необяснимо и макар обикновено Ломбард да съумяваше да

превключва лесно, този път не можеше да мисли за друго. Искаше да знае какво се случва и искаше да го знае на момента.

А ето че бе като в капан тук, обграден от хора, на които не вярваше, и без възможност да се обади по сигурна линия. За пръв път от осем години постът вицепрезидент на Съединените щати му причиняваше извънредно неудобство — при всичката власт на света беше безсилен да повлияе върху издирването на собствената си дъщеря. Отново погледна часовника си и за всеки случай го нави.

— Господин вицепрезидент?

На прага на кабинета му беше застанал млад сътрудник.

— Да? Готови ли са най-после?

Сътрудникът нещастно сведе очи към пода.

— Сега пък какво? — поиска да знае Ломбард.

— Внасят нова поправка.

Той усети как кръвното му налягане се покачва.

— Колко ще отнеме?

— Деветдесет минути... може би два часа.

Ломбард погледна часовника си. Прости се с надеждата да се върне в Далас за речта. Трябваше да се чуе с Рийд и да организират нещата за събота.

— Затвори вратата.

Сътрудникът с облекчение отстъпи назад в коридора. Ломбард седна зад бюрото си и вдигна слушалката на телефона, после я остави обратно върху вилката. Седя и я гледа мрачно дълго време.

Гибсън отби встрани от пътя. Колите профучаваха достатъчно близо, за да разтърсват тауруса. Той седеше с ръце на волана, заслушан в шума на двигателя, работещ на празен ход. Беше на петдесет километра от Съмърсет. Предположи, че това е достатъчно. Дали биха го последвали? Погледна отново в огледалото за обратно виждане. Нищо. Но това не беше толкова успокояващо. Не би видял Хендрикс, ако Хендрикс не искаше да бъде видян.

Последните трийсет и шест часа бяха изпълнени със събития. WR8TH се оказа Кърби Тейт, неосъщественият културист. Програмата на Гибсън си бе свършила работата перфектно и бе теглила права линия между сървъра с рекламата и компютъра на Тейт. Докато Рилинг пускаше името на Тейт за проверка във всички федерални и щатски бази данни, Хендрикс и Джен го проследиха до жилището му. На следващата сутрин бяха деветдесет процента сигурни, че са попаднали на точния човек, а в събота следобед, когато Рилинг препрати досието на Тейт на Джен и Хендрикс, вече бяха убедени. Джордж се беше обадил на контактите си във ФБР, за да представи фактите по случая срещу Кърби Тейт.

— Нашият човек има досие — осведомил го бе Хендрикс. — Лежал е пет години и половина във „Фраквил“. Явно там се е напомпал, защото на полицейската си снимка е жалка хърба.

— Какво е извършил? — попита Гибсън.

— Спипали са го с единайсетгодишната Триш Каспър в колата му.

— Регистриран сексуален престъпник е — поясни Джен.

— Точно така. Братчето на момичето описало колата, напуснала паркинга на супермаркета, и майката повикала ченгетата. Когато го задържали, момичето било завряно в багажника му. Полуголо.

— Излязъл е от затвора година и половина преди изчезването на Сюзан.

— Тъжното в цялата история е, че това чудовище е трябвало да лежи за отвличане на малолетна — отбеляза Джен.

— Углавно престъпление — уточни Хендрикс.

— Значи би трябвало да е с двайсетгодишна присъда.

— Само че местните полицаи се попрестарали при ареста и го набили, докато бил с белезници — каза Хендрикс. — Счупили му ръката и му извадили рамото. Адвокатът му постигнал сделка и получил много по-лека присъда.

— След което излязъл от затвора и отвлякъл Сюзан — заключи Гибсън, схванал трагичната последователност на обстоятелствата.

— Пипнахме го — каза Джен.

В събота вечер, докато Хендрикс дебнеше пред жилището на Тейт, Джен и Гибсън отидоха в „Съмйт“. Двама триумфиращи герои. Джен бе разкопчала най-горното копче на своята самоличност и двамата се бяха смели заедно като стари приятели, докато си разправяха истории от изминалата седмица. Той за пръв път се почувства част от екипа и двамата вдигнаха тост с млечни шейкове. Джен беше мила, оцени високо заслугите му, заяви, че не биха се справили без него. Дори Джордж Абе се обади да му благодари лично. Почувствал се бе добре, много добре да е част от нещо значимо.

След като плати сметката, Джен пусна бомбата пред Гибсън: Абе го искал обратно във Вашингтон.

— Трябва да разбереш, че присъствието ти ще застраши позициите ни. От ФБР бездруго ще се подразнят, че не сме предали случая незабавно в техни ръце. Трябва да бъдем безукорни, а ако заварят тук някой като теб, това още повече ще размъти водата.

— Някой като мен?

— Някой с твоето минало. ФБР няма да прояви разбиране колко силно си държал на Сюзан. Ще видят само сблъсъка ти с Ломбард.

Гибсън не се хвана на приказките й. Обеща й, че няма да се пречка. Готов бе да обещае всичко. Бяха толкова близо, не можеше да си отиде у дома сега.

— Ти уцели право в десетката — каза му Джен. — Задължени сме ти, но нататък трябва да оставиш ние да поемем нещата. Искаш да хванем този тип, нали?

Стояха на паркинга на закусвалнята, спореха, всеки изтъкваше аргументи, постепенно кипнаха и повишиха тон. Накрая управителят

излезе и ги изгони. Подхванаха отново темата в стаята на Джен, едни и същи вече изтъркани доводи прехвърчаха напред-назад. Накрая млъкнаха изтощени.

— За бога, спри дотук — каза му накрая Джен. — Справи се добре. Веднъж в живота си не съсипвай онова, което си постигнал.

Беше добър съвет, макар и да го заболя от тези думи. Но нямаше намерение да го последва. Не и когато ставаше дума за Мечето. Щеше да докара тази история докрай, дори ако се наложеше и съвсем сам. Те можеха да си вземат техните пари обратно.

По някое време осъзна, че никакъв аргумент няма да приобщи Джен към каузата му. Продължи да ѝ опонира, но само проформа. В подходящ момент изхвърча навън и отиде в своята стая да си стегне багажа. На сутринта Джен направи опит да се помирят, но той сърдито го отхвърли. Иначе нямаше да му се върже, а на него му бе нужно тя да повярва, че се прибира у дома.

Отново погледна в огледалото. Беше ли успял да ги заблуди? Техен проблем. Гибсън завъртя кормилото, направи обратен завой и подкара обратно към Съмърсет. Към Мечето. Хендрикс имаше право. Надеждата беше като рак.

Гибсън наблюдаваше как Хендрикс приключва с товаренето на оборудването в черокито. Бившият полицаи затръшна вратата на багажника и запали цигара. След минута от офиса на управителя на мотела излезе Джен и се настани на мястото до шофьорското. Хендрикс стъпка недопушената си цигара и седна зад волана.

Черокито се вля в движението и Гибсън се наведе ниско над кормилото, когато го задминаха на излизане от града. Беше паркирал през няколко пресечки и ги наблюдаваше с бинокъла, който откри в жабката. И все пак се чувстваше на показ. Беше в кола, която те познаваха, а Хендрикс не пропускаше много. Почти очакваше да спрат и да го извлекат навън. Но Хендрикс и Джен профучаха, без дори да погледнат в неговата посока. Искаше му се да подкара след тях, но нямаше никакво понятие как се следи кола. Хендрикс щеше да го забележи само след километър.

Гибсън се изправи на мястото си. Чувстваше се глупав. Но дали беше глупав? Тук нещо не беше наред. Плановете уж бяха Джен и

Хендрикс да останат да чакат пристигането на Абе, за да могат да координират нещата с федералните. Накъде се бяха разбързали?

Не беше дори това. Повече го озадачи маниерът на Хендрикс. Не толкова бързаше, колкото действаше целеустремено. Изминаваше с икономични движения разстоянието между колата и стаята си и обратно. Не се надпреварваше със секундите, но и не губеше никакво време. Напомни на Гибсън как в морската пехота се приготвяха за нова мисия — проверяваха по два пъти оборудването си, инвентаризираха наум. Беше онази напрегнатост, обхващаща хората, преди да се впуснат в тежка задача.

Но къде отиваха те? Той бе тръгнал преди... колко?... най-много час и половина. И през това време Джен и Хендрикс се бяха обърнали на сто и осемдесет градуса. Не, планът им не се беше променил след неговото заминаване, планът им от самото начало е бил такъв. Нямаше съмнение.

Сега разбираше каква беше целта на снощното мило шоу. Джен беше изиграла успешно ролята си. Бе се опитала да заложи на неговата несигурност и суета. Изведе го на вечеря, държа ръката му, шепна му мили глупости в ухото. Само и само да го отпрати мирно и кротко към Вашингтон.

Кое е първото правило, когато искаш да накараш някого да ти играе по свирката? Разбираш от какво всъщност има потребност и му го предлагаш. И то само колкото да му изостриш апетита. Достатъчно, че да поиска още, да има нужда от още. От какво имаше нужда той? От уважение? Висока оценка? Самочувствие? Не беше ли му сервираше тъкмо това Джен по време на вечерята? Лъска егото му, докато не заблестя. Свири на тънката струнка за лоялността му към Сюзан и така разчиташе да го контролира. Гибсън погледна към плика на седалката. Вътре имаше десет хиляди долара. В брой. Бонус от КГА за „изключителната“ му работа. Очевидно целта им беше да прекарат полесно горчивия хап.

Ако планът им от самото начало бе да го отпратят у дома, след като намерят WR8TH, следващият въпрос беше защо. Не му ли беше казал Абе в деня на срещата им, че иска да си поприказва сериозно с човека, отвлякъл Сюзан? Беше споменал как ще предаде на ФБР остатъците. Не би ли имало логика в такъв случай просто да го

отстранят от пътя си? Смятаха ли изобщо да търсят Сюзан? А ако не, какво целяха?

Тук реалният въпрос беше той какво да направи. Всяко нещо по реда си. Отиде в клон на „Ю Пи Ес“, отдели хиляда долара от плика и ги пхна в джоба си, а останалите опакова и изпрати на Никол. Ако нещата се развиеха зле, поне тя щеше да има парите. Излезе под слънцето навън и разлюля в ръка ключовете от колата.

Нека игрите започнат.

Не можеше да проследи Хендрикс, но не му беше и нужно. Когато Хендрикс забрави телефона си пред мотелската стая, Гибсън го прие като покана да направи няколко ъпгрейдвания в своя полза. Личните данни на Хендрикс бяха криптирани, то се знае, така че не бяха леснодостъпни. Но тъй като на Гибсън не му трябваше достъп до тях, беше достатъчно лесно временно да бъдат извадени от телефона. След това бе вкарал своя собствена програма и отново бе заредил криптираните данни на Хендрикс в устройството.

Сега Гибсън активира това приложение, като използва собствения си мобилен телефон и изчака той да получи достъп до джипиеса в телефона на Хендрикс. Когато зареждането завърши, на картата на неговия телефон се появи червена точка. Движеше се неотклонно на север, далече от зелената точка, представляваща разположението на самия Гибсън. Той я наблюдава, докато спря да се движи. С пръсти уголеми картата, откри адреса и го пусна за издирване.

Оказа се складова база с индивидуални клетки. Складовете „Графтън“ бяха на двайсет минути път с кола от Съмърсет, разположени на шосе с две ленти, заобиколено от двете страни от щатски парк. Падаха му се отдысно и бяха първите постройки от километри насам. Гибсън намали, за да ги огледа по-добре.

Теренът обхващаше близо осем декара и бе ограден с висока стена от сгуробетон с бодлива тел отгоре. Имаше автоматична порта с малка будка до нея, а вътре се простираха редици идентични едноетажни складове с еднакви сини ролетни врати. Гибсън не проумяваше как на някого бе хрумнало да изгради складове тук, на сред нищото. Това вероятно обясняваше защо складовете „Графтън“ бяха затворени, и то от доста време, както подсказваше видът им.

Той продължи да кара, докато стигна черен път, по който отби и спря. Извървя пеша обратно разстоянието от половин километър до складовата база, без нито една кола да мине по шосето. Отблизо изоставеното съоръжение изглеждаше още по-западнало: на портата накриво висеше очукана табела „Продава се“, в пукнатините на асфалта бяха израсли високи туфи трева. Дебелата верига и силно ръждясалият катинар изглеждаха непипвани от сто години.

Да не би програмата му да даваше засечка? Той затвори и отново зареди приложението, проследяващо разположението на Хендрикс. Не, Хендрикс беше в складовете „Графтън“. Гибсън огледа катинара по-отблизо. Означаваха ли тези петънца видима стомана сред ръждата, че някой беше пъхал ключ в ключалката? Ако Джен и Хендрикс наистина бяха вътре, кой беше заключил портата зад тях? Не виждаше логика, освен ако нямаше друг достъп. Или пък Хендрикс беше метнал телефона си зад стената, за да го обърка. Но това би означавало Хендрикс да знае, че е следен.

Или, или, или...

Гибсън потърка челото си. Имаше твърде много варианти; време беше да елиминира някои от тях.

Мобилният телефон на Хендрикс звънна пет-шест пъти, преди притежателят му да отговори. Звучеше силно притеснен.

Добре.

— Здравей — изрече Гибсън невинно, колкото можа.

— За какво здравей? Не приключих ли с теб? Помня, че си тръгна. Не беше ли така?

— Знам. Съжалявам. Джен там ли е? Искам да я питам нещо набързо.

— Тя си има свой телефон. Не съм ѝ секретар.

Той отново зареди извинения, но Джен се появи на линията. Звучеше почти толкова напрегната, колкото партньора си.

— Да?

— Съжалявам, че ви безпокоя, но дали ще може да се прибера право у дома, а утре да оставя колата пред офиса?

Буквално чу как Джен извърта очи в гримаса, затова заобяснява как искал да успее за футболния мач на Ели този следобед. Тя го прекъсна и каза, че няма проблем.

— Джордж дойде ли вече? — попита той.

— Още не.

— Наистина ли мислиш, че би спал в тоя мизерен мотел?

Джен се засмя пресилено. Прозвуча кухо и невесело. Съгласи се, че би било забавна картинка.

— Направи снимки да ми ги покажеш. Много бих искал да го видя.

Тя затвори без нито дума повече.

Той се вгледа замислено в телефона. Значи Джен и Хендрикс се бяха затворили в изоставена складова база в този забутан пуцинак. Като се оставеше настрана цялата странност на този факт, как бяха успели да влязат и да заключат портата зад себе си? Той тъкмо се канеше да обходи периметъра в търсене на втори вход, когато установи, че бодливата тел беше разрязана на петнайсетина метра от главната врата, но това беше трудно забележимо от пътя.

Тръгна покрай стената, като прекарваше длан по гладката ѝ повърхност. На теория пролуката беше достатъчна един човек да мине през нея, но върхът на стената беше на три метра височина и дори на опитен катерач щеше да му е нужно да се залови за нещо. Щеше да му трябва... стълба.

Нещо жълто в шубраците привлече погледа му. Изтича да погледне и само по чист късмет не ритна липсващото парче бодлива тел. Видя го в последната секунда, подобно на змия във високата трева, опасно остро, и се наложи да изпълни тремав пирует, за да го избегне. Изгуби равновесие, направи няколко крачки назад, токът на обувката му се закачи в нещо твърдо и той падна тежко по гръб.

Лежа така, докато рязката болка отмина, после се надигна до седнало положение и се взря в чисто новата стълба с плъзгащи се секции, в която се беше спънал.

Ама какво ставаше тук?

Все още разсъждаваше над този въпрос, когато отвътре през стената беше прехвърлено въже. Увисна на трийсет сантиметра от земята, като се полюляваше напред-назад. Гибсън остана глупаво втренчен в него за момент. После се надигна и едва успя да се скрие зад едно дърво, преди Джен да преметне крак през върха на стената и да се спусне по въжето на земята. Тя извика, че е долу, и въжето изчезна обратно зад стената.

Той я наблюдаваше как отключва катинара и отваря портата. Хендрикс изкара черокито навън. Отзад то беше празно, което означаваше, че са разтоварили оборудването вътре. Гибсън се запита какво бе имало в останалите сакове. И къде бе ходил Хендрикс, докато той бе зает да съставя програмата за библиотеката.

Джен отново заключи портата и Гибсън за втори път този ден ги видя да потеглят. Поколеба се дали да не се прехвърли през стената и да огледа, но можеше да му отнеме цяла седмица да открие къде точно се бяха настанили. По-добре беше да се движи зад тях и да види къде ще отидат. Той хукна към колата.

Червената точка поведе Гибсън на изток през поредица индустриални градчета, всяко по-мрачно от предишното. Когато прекоси последното, вече се здрачаваше и небето беше сиво-червено в огледалото. Той намали скоростта, за да погледне телефона си — точката на Хендрикс беше в стационарно положение от трийсет минути. Не беше далече.

Обзела го бе мрачна увереност и се боеше, че знае накъде точно са се отправили Джен и Хендрикс. Надяваше се да греши, но това бе единственото логично обяснимо тяхно действие. Така или иначе, скоро щеше да разбере със сигурност.

Къщите постепенно се разреждаха. Тук нямаше ясна граница между един имот и съседния. Не съществуваха огради. Просто открити парцели, сливащи се един с друг.

Парцелите може и да бяха големи, но самите къщи бяха скромни — едноетажни или сглобяеми от две секции върху сгуробетонни блокове за основи. В повечето от дворовете имаше сателитни чинии. Явно тук нямаше много какво да се прави вечер, освен да се гледа телевизия или да се сърфира в интернет, а едва ли скоро някой би си направил труда да прокара оптичен кабел.

Гибсън взе завоя и видя черокито пред себе си вляво. Беше паркирано на покрита с чакъл алея край старо комби. Цветът на къщата сега беше напълно избелял и на петна като престояла овесена каша. Един от предните прозорци беше счупен и на мястото на липсващото стъкло бе закрепена пластмасова плоскост. Покривът от сиви дървени плочки беше безпомощно увиснал по средата и цялата къща имаше вид, сякаш ѝ стигаше един рязък ритник да я срине. Канапе в кафяво и жълто бе изнесено под бряст, където плесенясваше забравено сред високата до коляно трева.

Какво би накарало някого да живее тук? Нямаше как това да е нечий пръв избор.

Гибсън не откри място, където да спре, без да бъде видян, затова продължи напред. Не видя никого в черокито и предположи, че са

вътре в къщата.

През два парцела по-надолу се издигаше стара баптистка църква. Табела на пътя гласеше „Е ате да слав м Бог зае но“, но явно от години никой не се бе отзовавал на поканата. Дори Бог не искаше да живее тук. Гибсън отби и спря отзад, където таурусът не можеше да бъде видян от пътя.

Той взе бинокъла и приклепна зад нисък тухлен зид да наблюдава и чака. Провери телефона си, но нямаше обхват. Минаха часове.

Беше безлунна нощ. Някъде от юг изтрещяха гръмотевици, но буреносните облаци отминаха, без да падне нито капка дъжд. Нямаше улични лампи и единствената светлина идваше от някоя крушка на веранда или от проблясване на включен телевизор през прозорец. Ала къщата, където беше паркирано черокито, беше съвършено тъмна. Дали вътре светеше, Гибсън нямаше как да знае, защото щорите бяха спуснати.

Той претегли плюсовете и минусите от едно прокрадване до къщата. Плюс: щеше да придобие по-ясна представа какво се случва вътре. Минус: те бяха въоръжени, а той не. Ако го видеха, не беше сигурен как щяха да се развият нещата. Странно, тази сутрин се тревожеше единствено, че го отпращат. Колко се бе променила ситуацията за дванайсет часа.

Джен и Хендрикс най-после си тръгнаха. Щом Хендрикс включи двигателя на джипа, Гибсън видя с бинокъла силуета на Джен. Тя изкарваше някого от къщата. От широките яки рамене ставаше ясно, че е мъж, но главата бе изцяло покрита с черна качулка. Ръцете му бяха вързани зад гърба и тя опря ръка на тила му, за да го насочи към задната седалка. После самата Джен се качи в паркираното на алеята старо комби и потегли след Хендрикс.

Гибсън се сниши зад зида. Джен и Хендрикс не бяха извикали ФБР. Той имаше чувството, че това никога не е било в плановете им. Тук не ставаше въпрос WR8TH да бъде изправен пред правосъдието. Целта беше отмъщение. Ето защо него го бяха пратили у дома. Какво му беше казала Калиста Доплес в Джорджтаун? Че виновникът за отвличането на Сюзан Ломбард ще си плати. Не, тя не го беше казала така. Калиста беше използвала израза „ще страда“.

Нито Джордж, нито Калиста изпитваха лоялност към Бенджамин Ломбард. И двамата понасяха тежко загубата на Сюзан. Беше го доловил в гласовете им, когато говореха за нея. Вицепрезидентът не подозираше нищо за ставащото тук и Гибсън се съмняваше, че някога ще узнае. Това беше между Джордж, Калиста и мъжа, отвлякъл Сюзан.

В какво бе позволил да го въвлекат? Доколко носеше отговорност? Щеше ли да е в състояние да докаже, че не е бил наясно какво са планирали? Би ли имало значение? Той беше хакнал мрежата на обществена библиотека... Как един прокурор щеше да третира нахлуването в правителствена институция? Ами плащанията в брой, които беше получавал? Внезапно и те му се видяха силно инкриминиращи.

Той обмисли вариантите пред себе си. Да се обади в полицията сега. Вероятно така биха постъпили повечето хора, но той не се чувстваше готов отново да отиде в затвора. Би могъл да се свърже с Ломбард. Да уведоми вицепрезидента какво кроят бившата му съюзничка и бившият шеф на охраната му. Да бе, каза си Гибсън, Ломбард ще защити тъкмо мен, а върху всички останали ще изсипе справедливия си гняв.

След като Хендрикс и Джен заминаха, Гибсън изчака десет минути и тръгна към къщата. Чакълът на алеята звучеше под краката му като рок банда на концерт. Съседната постройка беше на цяло футболно игрище разстояние, но това не го успокои. Предната врата беше заключена, също и задната. Той пробва всички прозорци, но и те бяха здраво залостени. Гибсън се намръщи. Отново заобиколи отпред и с ключовете на колата проряза процеп в пластмасовата плоскост, поставена на мястото на счупеното стъкло. Бръкна и успя да отвори прозореца от вътрешната страна.

Къщата беше същинска кочина. Отначало си помисли, че Джен и Хендрикс бяха обърнали всичко наопаки, само че този безпорядък тук беше резултат от години, не от часове. Не искаше да рискува да светне лампа, но имаше фенерче на телефона си и го използва да огледа океана от боклуци, изпочупени мебели и празни кашони. Сноп от поне четирийсет чадъра. Разнебитен акордеон. Търкаляща се на пода глава на елен се виждаше с празен поглед в тавана.

Кухнята беше болестотворна. Нямаше друга дума за нея. Вонята бе неопишуема. Господи, някой бе живял тук. Гибсън не можеше да се

реши дори да прекрачи прага и остави това помещение за последно. Единственото чисто място беше втората спалня, превърната в гимнастически салон. Имаше пейка за вдигане на тежести от тилен лег, щанга, лост за набиране. Едната стена беше заета с няколко огледала в цял ръст. До съседната бяха натрупани на купчини списания за фитнес: „Мускули и фитнес“, „Развитие на мускулите“, „Естествени мускули“, „Планета Мускул“...

Гибсън оглеждаше за нещо лично, нещо с име на него, за да потвърди онова, което вече усещаше под лъжичката си. Надяваше се на фитнес списанията, но те всички бяха купени от павилион. Снимка би свършила работа, само че такава нямаше. Не откри нищо полезно в спалнята. Гибсън се върна при външната врата, където откри планина от неотворена поща.

Едно по едно приближаваше писмата до телефона си. Повечето бяха адресирани до „живущия“ или до „настоящия обитател“, но най-сетне откри писмо от Дирекцията на затворите в Пенсилвания. Името беше точно онова, което очакваше да види: Кърби Тейт.

Шумът от натискане на дръжката на външната врата го стресна. Тя се намираше само на сантиметри от лицето му и той я гледаше с ужас как се размърдва нагоре и надолу. Не беше чул кола да спира отпред. Възможно ли бе да се е отбил някой съсед? Дали Тейт имаше приятели? По-скоро Джен или Хендрикс бяха забравили нещо и се връщаха за него. *Или за теб*, прошепна немилостив глас в главата му.

Той напъха писмото в джоба си и се дръпна от вратата. С елемента на изненада би имал предимство срещу единия, но ако бяха дошли и двамата, не съществуваше никакъв шанс. Нямаше желание да изчака, за да разбере. Стържещият звук на метал в метал се разнесе като шепот из тихата къща, но, за щастие, вратата не се отвори. Той си припомни килера до кухнята и заотстъпва към него сред купчините боклуци. Дали щяха да го убият? Дотам ли щеше да се стигне?

Гибсън се вмъкна в килера, прилепи гръб до стената, после приклезна. Не можеше съвсем да затвори вратата зад себе си, защото от вътрешната страна нямаше дръжка. Под краката му беше мокро и миришеше на урина. Прехвърли телефона си на самолетен режим и се заслуша в отварянето на външната врата.

Доколкото можеше да чуе, беше само един човек. Натрапникът не извика, нито включи осветлението. Гибсън чу външната врата да се

затваря тихо. Светна фенерче и през недозатворената врата той видя лъча му да танцува по стените. При влизането си отначало беше установил, че дъските на пода скърцат, но новодошлият или познаваше къщата отлично, или се движеше като призрак. Чуваше приглушените му стъпки, но само защото цялото му внимание бе насочено към тях. Проблесна светкавица. После още веднъж и още веднъж. Снимки. Някой се движеше из къщата и правеше снимки. Методично, във всяка стая поред. Дали това включваше килерите?

Ако човекът отвореше вратата, щеше да го удари с все сила ниско долу. И щеше да продължи да го удря, докато престанеше да мърда. Само се притесняваше да не се подхлъзне в тая гнусна каша под краката си. Бавно размърда крака, като търсеше суха повърхност, на която да застане стабилно.

Не мислеше, че се е издал, но веднага усети кога снимането престана. В къщата се възцари толкова плътна тишина, че пулсираше в ушите му. Гибсън сдържа дъха си и напрегна всичките си сетива. Сякаш две подводници си играеха на котка и мишка в мрачните дълбини и всяка се ослушваше за другата, смъртно уплашена да не издаде позицията си.

Минутите се нижеха. Гибсън чу стъпките на призрака да се отдалечават към предната част на къщата. Вратата се отвори и после тихо се затвори. След това — нищо.

Той издиша, но не помръдна. Продължи да чака в килера, както му се стори, цял живот. Боеше се, че онзи, който бе тук преди малко, можеше да се върне или по-лошо — изобщо не си беше тръгвал и се опитваше чрез блъф да го изкара от килера. Ослушва се, докато слепоочията му запулсираха, но къщата бе мъртвешки тиха.

Гибсън се измъкна от килера. За половин секунда изпадна в паника, защото еленовата глава, обкръжена от сенки, му се видя като човешка. Включи фенерчето на телефона и се огледа. Кърби Тейт явно прекарваше повечето от времето си на канапето. Гибсън седна в единственото празно ъгълче, останалата част бе отрупана с мръсни съдове, празни кутии от храна и порнографски списания. Имаше стотици такива. Дори не знаеше, че още се издават мръсни списания.

Засмя се наум, но изведнъж се сети за нещо. В двора нямаше сателитна чиния. А липсата ѝ означаваше, че няма телевизия и, по-важното, няма достъп до интернет.

Нима трябваше да повярва, че хакерът, проникнал в системата на КГА, няма интернет? Отново претърси къщата. Този път за нещо, което се очаква да го има в дома на спец по компютрите. Нищо не откри. Никакви инструменти. Никакви книги. Нямахме работно място. Никакви носители за съхранена информация. Нищо освен боклуци, порно и фитнес оборудване. Ако Кърби Тейт беше хакер, то той бе единственият, който можеше да живее без двайсет и четири часов достъп до високоскоростен интернет.

Когато прекарваш много време на компютъра, интернет ти става като втори дом. Убежище. Пространство, където да споделяш идеи, кодове, където да срещаш хора, споделящи твоите интереси към нерегулирани от закона приложения на програмирането. Би ли могъл такъв човек да съществува без интернет? Не че беше невъзможно. Но беше ли вероятно? Каквото и да бяха замислили Джен и Хендрикс в складовата база, бяха сбъркали човека. Онова на лаптопа на Кърби Тейт нямаше как да се е появило без нечия помощ.

Кой му помагаше в такъв случай? Партньор ли имаше Тейт?

Гибсън излезе от къщата възможно най-тихо. В сравнение с тъмнината вътре навън беше като бял ден. Не видя никого, но за сигурно отиде по заобиколен път до колата си. Включи фаровете едва когато се беше отдалечил на няколко километра от къщата на Тейт.

Тинзли стоеше в мрака. И тъй, Гибсън Вон се бе върнал. Това беше интересна информация. Предполагаше се, че вече трябва да се е прибрал у дома. Е, очевидно Гибсън имаше други идеи. Не че това променяше нещо. Всъщност дори спестяваше на Тинзли пътуване до Вашингтон. Както се казва, всичките яйца бяха в една кошница.

Седна на канапето, където допреди малко беше Гибсън. На компютърджията му беше дошла наум някаква идея. Прочете го по лицето му. Бяха толкова близо един до друг, че ако Тинзли се бе протегнал, щеше да го докосне. Можеше само да си представи реакцията му, ако го беше видял. Но не беше; никога не го виждаха. И по-добре, защото тук не беше място за умирање. По ирония на съдбата единствено тук Гибсън Вон беше в безопасност.

Тинзли погледна списанията, разглеждани от Гибсън, но каквото и да му бяха нашепнали те, не успя да го чуе. Намръщи се. Защо

изобщо Гибсън се беше върнал? Не му харесваше, че не може да прозре мотива му. Все едно. Ако Кърби Тейт бе човекът, изплъзнал се преди десет години, това означаваше, че работата на Тинзли е почти приключена.

Джен наблюдаваше Кърби Тейт на редица монитори. В килията му беше тъмно и Тейт изглеждаше призрачнозелен на екрана. Висеше на вързаните си китки с разперени ръце. Гледаше го как танцува на пръсти, като се мъчи да се задържи на крака. Но се подхлъзваше и тогава раменете му поемаха цялата тежест на тялото. Беше изтощително. Тъкмо такава бе целта.

През стените усещаше вибрациите. Беше някаква спийдметъл банда, за която всякаква музика под двеста и петдесет такта в минута беше блудкава. Тя недоумяваше как някои хора доброволно я слушат. Познаваше я само като едно от средствата за мъчение, използвани в тайните бази на ЦРУ по света.

Джен избърса капките пот, които влизаха в очите ѝ. Дори при отворена ролетна врата вътре беше като в пещ, толкова силно бе слънцето. За Тейт беше много по-зле. Докъде беше готова да стигне, ако Кърби не се огънеше толкова бързо, колкото предвиждаха първоначално? Тя отхвърли тази мисъл. Той щеше да се пречупи. И то преди да се е стигнало отвъд чертата. Трябваше да се пречупи.

В ЦРУ Джен бе присъствала на повече силови разпити, отколкото ѝ се щеше да си спомня. За колкото и корав да се имаше човек, такива гледки си оставаха в съзнанието. Убедеността ѝ в тяхната необходимост по никакъв начин не ѝ бе помагала да заспива нощем. Обектите бяха индивиди с принципи и вяра. Принципи, презирани от нея. Принципи, довели ги до непрости престъпления. Но все пак принципи и на някакво базово ниво тя изпитваше респект към тяхната отдаденост на каузата. Разпитите на подобни хора изискваха време. Не се пречупва бързо човек, предан на убежденията си, и е ужасно да си свидетел на този процес. Още по-лошо е ти да отговаряш за него.

Кърби Тейт, от друга страна, вярваше само в своите потребности. Нямаше принципи, само гнусни желания. Такъв човек вече беше пречупен. Тя не очакваше да се задържи дълго тук. Колко твърдост

може да има у перверзник, който се поддава на слабостта си да преследва деца?

Тя се прозя и се протегна. Беше дълга нощ. Погледна завистливо Хендрикс, който спеше на походно легло в ъгъла. След два часа щеше да го събуди и щяха да се заемат с пленника.

Тейт беше професионален престъпник. В допълнение към неуспялото похищение на Триш Каспър имаше дълго досие и беше влизал и излизал от затвора още от петнайсетгодишен. Бидейки дете на системата, той без съмнение си мислеше, че знае как тя работи, че е наясно с правилата ѝ. И беше уверен в способностите си да извърта нещата в своя полза. Така че, след като прибраха Тейт от дома му, изградиха в съзнанието му илюзията, че вече не е в Съединените щати. Подведоха го да вярва, че е много далече от дома и че никой няма да дойде да го спаси. Налагаше се от самото начало да схване, че тук няма правосъдие — няма адвокати, четене на права, сделки и извънсъдебни споразумения. Само отговори или болка. Отговори или болка.

Затова бяха откарали Тейт до рядко използвано летище. Качиха го в самолета и го вързаха към седалката. То се знае, самолетът така и не напусна хангара, но в представите на Тейт бяха прелетели над половината свят.

Хендрикс беше забележително способен тонтехник. Беше пресъздал изцяло разговорите на екипажа, правещ задължителната проверка преди излитане. Джен и Хендрикс побутваха Тейт и отправяха груби команди. Тейт се съпротивляваше и стенеше под качулката си, но не можеше да изрече нищо със запушената си уста. Хендрикс го плесна по главата и му нареди да бъде послушно момче.

Точно преди „излитането“ го обгазиха. Не с нещо силно, просто да го приспят за пет минути, за да се събуди, когато самолетът вече е „във въздуха“. Ефектът беше много впечатляващ — самолетът издаваше монотонен шум като в полет. Хендрикс неутрализира превключвател със сензор за тежест в колесника, който казваше на самолета, че е на земята, и беше създал налягане в кабината. Джен реално усети как ѝ заглъхват ушите. Във високоговорителите прозвуча гласът на „пилота“ и съобща подробности за скоростта на летене, височината и продължителността на полета. Хендрикс беше поставил голям субуфер под самолета, произвеждащ постоянен тон с ниска честота, за да симулира шум на двигатели. Бяха поддържали

непрестанен разговор: Джен беше в ролята на ветерана, а Хендрикс — на новака. По време на полета Хендрикс я беше обсипвал с въпроси за дестинацията им и Джен обрисова мрачна картина, за да стресне Тейт.

Изпълняваха този театър в продължение на трийсет минути, после отново упоиха Тейт с газ. Този път малко повече. Когато се събуди, замаян и дезориентиран, лесно бе убеден, че отново е на твърда земя. Качиха го в кола. Същата кола беше, но той нямаше как да го знае. Тейт скимтеше под качулката си.

Когато накрая пристигнаха в складовата база „Графтън“, Тейт вече истински вярваше. Джен го чу в гласа му. Някъде в процеса на цялата бутафория се беше подмокрил.

Докато Гибсън бе зает да съставя програмата си в мотела в Съмърсет, Хендрикс беше превърнал една от изоставените складови клетки в подобие на команден център. Имаха походни легла, котлон, храна и вода. Портативен генератор даваше ток за мониторите, на които наблюдаваха пленника си.

Клетката на Тейт беше в съседство. Хендрикс я беше приспособил за килия и стая за разпити. Беше инсталирал телена ограда и врата с катинар, преграждащи половината от помещението с бодлива тел по периметъра и сламеник, за в случай че Тейт спечелеше правото да спи. Имаше и кофа за отходни нужди.

Обстановката беше примитивна и тъкмо такъв беше замисълът.

Изведоха Тейт от колата и го тикнаха в килията. Той взе да издава истерични гърлени звуци изпод качулката си. Двамата се преоблякоха в черни гащеризони и си сложиха ски маски. Като криеха самоличността си, даваха на Тейт искрица надежда, че ако признае, ще го освободят. Дори на Тейт му стигаше умът дотолкова да знае, че види ли лицата им, е мъртъв.

Джен свали качулката на Тейт и изскочилите му очи лудешки заобхождаха всичко наоколо. Говореше само Хендрикс. Джен прецени, че Тейт ще реагира по-добре на мъж в ролята на авторитетна фигура. Кой знае що за унижителни отношения бе имал със зрели жени.

Джен малко се бе притеснявала за Хендрикс. Вярно, имаше десетилетия опит с традиционни разпити и притежаваше невероятни инстинкти. Но това тук беше съвсем друго. Тя го бе обучавала цели две седмици и макар той теоретично да схващаше нещата, не се знаеше как

ще се представи в реална ситуация. Напразно се бе опасявала, човекът имаше природен талант.

— Наистина се издъни, момче — започна Хендрикс.

Тейт се опита да избъбри нещо със запушената си уста, но излезе само неразбираемо гъргорене.

— Нима си мислеше, че ще ти се размине? Че няма да те открием? Лоши новини, синко. Спукана ти е работата. Отдавна трябваше да слезеш от този влак, а сега вече си твърде далече от дома.

Джен измъкна парцала от устата му.

— Искам адвокат — заяви Тейт.

Хендрикс се изсмя.

— В ада няма адвокати, синко.

— Това е незаконно! Искам адвоката си!

— Аз съм ти адвокатът. Какво ти трябва?

— Не можете да постъпвате така — извика Тейт. — Знам си правата.

— Тук няма права, момче. Къде си мислиш, че се намираш?

Тейт бе ококорил очи, изпълнени с животинска паника. Устата му се раздвижи беззвучно, сякаш все още беше запушена.

— Чуй ме добре. Знаем кой си. Знаем какво си извършил. Всичко ни е известно. Но искаме да го чуем от теб. Попаднал си на детето не на когото трябва и не е имало връщане назад. Имаш ли представа каква власт притежава този човек? Колко е дълга ръката му? Сигурно не, иначе щеше да избереш друго дете за мръсотиите си, нали така? Е, затънал си до гуша, момче. Но станалото — станало. Сега ти остава да мислиш само за тук и сега. Как ще се развият нещата за теб в бъдеще. Много ли ще продължи това тук или малко. Изцяло от теб зависи. Помисли какво да сториш, че да съкратя процедурата. Защото, повярвай ми, не ти трябва тя да трае дълго.

— Кълна се в Бог, не знам за какво ми говорите. Не знам за какво ми говорите!

Хендрикс го зашлеви. Не силно, но ефектът беше поразителен. Тейт млъкна и втренчи нагоре поглед, пълен с ужас.

— Точно с такива приказки ще си докараш нежелано удължаване — заяви му Хендрикс.

— Кълна се — изскимтя Тейт, а очите му се стрелкаха между двамата. Тук добро ценге нямаше.

Хендрикс допря пръст до устните си.

— Ще те оставим да си помислиш. Дългата процедура или кратката. Ти ще решиш. Каж и истината и ще бъде кратко и безболезнено. Лъжи ни и ще те боли дълго, много дълго. Разбра ли ме?

Тейт не каза нищо.

— Разбра ли ме? — ревна Хендрикс.

Тейт кимна и главата му безсилно кљумна на страни.

— Добре — рече Хендрикс. — И тъй, ще те оставим да си помислиш. Междувременно с партньорката ми ще отидем да вечеряме. Да сме хубаво отпочинали за теб. Като се върнем, ще ни разправиш всичко за Сюзан Ломбард. Или ще те направя на пихтия — спокойно обеща Хендрикс. Тонът му бе равнодушен, все едно избираше между две марки светла бира.

Хендрикс кимна на Джен. Тейт остана да виси в килията си. Той се развика след тях и продължи да крещи дълго, след като бяха затръшнаи ролетната врата.

— Коя? — не спираше да вика той. — Не познавам никаква Сюзан! Коя е Сюзан Ломбард, по дяволите? Не я знам.

Джен усети, че предпочита звуците на спийдметъла пред гласа на Тейт. Той беше толкова убедителен. Толкова искрен и невинен. Сърцето ѝ би се скъсало, ако не беше виждала подобно изпълнение много пъти преди. Нямаше по-върховна актьорска школа от стаята за разпити. Те се вкопчваха в лъжата като в спасителен пояс. Бяха толкова убедителни, че тя се чудеше понякога дали всъщност не бяха убедили самите себе си в своята невинност. Погледнато в общ план, нямаше значение. Единствената променлива величина беше времето, нужно им да осъзнаят едно и също нещо.

Тя погледна часовника си и натисна бутон на конзолата. Върху Тейт блисна остра бяла светлина. Тялото му се сгърчи, а устата се разтегна в крясък, сякаш светлината го пареше.

Музиката продължи да звучи.

Джен и Хендрикс излязоха от килията на Тейт и се озоваха на слънце. Дватама свалиха гащеризоните и ски маските. Бяха облени в пот. Тя изгледа Хендрикс, който се отдалечи да пуши по боксерки и

мокасини. Самата тя беше по шорти и спортен сутиен, така че не беше в позиция да протестира. И двамата бяха отишли отвъд приличието.

Джен се върна в командния им център и извади от хладилна чанта четири бутилки вода. Намери си местенце на сянка, опря гръб в стената и се плъзна на земята. Когато Хендрикс дойде, му подаде една.

— Колко е часът? — попита той.

— Майната му на часа, кой ден е?

Той измъкна телефон от сака с вещите си и го тикна пред лицето й.

— Че кога стана четвъртък? — учуди се тя.

Вече цели четири дни обработваха Тейт. Вървеше бавно и двамата не бяха на едно мнение относно напредъка, който постигаха. Според Хендрикс прогресираща добре. Джен беше изненадана колко бавно вървеше. Бе очаквала Тейт вече да е поддал. Жалкият педофил показва смайваща издръжливост. Едно беше сигурно, Тейт вече бе приел, че ситуацията му е безнадеждна. Сега гледаше на Джен и Хендрикс като на някакви божества в живота си. На този етап играта му беше да признава само колкото те да са доволни, без да инкриминира себе си — стандартната междинна тактика. Приказките му се движеха в кръг, но пък кръгът се стесняваше с всеки ден.

През първите два дни се бе придържал до баснята как не бил чувал за Сюзан Ломбард и похищението й. Беше глупава лъжа и Хендрикс притисна Тейт достатъчно силно, за да го накара да се предаде във вторник. Той се оказа голям фен на сензационния случай със Сюзан Ломбард и го знаеше наизуст с всички подробности. Ала дотук не им бе съобщил нещо, което да не е публично известно, и се кълнеше неспирно, че няма нищо общо с хакерската атака срещу КГА.

— Колко още можем да го притискаме днес? — попита Хендрикс. — Той трябва да яде. Да спи. Вече взе да дрънка съвсем несвързано.

Джен кимна. Хендрикс беше прав. Имаше опасност окончателно да пречупят Тейт, но не по продуктивен начин. Налагаше се да осведоми Джордж как вървят нещата. Той нямаше да остане доволен. Калиста го пришпорваше за резултати, а с всеки допълнителен ден престой тук опасността да бъдат открити нарастваше. Стореното от Тейт беше без свършено никакво значение. Ако ги спипаха как го мъчат, щяха да отидат в затвора за много дълго време.

Телефонът на Хендрикс изжува в ръката му. Той го погледна и отначало беше озадачен, но после изражението му стана объркано и тревожно.

— Какво има? — попита тя.

— Вирусът на Гибсън.

— Какво?

— Активирал се е.

Гибсън лежеше по корем на тревата и наблюдаваше как Джен и Хендрикс свалят еднаквите си гащеризони. Беше на покрива на една от складовите клетки в далечния край, откъдето безпрепятствено наблюдаваше малката операция на Джен и Хендрикс. Не знаеше какво точно се случва с Тейт, но можеше да се досети. От факта, че им бяха нужни ски маски, леко му приляваше. Тейт беше зловредно създание, не подлежеше на спор. Но нямаше оправдание за онова, което му се случваше в импровизирания му затвор.

Защо тогава не беше позвънил в полицията? Самият той не чувстваше никакво морално превъзходство. Може да не беше в окопите заедно с Джен и Хендрикс, но на този етап вината му не беше по-малка. Докъде щеше да ги остави да стигнат, ако това означаваше да разберат какво знае Тейт? Къде беше границата?

Усети телефона му да бръмчи и остави бинокъла. Очакваше контакт от КГА в някакъв момент. Звънял беше там в понеделник да попита дали може да задържи колата още една седмица, като поддържаше версията, че се намира в района на Вашингтон. Секретарката на Джордж каза на Гибсън, че той ще се свърже с него, но до този момент не го беше направил. Очевидно в КГА си имаха други грижи на главата.

Погледна телефона си и се оказа наполовина прав. Беше съобщение от КГА, но нямаше нищо общо с колата. Насочващият вирус, вкаран от него в документите на КГА, се бе активирал.

Съобщението представляваше дълга поредица от данни и завършваше с джипиес координати. Оригиналните инструкции към вируса му бяха да се инсталира в устройството на хакера, да прикрие следите си и да използва джипиеса на въпросното устройство за сигнали към изпращача си. Но това досега не се беше случвало. От

даунлоудването си до този момент вирусът беше неактивен. Ето защо бяха прибягнали към следене на библиотеката.

Оригиналният вирус така или иначе не бе свършил работа и Гибсън не беше изненадан. За тази цел би трябвало обектът да отвори файлове на КГА на устройство с интернет връзка. Но хакерът бе реагирал както би сторил Гибсън на негово място — бе отнесъл заредените файлове на безопасно място и ги бе прегледал на самостоятелен компютър.

Обстоятелството, че вирусът се активира, докато Тейт беше задържан, потвърди подозренията на Гибсън. Неговият вирус не можеше да се самоактивира. За да установява сега контакт с изпращача си, някой умишлено трябва да го бе свързал с интернет. А този някой със сигурност не беше Кърби Тейт. Кой тогава? Кой беше разклатил камбанката?

Гибсън отново насочи бинокъла си към Джен и Хендрикс, които водеха разгорещена дискусия. Хендрикс сочеше сърдито към складовата клетка, където държаха Тейт. Джен беше поставила ръце на главата си с преплетени пръсти в жест на пълно изумление.

И вие не очаквахте такова съобщение, а?

Гибсън се опита да сглоби парченцата от пъзела. След като вирусът се беше активирал сега, това означаваше, че е намесен друг играч. Тейт имаше партньор. Някой, който имаше познания за компютрите и беше активирал вируса на Гибсън или погрешка, или умишлено. Той беше готов да заложи, че е умишлено. Но защо?

Ако беше умишлено, значи партньорът знаеше, че Тейт е заловен. Активирането на вируса можеше да е сигнал, който да ги отклони от Тейт. Партньорът не желаше да се обърне към полицията или не му беше възможно, затова по този начин се опитваше да свали подозренията от Тейт и на практика му спасяваше живота. Караше ги да мислят, че са пипнали не който им трябва.

Но пък да издаде себе си? В това нямаше логика. Двамата с Тейт трябва да бяха много близки, че партньорът да поема такъв риск, когато би могъл просто да им остави Тейт и да се измъкне. Освен пък ако Тейт не му беше партньор, а просто фигурант. Каква беше тогава играта на WR8TH?

Гибсън се отказа да си блъска главата над всички комбинации от вероятности и се върна към бинокъла. Джен и Хендрикс се бяха

разбрали. Оставиха Тейт заключен в клетката и след половин час се появи отново в цивилни дрехи. Напуснаха „Графтън“ по обичайния начин — Джен се прехвърли през стената и отключи вратата за Хендрикс в джипа му.

Когато отпътуваха, Гибсън слезе от покрива и изтича до мястото, където държаха Тейт. Самият той бе заключен, но не и складовата клетка, в която го държаха. Откри ключовете на кукичка зад ролетната врата вътре. Питаше се какво ли ще завари. Не знаеше, но се надяваше от Тейт да е останало достатъчно, за да отговори на въпросите му.

Хендрикс пое по отклонението към Питсбърг. Джен преглеждаше бележките си и се опитваше да открие логика в случилото се, с надеждата да не съжالياва за решението си да отпрати Гибсън обратно във Вашингтон. Точно сега експертните му умения щяха да са й много полезни. Докато размишляваше, прокара език по зъбите си. По изключение Хендрикс мълчеше. Явно перспективата Тейт да е погрешният човек бе твърде ужасна за него, за да я обсъжда.

— Тейт не е ангел — обади се накрая Хендрикс.

Тя замълча и обърна нова страница в бележника си.

Джипиес координатите от вируса на Гибсън ги насочваха към Норт Хънтингдън, едно от по-старите предградия на Питсбърг. Величествени дървета хвърляха сянка върху улиците, поляните пред къщите бяха яркозелени. На всичките вътрешни алеи бяха паркирани скъпи автомобили.

— Тук липсва само една сергия за лимонада — подхвърли Хендрикс.

Джипиес координатите ги отведоха до Ориндж Лейн 1754, масивна двуетажна къща в стил „Тюдор“. Отпред беше паркирана полицейска кола. Хендрикс отби до бордюра при следващата пряка, нагласи огледалото, облегна се назад и зачака.

— Това ли е къщата? — попита Хендрикс.

— Стига вирусът на Гибсън да е точен — отвърна Джен.

Тя се обади на Рилинг и го накара да провери къщата в данъчните архиви. Двайсет минути по-късно от нея излезе полицай, последван от мъж и жена. Двамата бяха малко над трийсетте и дори от разстояние се виждаше, че са угрижени. Мъжът се ръкува с полицая, а жената беше хванала съпруга си над лакътя. Двамата останаха на верандата, докато той не отпътува с колата си. Жената махна за „довиждане“.

Телефонът на Джен издаде сигнал. Беше съобщение от Рилинг. Къщата беше собственост на Уилям и Катрин Маккио. Джен показа текста на Хендрикс.

— Какво мислиш?

Хендрикс изчака двойката да се прибере, обърна и паркира срещу къщата.

— Има само един начин да разберем — каза той и излезе от колата.

На близката веранда седеше възрастна жена, която остави книгата в скута си и помахна на Джен. Тя ѝ върна любезно жеста. Дружелюбен квартал. Хората не бяха подозрителни, държаха се сърдечно. Тя тръгна след Хендрикс. Двамата прекосиха улицата и изкачиха предните стъпала на Ориндж Лейн 1754. Хендрикс позвъни и отстъпи назад от вратата. Разтърси глава, сякаш се настройваше за битка. Но когато жената отвори вратата, той лепна на лицето си топла приятелска усмивка, каквато Джен не беше виждала.

— Мога ли да ви служа?

Катрин Маккио имаше приятно лице и големи кафяви очи. Косата ѝ беше прибрана назад с изумруденозелена диадема. Хендрикс извади визитка от малкото си джобче и ѝ я подаде.

— Съжалявам, че ви безпокоя, госпожо. Казвам се Дан Хендрикс. Това е партньорката ми Джен Чарлс. Дали бихме могли да зададем на вас и съпруга ви няколко въпроса?

— Полицаи ли сте? — попита тя, като гледаше визитката.

— Не, госпожо. КГА е частна компания. Имаме договор да консултираме местната полиция и да правим оценка на процедурите им.

— О — рече тя и му върна визитката. — Но един полицаи току-що беше тук.

— Ние не сме от полицията, госпожо. Само ги допълваме. Част от инициатива в национален мащаб за подобряване на услугите. В района сме и решихме да се отбием и да направим доклад, докато всичко още ви е прясно.

— Той беше много любезен. Не искам да му създавам неприятности.

Хендрикс се усмихна мило. Джен започваше да разбира защо е имал един от най-високите проценти решени случаи в лосанджелиската полиция. Трансформацията бе направо плашеща.

— Напълно ви разбирам — каза партньорът ѝ. — Не става въпрос за него или изобщо за конкретен полицаи. Просто търсим

начини общината да подобри и активизира взаимодействието си с населението.

— Кейт? Кой е? — чу се мъжки глас от къщата.

— Едни детективи, имат въпроси — подвижна жената навътре.

— Не сме детективи, госпожо.

Миг по-късно на прага се появи мъж с памучен панталон и фланелка.

— Какво става?

— Бил, тези хора искат да говоря с нас за полицаая, който се отзова на оплакването ни за влизане с взлом — обясни госпожа Маккио.

— Господине, аз съм Дан Хендрикс, а това е партньорката ми Джен Чарлс. — Той протегна ръка.

Семейство Маккио никак не й приличаха на педофили, отвличащи деца. Сигурно едва бяха прехвърлили двайсет по време на изчезването на Сюзан Ломбард. И бяха готови да помогнат на драго сърце. Хендрикс извади бележник, после им зададе серия въпроси за поведението на дошлия по сигнала полицаай, неговата отзивчивост и вниманието му към детайлите. Джен също влезе в тона му, като задаваше допълнителни въпроси, за да получи подробности по нахлуването в дома.

Госпожа Маккио се върнала от пазар и заварила задната врата разбита и отворена. Повикала полицията и мъжа си от офиса му, който бил само на десет минути разстояние. Изчакала отвън до пристигането на полицаая (много симпатичен човек). Полицаят (извънредно отзивчив) потвърдил, че вратата е насилена с лост, и направил оглед на мазето и двата етажa, преди да ги пусне да влязат в къщата. Като че нищо не било взето, макар да не били имали още време да разгледат подробно. Не държали много пари или скъпи бижута у дома си.

— Полицаят каза, че вероятно са били хлапета.

— Защо? — осведоми се Джен.

— Защото вътре нямаше никакви щети — отвърна господин Маккио. — Полицаят ни обясни, че при повечето обири много се държи на бързината, така че биха обърнали всичко наопаки. Извадени чекмеджета, свалени от стената картини...

— И сте сигурни, че нищо не липсва? — попита Хендрикс.

— Не сме стопроцентово сигурни. Едва започнахме да оглеждаме.

— Полицаят ни даде визитката си и поръча да му се обадим, ако установим, че нещо е изчезнало — каза господин Маккио.

— Може ли да я видим? — помоли Джен.

Маккио я подаде. Джен преписа данните на полицая и му я върна.

— Ами електроника? Имате ли компютри в къщата?

— Имаме стереоуредба и два телевизора. Жена ми има лаптоп, а в дневната имаме и стационарен компютър за децата.

— Не желаем да сърфират в интернет без надзор — уточни госпожа Маккио.

— А компютрите ви защитени ли са с парола? — попита Хендрикс.

— Моят да, но този в дневната не е. Защо? — поинтересува се госпожа Маккио. — Мислите, че това може да е била целта им ли?

— Всичко е възможно. Вероятно трябва да го проверите за всеки случай.

Госпожа Маккио се върна вътре. Върна се след минута и поклати глава. Компютърът изглеждал нормално.

— Може ли да му хвърля един бърз поглед? — попита Джен.

Компютърът беше на малко дървено бюро в дневната. Имаше стар монитор. Капачето на разположения отпред панел за USB висеше отворено.

— Нали не възразявате? — попита Джен и посочи клавиатурата.

Компютърът беше на стендбай режим. Джен натисна шпацията. Харддрайвът се събуди и мониторът светна. Някой беше отворил уърдовски документ и беше напечатал две думи: „Терънс Мъсгроув“.

Двамата Маккио се спогледаха.

— Познавате ли го? — попита Джен.

— Не — отвърна Маккио. — Не в истинския смисъл.

— Купихме къщата от него — допълни Кейт Маккио.

— От наследниците му — поправи я мъжът ѝ.

— Да, от наследниците му. Тъжна история. Всъщност не я знам цялата — каза тя. — Беше едва втората къща, която гледахме. Предложихме ниска цена, като смятахме, че те ще направят

контрапредложение с по-висока, но приеха нашата. Направо без пари я взехме, явно продавачът не е бил мотивиран.

— Имате ли представа защо? — поинтересува се Джен.

— Деликатна тема е в квартала. Никой не говори за това — обясни госпожа Маккио. — Но ние узнахме едва по-късно. Не сме от тези, дето се възползват от нечие нещастие. Пък и никой не иска да вкарва лоша енергия в дома си.

Джен вдигна въпросително вежди насреща им.

— Той се е самоубил — отсече господин Маккио.

— Уилям — възкликна шокирано жена му.

— Ами това е истината. Направил го е някъде в къщата. Именно затова я купихме толкова изгодно. Седяла празна, докато брат му и сестра му се чудели какво да я правят.

— Но какво му се е случило? — полюбопитства Хендрикс.

Господин Маккио вдигна рамене.

— Не мога да ви кажа. Никой от съседите не говори за това. Просто трагедия.

— А аз не ща и да знам — намеси се госпожа Маккио. — Нека си остане в миналото. Представете си да науча, че е било в някоя от стаите на децата. Какво ще правя тогава? — Тя изключи компютъра. — Ето. Така е по-добре.

Джен усети телефонът ѝ да вибрира. Отдалечи се, за да го погледне. Беше автоматично генерирано текстово съобщение от КГА. Вирусът на Гибсън се бе изключил. Тя кимна на Хендрикс. Работата им тук бе приключила. Когато излязоха навън, Джен показа на Хендрикс съобщението. В края на алеята тя се обърна към съпрузите.

— Още нещо — каза тя. — От колко време живеете в къщата?

— През април ще станат девет години — отвърна госпожа Маккио.

— А колко време къщата е стояла празна?

— Около две години — каза господин Маккио.

— А, добре. Благодарим ви за отделеното време.

Когато вече бяха в колата, Джен се обърна към Хендрикс.

— Къде се нарежда това в скалата ти за странни факти?

— Кое? Че някой е проникнал в случайна къща в заможен квартал да качи вируса на Гибсън на детски компютър? Посред бял ден?

— Да, това.
— Единайсет по десетобалната система.
— Но те не са заподозрени. Съгласни сме по този пункт, нали?
— Тези двамата? Така е, не са.
— Но защо е направено? И защо тук?
— Може би някой си играе с нас. Демонстрира ни, че е твърде умен, за да бъде хванат. Отклонява ни в погрешна посока.
— Мислиш, че просто се перчи?
— Съвпада с моята дефиниция за гонене на вятъра.
— Кой знае. Това си е голям риск. Да влезе в къща с взлом в такъв квартал, и то посред бял ден. И с каква цел? Да изгуби два часа от времето ни? Не мисля, че си струва.
— Може да създава алиби на Тейт. Възможно е да са двама.
— Може ние да знаем само за двама. Много нещо може да се свърши за два часа. Трябва да се върнем в „Графтън“.
— Съгласен. — Хендрикс включи двигателя, но не потегли. Погледна към партньорката си. — Какво?
— Ще отида да говоря със съседката.
— С онази баба? — попита Хендрикс. — Защо?
— Искам да разбера какво общо има Терънс Мъсгроув с всичко това.
Минаха четирийсет минути, преди тя да се върне в колата.
— Да не ти е дала специалната си рецепта за канелени бисквити?
Джен му показа среден пръст, после извади телефона си и се обади на Джордж. Обясни му ситуацията, а през това време Хендрикс я слушаше.
Когато завърши разказа си, Джордж я попита какво им е нужно.
— Отваряне на досието на Терънс Мъсгроув. — Тя даде адреса на Ориндж Лейн. — Приблизително отпреди десет години. — После се обърна към Хендрикс. — В кой окръг се намираме?
— В Уестморланд — отвърна Хендрикс.
Джордж я увери, че ще се обади предварително в местната полиция, за да им осигури сътрудничеството ѝ. Джен прокара език по зъбите си. Или Тейт имаше съдружник, или бяха хванали погрешния човек. Господ да им беше на помощ, ако Тейт беше невинен.

Гибсън се вмъкна в складовата клетка и дръпна зад себе си ролетната врата. Блъсна го убийствена жега с воня на застояла пот и повръщано. Чу движение зад телената ограда, простираща се през средата на помещението, и предпазливо пристъпи напред в сумрака.

Кърби Тейт беше сгушен в зародишна поза върху купчина слама. Въпреки нетърпимата горещина той трепереше. Наблюдаваше Гибсън през полуотворените си очи с непресторен ужас. Гибсън се насили да му се усмихне и протегна към него ръка с бутилка вода, която мигом се изпоти.

Тейт облиза напуканите си устни.

— Вземи я.

Тейт се отдръпна към стената, сякаш Гибсън го заплашваше с оръжие, а не му предлагаше да пийне.

— Вземи я — повтори той. — Няма страшно.

Гибсън отвори бутилката и я провря вътре през мрежата. Тя се прекатури, завъртя се лениво в кръг и върху бетонния под се изля вода. Тейт проследи шишето с очи, преценявайки риска. Мъчеше се да отгатне каква е евентуалната уловка. Припълзя, без да се изправя, грабна бутилката и както беше клекнал, взе да гълта жадно. Когато водата свърши, той се оттегли в гнездото си от слама.

Гибсън постави друга бутилка вода, така че Тейт да я вижда.

— Още ли си жаден?

Тейт кимна.

— Трябва да ти задам няколко въпроса.

Тейт застина неподвижно.

— Няма да те нараня. Няма дори да влизам вътре. Просто ела поблизо, за да мога да те виждам. Ще ти дам водата и ще си поприказваме малко.

Тейт се размърда, но не се помести. Гибсън пробва отново. Примамваше, успокояваше. Постави втората бутилка вода от вътрешната страна на оградата и седна на земята с надеждата да изглежда по-малко заплашителен.

След малко Тейт припълзя напред. Гибсън имаше нужда да вижда очите му. Тейт взе бутилката и седна на земята с кръстосани крака и с лице към Гибсън.

— Значи добрите ченгета не носят маски, а? — рече Тейт.

— С кого работиш? — без увод го подхвана Гибсън.

— Какво?

— Кой е партньорът ти?

— Нямам партньор, човече. Нямам никакъв партньор, защото нищо не съм извършил. Както казах и на онези двама мръсници.

— Значи си бил истинско ангелче, откакто са открили онова момиче в багажника ти?

Странно изражение пробяга по лицето на Тейт. Отчасти срам, отчасти гордост и нещо друго, от което Гибсън го полазиха тръпки.

— Да, вече съм превъзпитан. Взех си поука. Затворът здравата ме наплаши.

И Тейт изобрази пародийна усмивка на примерен гражданин.

— Ами детското порно на лаптопа ти?

Усмивката на Тейт помръкна.

— Стига бе, това е нищо. Само картинки. Всичко става в главата ми. Така се опазвам да не направя беля.

— Просто колкото да изпуснеш парата, а?

— Да, точно тъй, парата... Колкото да опразня хобота. — Тейт му намигна.

Гибсън с мъка потисна порива да повърне.

— Добре ли си, човече? — Тейт вече се хилеше. Дори се подиграваше.

Гибсън му отпрати принудена усмивка.

— Добре съм. Разбирам те. Да изпуснеш парата е отговорно поведение.

— Точно така, отговорно е — съгласи се Тейт.

— Заради тях го правиш, нали? За да ги защитиш.

— Точно това правя — закима енергично Тейт. — Вече не искам на никого да посягам.

В съзнанието си Тейт беше добър човек. Гледаше детско порно, за да обуздава лошите си импулси. Вършеше го в името на децата.

Извечната истина за човешката природа беше, че никой не смята себе си за лош. Колкото и отвратителни да са деянията им, хората

винаги успяват да убедят себе си, че са оправдани.

— Затова ли беше пред библиотеката?

— Да. Той каза, че в петък библиотеката си очиства сървърите, така че е безопасно. Никой никога няма да разбере.

— Очиства си сървърите?

В тази фраза дори нямаше смисъл. Никой не си изтрива сървърите ежеседмично, най-малко обществена библиотека.

— Да, той е професионалист.

— Той? — попита Гибсън. — Кой е той?

— Ами не знам. Онзи тип. Той. Получих писмо преди година. Всъщност не беше писмо, а бележка, залепена на входната ми врата. Пишеше, че е „ентузиаст“ като мен. Че ме открил чрез интернет в някаква база данни за бивши затворници с провинения като моето. От там взел снимката и адреса ми. Свързвал се с всички в района в опит да създаде нещо като малък кръг на „единомишленици“, така го беше написал. Да му имам префърцунените думи. „Единомишленици“!

— За какво?

— Да си обединим... сещаш се... ресурсите.

— Да обменяте снимки?

— Снимки, клипове.

Гибсън си представи как някой беше превърнал Националния регистър за сексуални престъпници в социална мрежа за педофили. Начинание, задвижено от ада.

— Той ли ти каза, че библиотеката си чисти сървърите?

— Да, обясни, че в петък по време на изчистването всичко е анонимно и мога да си качвам колкото ща, без никой да забележи.

— Но само в петък?

— Само в петък. Беше го изпитал отвсякъде.

— И кой е този човек, Кърби?

— Не знам. Никога не съм се виждал с него.

— Хайде бе.

— Честно ти казвам. Правило номер едно — всички да сме анонимни, така че никой никого да не може да натопи, ако работата се скапе.

— Но той е знаел кой си ти.

— Какво?

— Дошъл е на адреса ти, знае кой си.

На Тейт явно не му беше хрумвало до този момент.

— Да, обаче аз не знам кой е той, така че...

Гибсън наблюдаваше как Тейт се оплита в собствената си глупост.

— Кърби, анонимност има само ако самоличността на всички е тайна.

— О! Да, май е така. Но този тип е свестен, да знаеш. — Тейт отново набираше скорост. — Той ми помогна. Не би ме предал.

— Само че ти си тук сега.

Тейт се визира мълчаливо в него цяла минута. Гибсън умишлено не отклони поглед. Почти виждаше как винчетата се наместват в ума на Тейт.

— Мамка му.

Набитият мъж се изправи и взе да обикаля из килията, като сипеше ругатни. Гибсън остави Тейт да излее достатъчно сквернословия, че да се изтощи и да се тръшне на земята насреща му.

— Какво ти каза, че съм направил? Та ние дори не изтъргувахме кой знае колко неща.

— Не сте ли?

— Не сме, я. Първо аз му пратих някои неща, но той нищо не ми върна, така че спрях да пращам.

— Ами другите членове на групата?

— Други нямаше. Той все се мъчеше да набере още, но никого не беше успял да навие. Викаше, че се бояли. Че само аз и той сме имали куража на новатори. Предложих си помощта за набиране на доброволци, но ми отвърна, че било по-безопасно само той да го прави.

— Как комуникираше с него?

— Отначало с бележки на вратата ми. После, след като вече имах компютър, си говорехме там. — На Тейт му хрумна нещо. — Той ви е казал, че аз съм отмъкнал онова момиче Ломбард, нали? Затова ме докарахте със самолет в тая адска дупка, мръсници. Щото ви е казал, че аз съм я очистил.

Със самолет? Гибсън се надяваше, че в сумрака Тейт не е забелязал смайването му. Щеше да мисли за загадъчния полет, когато му дойдеше времето. Засега нямаше да повдига този въпрос.

— Точно това ни каза.

— Пълни глупости.

— Имаш ли интернет вкъщи?

— В моята къща? Не. Нищо нямам в оная кочина.

— Защо?

— Не ми е по джоба. Да ти е известно случайно колко печели в наши дни бивш затворник, лежал за блудство с дете? Хич не е много. Работодателите не се надпреварват да ме назначат. Върша по нещичко за чичо ми. Хващам се тук и там за по един ден, но проклетите мексиканци предпочитат да наемат от своите. Та няма как да си позволя сателитна чиния. А и за какъв дявол ми е интернет на мен? Достатъчно ми е да отида до библиотеката, така че какъв е смисълът?

— Интернет служи и за други неща, Кърби.

— Не е за мен, много четене трябва. Главата ме заболява.

— Я кажи, защо защитаваш онзи тип?

— Въобще не го защитавам. Не го и знам кой е. Нищо общо нямам с него.

— Предприел си хакерска атака срещу КГА от негово име. Или го свърши самостоятелно?

— И онези двамата все за това ми дрънкат. Какъв хакер съм аз, нищо не съм направил.

— Стига, Кърби. Опитвам се да ти помогна, но съдействай и ти малко. При библиотеката в петък си качил към десет мегабайта данни от КГА.

— Не съм бе, човек. Аз качвах само снимки и клипове.

— Не ме лъжи. Наблюдавахме те. Всичко дойде в твоя компютър.

— Разбери, единствената причина да купя компютър от него беше да си получавам снимките. Толкоз.

Гибсън зяпна.

— Той ти е продал компютъра?

— Да, канех си да си купувам на старо, но той ми каза, че щял да ми сглоби нов. С разни джаджи вътре, дето да ме предпазват.

Гибсън затвори очи. Тейт нямаше тайнствен благодетел, нямаше и партньор. Имаше кукловод. Гениален замисъл. Да привлечеш педофил към измислен кръг за детска порнография, да му сглобиш компютър и да му пробуташ измишльотина за петъчните следобеди.

— Какво? Какво има? — попита Тейт.

Гибсън не отговори. WR8TH си беше осигурил задна вратичка към компютъра на Тейт и го управляваше дистанционно като дрон. WR8TH беше даунлоудвал данни от КГА чрез компютъра на Тейт, оставил бе копие върху харддрайва, което да намерят, и се бе измъкнал невредим. Истинският WR8TH можеше да е на хиляда километра разстояние или на съседната масичка в парка.

Много хитро. Само че Гибсън все така не проумяваше каква е играта на WR8TH. Поемаше голям риск, след като се бе измъкнал преди десет години. Кое бе толкова ценно за него, та да си струва опасността от залавяне?

Ясно му беше единствено, че WR8TH още не е научил. Доказателство за това беше, че днес бе активирал вируса на Гибсън. Беше случайно съвпадение и изобщо не целеше да защити Тейт. Тейт беше пешка. А фактът, че вирусът бе активиран, показваше, че WR8TH още иска да играе. Гибсън просто трябваше да измисли своя ответен ход.

Той се изправи.

— Хайде, кажи ми, виждам, че се сети нещо.

Гибсън подаде на Тейт останалите си провизии — бутилка вода, десертно блокче с ядки и ябълка.

— Нищо не съм направил. Ти го знаеш.

— Нищо е ужасно голяма дума.

Полицай Патриша М. Даниълс не им се зарадва особено. Изглежда мрачно Джен и Хендрикс, после продължи да си тананика и да чука по клавиатурата.

— Обикновено изпълняваме такива заявки след писмена молба. Известно ли ви е това? Приемаме присърце закона, даващ право на информация. Много присърце — увери ги Патриша, без да вдига поглед. — Имаме интернет портал, така че широката общественост, тоест вие, да можете да пращате заявките си онлайн.

— Разбираме.

— Имаме си система. Обслужвам хората поред — заяви Патриша. — Тук ме чака цял куп заявки. Казах го на вашия господин Абе. Ама не, на него му трябвало днес. Спешно. Нали е важна клечка, какво го засяга, че работим по ред. Не му го премълчах де. Но той взе, че после се обади на Франк. — Тя посочи кабинета на шерифа. — И след пет минути Франк ми нареди да оставя всичко и да обслужа вас.

— Много сме ви задължени — каза Джен.

Хендрикс погледна през прозореца.

— Служим и пазим — промърмори Патриша.

Помещението с архива беше в сутерена, но нейното бюро се намираше на втория етаж.

— Опитаха се да ме тикнат долу при архива, но там е вековен прахоляк. Куче да вържеш, няма да седи — осведоми ги тя. — Рекох му на Франк да се пробва той да работи там, пък да види как ще му се отрази на астмата.

Патриша изрови ключовете от чекмеджето, после се надигна от стола. Беше не повече от метър и петдесет висока и с фигура на руска матрьошка. Патриша намести колана си и пое бавно надолу.

Сутеренът беше разделен на редици с метални стелажи, отрупани с кашони с етикети. Патриша не беше излъгала за прахта. Покриваше всяка повърхност. Беше тъмно и флуоресцентните лампи, самите те прашни донемайкъде, не осигуряваха кой знае каква светлина.

Всичко от последните пет години се съхранявало електронно, обясни Патриша. Имало планове да се дигитализират и останалите хартиени архиви, но общината не освободила достатъчно фондове да назначи екип, който да свърши това. Тя отключи металната врата и ги поведе по една от пътеките. Държеше листче с информация за досието и го използваше като карта да се ориентира за посоката. Всичко беше прибрано в кашони, надписано и организирано професионално и тя бързо откри досието.

— Работил съм двайсет години в лосанджелиската полиция, но по-добър архив не съм виждал — отбеляза Хендрикс.

— Благодаря — грейна тя. — Ама защо не казахте, че сте полицаи?

— Само аз. Тя е била в ЦРУ — поясни Хендрикс.

— ЦРУ? Леле. Е, няма да ѝ го пишем като черна точка — рече Патриша и сръга с лакът Хендрикс.

— Много сме ви благодарни за съдействието — ухили се той.

— Радвам се, че мога да помогна. Бях се вбесила отначало, когато се обади вашият господин Абе. Реших, че говори за случая „Фърст“. А пък, то се знае, такова скорошно самоубийство ще дойде при мен чак догодина.

— Фърст ли? — попита Хендрикс.

— Евелин Фърст — уточни Патриша и като видя, че не му стана по-ясно, допълни: — Доктор Евелин Фърст.

— Съжалявам, ние не сме от тук — извини се Джен.

— Евелин Фърст, декан на Медицинския институт към Университета на Питсбърг — продължи безуспешно да ги подсеца Патриша. — В новините все за това говорят. Живееше тук наблизо. Голяма трагедия. Свястна жена беше. Много добрини е направила. Та като чух „самоубийство“, си помислих, че сте репортери и ровите, за да я изложите. Не че сте ме питали, но по моему, след като живеем в свободна страна, човек би трябвало да е свободен да се разпорежда и с живота си. Аз лично никога не бих го направила, но важен е принципът.

— Самата истина — съгласи се Хендрикс.

— Не, ние сме дошли за това досие тук — увери я Джен.

— Патриша, дали мога да получа копие от досието на Мъсгроув?
— попита Хендрикс.

— Цялото ли?

— Много полезно би било.

Патриша се поколеба.

— Ами не знам. Не е прието.

— Разбирам. — Хендрикс постави успокоително ръка на рамото ѝ. — Но имаш думата ми, че ще бъдем дискретни. Ще съм ти длъжник. Така ще се спася от шефа. А той, честно казано, умее да изтормози човек.

Това явно събуди съчувствието на Патриша и тя неохотно се съгласи, но само след като изтръгна няколкократно обещания от тях. Поведе ги обратно горе, за да копира досието. Връчи им го и подаде визитка на Хендрикс.

— Ако ви трябва още нещо, обади се направо на мен. Прав си за шефа ви. Заради този господин Абе Франк изпадна в много особено настроение.

Обещаха ѝ, че точно така ще постъпят, и се сбогуваха.

— Ще ѝ се обадиш ли? — попита го Джен, щом се озоваха отвън. — Тя ти хвърли око.

— Непременно. Веднага след като ти се обадиш на Гибсън.

Това я накара да се закове на място.

— Какво?

— Чу ме — намигна ѝ той.

— Хей, направи ми услуга, стой тук и не мърдай. Трябва да си взема пистолета от колата.

— Давай, направи го, нали си прочут снайперист. — Той размаха насреща ѝ досието на Мъсгроув. — Навита ли си да ядем и да четем?

Джен я устройваше първото срещнато заведение, само да не беше закусвалня. След една седмица хранене в такава заради манията на Гибсън имаше чувството, че вътрешностите ѝ са се задушили в мазнина на бавен огън. Сега се нуждаеше от нещо свежо и зелено.

Докато вървяха към ресторанта по-надолу, тя си представи Гибсън, седнал в „Найтхоук“. С пари в джоба, отгървал се от цялата тази каша. Неволно се усмихна. Той не би седял безучастно пред стореното от нея. Какъвто и ненормалник да беше, притежаваше непоклатимо чувство за морал, събуждащо уважение. Особено когато видеше, че някой е изтеглил късата клечка, както може би, само може би, се случваше на Кърби Тейт сега. Едно време нея това също би я

измъчвало. Но сега гледаше на Тейт като на част от щетите по периферията на такъв тип операция. Не се вълнуваше дори от факта, че не се вълнува.

В ресторанта разпростряха досието върху масата. Историята на Терънс Мъсгроув беше тъжна. По всеобщо мнение той бе обичан член на своята общност — местен младеж, завършил колеж, а после ветеринарен институт. Джен откри цял куп отзиви как бил готов да отиде отвъд границите на служебния си дълг, за да помогне на болно животно. Тази негова отдаденост на професията му дала възможност да разшири практиката си с четири кабинета. Говорело се за франчайзинг в национален мащаб, но това си останало в сферата на планирането. И въпреки това се замогнал, с жена си Пола и дъщеря им Ейприл живял на Ориндж Лейн в продължение на осемнайсет години.

С две думи, Терънс Мъсгроув бил добър човек. Съпругата му била автор на две детски книги и активна участничка в местните благотворителни дейности. Дъщеря им учела в частни училища и била състезателка по плуване, участвала в национални прояви още на единайсетгодишна възраст. Всяка година семейството ходело на ски в Уайоминг и притежавало лятна къща само на няколко часа път край езерото Ери.

Джен остави листовите и започна да яде салатата си.

— Господи, ама че ужасно — изпъшка Хендрикс.

— Какво прочете?

— Дъщерята Ейприл била четиринайсетгодишна. С майка ѝ били сами двете в лятната вила.

— Край езерото Ери?

— Да. Момичето и майка ѝ седели на техния кей и малката решила да влезе и да поплува.

— И?

— И я блъснала моторна лодка. Ударила я в главата.

— Достатъчно, че да я убие?

— Достатъчно, че да я зашемети. Удавила се. Но става и по-зле. Майката изпаднала в паника, скочила в езерото и заплувала към детето си. Само че тя не била плувкиня като малката и при опита си да я спаси се удавила.

— Мъсгроув имал ли е алиби?

— И моят пръв въпрос беше същият, това говори нещо за нас двамата. Да, докторът е бил в кабинета си през целия ден. Има някъде към сто свидетели. Полицията душила около него, но така и не открила причина той да бъде заподозрян.

— Ами самоубийството му? Колко скоро след това се е случило?

— След две години. Но хората от близкото му обкръжение твърдят, че се борел с депресия и алкохолизъм след двойната трагедия. Накрая вече бил съвсем зле. Резки скокове в настроенята, личностни промени, бизнесът му страдал.

Джен се облегна замислена.

— Тъжна история, но мисля, че гоним вятъра тук. Какво общо може да има с нас мъртъв ветеринар?

— Виж датата — каза Джен и почука с пръст върху доклада от аутопсията.

Хендрикс погледна и поклати глава.

— Какво? Че се е самоубил два месеца след изчезването на Сюзан ли? Много фантазия се иска, за да се направи връзка, не мислиш ли?

— Така щеше да е, ако някой не ни бе отвел в бившия му дом и не беше написал името му на компютъра.

— Каква е твоята теория тогава? Че Мъсгроув пада духом, напълно обезумява и започва да си говори със Сюзан по интернет в опит да открие заместителка на дъщеря си? Че се среща със Сюзан, прелъстява я, отвлича я и бог знае още какво? Осъзнава стореното твърде късно и се самоубива от чувство за вина?

— Всъщност това звучи по-добре от моята теория.

— Стига бе — извърна очи в гримаса Хендрикс.

— И двете момичета са били на четиринайсет. Защо не?

— Първо, ако Терънс Мъсгроув е отвлякъл Сюзан и е вече мъртъв, къде е мястото на Кърби Тейт във всичко това? И второ, кой е проникнал в дома на семейство Маккио днес?

— Не знам — призна Джен. — Имам чувството, че играя покер само с три карти.

Хендрикс кимна.

— Трудно е да направиш комбинация с толкова.

— Какво пропускаме? — въздъхна тя.

Платиха сметката и събраха листовете. Една снимка привлече погледа на Джен. Беше от сцената на самоубийството. Терънс Мъсгроув се беше обесил. Усети студ да пролазва по гърба ѝ. Хендрикс забеляза промененото ѝ изражение, погледна снимката и попита:

— Какво има?

— Не знам. Трябва да се върнем в „Графтън“. Трябва ми лаптопът ми. И...

Спогледаха се. Никой не искаше да изрече името „Кърби Тейт“.

— Съгласен. Ти ли ще се обадиш на Джордж, или аз да го направя?

— Много ще се зарадва, а? — подхвърли тя.

— Не бих използвал тази дума.

Гибсън седеше край масичка в сянката на „Каролин Антъни“. Беше приятно усещане след складовата клетка. Надявал се бе също, че връщането на мястото на престъплението ще му помогне, ще предложи някаква яснота, но библиотеката си беше просто библиотека и нямаше какво полезно да му каже. Паркът беше по-тих от миналия петък, когато се бе оставил да го заблудят. Оставил се бе да го изиграят умело и се бе прицелил в Тейт. Колко лесно се бе хванал на въдицата!

Гибсън погледна джиписес координатите, които вирусът му бе върнал към КГА, сякаш те можеха да му проговорят. Без съмнение Джен и Хендрикс бяха последвали тези координати, където и да водеха те. Може би щяха да спипат WR8TH неподготвен, но Гибсън се съмняваше. WR8TH беше твърде внимателен. Ако вирусът на Гибсън се бе активирал, то бе само защото WR8TH го бе позволил. Но защо му беше да се разкрива сега? Това не подкопаваше ли изцяло теорията да изкара Тейт виновен? Освен ако WR8TH не бе толкова арогантен, че да държи да демонстрира колко е гениален. Гибсън бе познавал подобни хакери. Самият той навремето беше тъкмо такъв. И тъкмо такъв ход щеше да направи... но когато беше на петнайсет.

Лаптопът му изпиука и в ъгъла на екрана се отвори малък текстови прозорец. Косъмчетата по ръцете на Гибсън щръкнаха.

WR8TH: Зувам 4е ме търсиб

Беше написано с опростения правопис, предпочитан от някои потребители на интернет. Създаваше впечатление за ленив тийнейджър, но Гибсън не бързаше с предположенията. Познаваше програмисти, прехвърлили петдесетте с магистърска степен, които редовно пишеха така онлайн. Имаше сайтове, където по принцип те отхвърляха заради правилна граматика.

ГВон: Дори не знам кой си.

WR8TH: вярно, но пък знаеб кой не съм нали

ГВон: Не си Кърби Тейт.

WR8TH: она

Гибсън усещаше как WR8TH му се надсмива.

ГВон: Голям номер му скрои.
WR8TH: не го жали тоя боклук. полу4и каквото заслужава
ГВон: Адски коравосърдечно.
WR8TH: не аз го заврях в складова клетка
ГВон: Ти си само кукловодът.
WR8TH: яд те е 4е ти пробих програмата ли
ГВон: Тя си изпълни целта.
WR8TH: само защото го позволих
ГВон: И защо го направи?
WR8TH: защо не се върна във Вашингтон както ти поръчаха
ГВон: Шпионираш ли ни?
WR8TH: мъничко, отговори на въпроса, защо още си тук
ГВон: Сюзан.
WR8TH: аналогично
Гибсън се взира в последния ред цяла минута.
ГВон: WR8TH. Предполагам, че си той. WR8TH, нали?
WR8TH: „изчервен“
ГВон: Не ти вярвам. Сигурно си някой ентузиаст, който използва старата му легенда.
WR8TH: не си толкова глупав, знаеб 4е съм аз
ГВон: Нима?
WR8TH: кой друг ще има тази снимка???
ГВон: Сигурно е фалшива. Също като теб.
WR8TH: стига игрички. губиш време
ГВон: Може би е мой ред да губя време. Твоите игрички ме подтикнаха.
Последва дълга пауза.
WR8TH: приключи ли
ГВон: Засега. Значи ти си бил? Ти отведе Сюзан?
WR8TH: един вид... по-сложно е
ГВон: Как да разбирам „един вид“?
WR8TH: не съм каквото си мислят
ГВон: А какво си мислят, че си?
WR8TH: педофил като тейт. че съм ѝ посегнал
ГВон: А не си ли?
WR8TH: не, аз я обичах
ГВон: Нали разбираш колко си сбъркан?

WR8TH: не е както си мислиш

ГВон: Добре, обичал си я, ясно. Къде е сега тя, Ромео?

Поредната дълга пауза. Гибсън се боеше, че твърде много е предизвикал WR8TH. Не можа да се сдържи. Да слуша как този мръсник се лигави, че обичал Мечето, му дойде в повече. Но трябваше да го накара да продължи.

ГВон: Способен ли си да изпитваш вина за станалото с нея?

WR8TH: всеки ден. абсолютно всеки ден

ГВон: Къде е тя? Кажу. Държиш всички ни в напрежение. Играхме ти по свирката. Доказа вече колко си умен. Номерът с Тейт беше много хитър. Страхотно попадение. Но хайде да приключваме с увертюрата. Време е за главната атракция. За голямото разкритие. Не беше ли това смисълът на всичко? Да си признаеш? Да си разтовариш съвестта най-после?

WR8TH: ти не схващаш

ГВон: Или ти липсва всеобщото внимание. Надяваш се да причиниш още малко болка на хората, които я обичаха?

WR8TH: АЗ Я ОБИЧАХ!!!

ГВон: Тогавя къде е тя?

WR8TH: не знам

ГВон: Майната ти, WR8TH!

WR8TH: кълна ти се. мислех че те знаят

ГВон: Те? Кои са те?

WR8TH: консултантска група абе. защо мислиш ги хакнах

ГВон: Според теб КГА знаят къде е Сюзан?

WR8TH: така мислех да

ГВон: А сега?

WR8TH: вече не знам

Гибсън се облегна назад и се вторачи в екрана.

WR8TH: хей, не изглеждай толкова изненадан, гибсън

Това вече го извади от кожата му. До гуша му беше дошло да си играят с него. Затрака яростно по клавишите.

ГВон: О, знаеш името ми. Браво на теб. Адски трудно трябва да ти е било да се сетиш при всички тия файлове, които задигна.

WR8TH: шегувах ли се? бих те познал навсякъде. BrnChr0m. ти си легенда, сюзан непрестанно говореше за теб

Това вече разтърси Гибсън. Мечето бе говорила за него с похитителя си. Мислила бе за него дори тогава. Болката се смеси с искрен гняв.

ГВон: Нима? Говорила е за хубавото старо време, когато израснахме заедно край брега, докато ти си я изтезавал или каквито там гадости си правил с нея?

WR8TH: СТИГА! аз я ОБИЧАХ! с нея много разговаряхме. разправяше ми как си я наричал Мече и си ѝ чел

ГВон: Не искам да го чувам от теб.

WR8TH: какво си сторил на баща ѝ. колко бесен ти е бил

ГВон: Той да върви по дяволите.

WR8TH: най-после да сме съгласни за нещо хаха

Гибсън не можеше да измисли как да отговори. WR8TH беше намислил нещо.

WR8TH: защо си тук

ГВон: За да разбера какво се е случило със Сюзан.

WR8TH: партньорите ти да ме убият ли са дошли

ГВон: Не знам.

WR8TH: да ти кажа ли нещо смешно

ГВон: Какво?

WR8TH: имам ти доверие, глупаво, а

ГВон: Да.

Разменяха си реплики с все по-голяма скорост. Гибсън вдигна пръсти от клавишите. Беше реагирал, преди да помисли. Втренчи се в трепкация курсор в очакване на отговор, но такъв не дойде. Изруга под носа си.

ГВон: Още ли си там?

Нищо. По дяволите, по дяволите. Върни се, побъркан мръсно.

Я чакай... какво?

Гибсън върна нагоре и препрочете написаното от WR8TH — „не изглеждай толкова изненадан“. Негодникът го виждаше. WR8TH беше тук. Наблюдаваше го, както те бяха наблюдавали Тейт. А сега, като се замисли, вероятно WR8TH също бе в мрежата на библиотеката. Как иначе би подхванал чат на лаптопа си?

Гибсън се огледа да види кой още беше в парка. Погледът му се срещна с този на върлинест мъж, седнал насреща му през две маси. Не беше повече от двайсет и пет годишен. Развлечен бе думата, която би

го описала най-точно. Дългата му руса коса стърчеше във всички посоки. Неуспешен опит да си пусне брада бе довел до дълги неспретнати бакенбарди и мустаци, които се къдреха надолу, но не стигаха до гъстата туфа под брадичката му. Носеше черна тениска със „Слипнот“, хевиметъл банда, която Гибсън често слушаше в морската пехота. Модерните тъмни очила не скриваха големите и дружелюбни очи.

Очи, които задържаха погледа на Гибсън, без да мигат и да се отместят.

ГВон: WR8TH?

Написа го бавно с мисълта, че няма как да е той. Човекът, седящ пред него трябваше да е бил още хлапе, когато Сюзан бе изчезнала.

Младежът погледна надолу към лаптопа си, после вдигна очи и кимна.

Хендрикс намали и свърна към складовата база „Графтън“. Портата зееше широко отворена. Джен също я видя. Отвори вратата от своята страна и слезе, докато черокито още приближаваше към портата. С пистолет, допрян до бедрото, тя затича редом с джипа. Използваше отворената врата като щит. Някой беше срязал катинара.

— Как мислиш? — попита Джен, без да отделя очи от пътя напред. — Полицията ли?

— Полицията не би го направила толкова показно. Щяха да затворят портата, за да ни подмамят. Нещо друго е.

— Съгласна съм. Влизаме.

Хендрикс кимна мрачно. Джен затвори вратата и се скри зад черокито. Когато вече бяха вътре, Джен затвори портата, потропа по задния капак и Хендрикс бавно потегли напред. Джен застана така, че едновременно да има прикритие и видимост, когато навлязоха между складовите клетки. Късното следобедно слънце им беше в гръб. Това компенсираше тактическото предимство на евентуалната вражеска засада.

Наближаваха складовата клетка, където държаха Тейт. Движеха се бавно, но ако беше капан, така имаха най-добър шанс да го забележат. Джен беше съгласна с Хендрикс. Ако беше капан, портата щеше да е затворена и те щяха да се усетят едва когато вече бе твърде късно. Когато се озоваха до клетката на Тейт, тя видя, че ролетната врата е вдигната.

Джен скочи и зае позиция до най-близкия ъгъл. Хендрикс спря на десет метра разстояние и хукна към отсрещния ъгъл. Вдигна три пръста и Джен кимна, после се шумугна приведена в клетката с вдигнато оръжие. С един скок Хендрикс се озова зад гърба ѝ, решителен и бърз.

И двамата рязко се заковаха и отпуснаха ръце. Вратата на килията на Тейт беше отворена. Тейт го нямаше. Джен направи крачка напред и стъпи в нещо мокро. Погледна надолу. Широка кървава следа

водеше навън. Където и да се намираше Тейт сега, не беше отишъл там на собствен ход.

— Ситуацията не е идеална — отсъди Хендрикс и прибра оръжието в кобура си.

— Остави ли камерата да работи? — обърна се тя към него.

— Да — отвърна Хендрикс.

— Върви да погледнеш записа. Аз ще се обадя на Джордж.

— Не мислиш ли, че трябва да обсъдим станалото тук?

— Не сега. Провери записа.

— А после какво?

— Изчезваме. След това ще говорим.

Джен излезе навън и набра номера на Джордж. Включи се гласова поща. Тя затвори и набра отново. Пак гласова поща. Намръщи се. Затвори и избра номератора на „Консултантска група «Абе»“. И там попадна на гласова поща. Погледна часовника си. Работното време на рецепцията беше до пет и половина. Сега беше почти шест. Обикновено някой оставаше в офиса. Пробва с Рилинг, но се включи гласовата му поща. Къде бяха всички? Отново се обади на Джордж и остави кратко съобщение: „Звънни ми!“. Беше код той да прати подкрепление. Щеше да им дойде добре.

Чу Хендрикс да крещи името ѝ. Откри го до мониторите.

— Това никак няма да ти хареса — заяви той.

— Още отсега не ми харесва.

Хендрикс натисна бутона. Появи се Тейт в килията му. След минута килията се освети, после отново потъна в сумрак — ролетната врата се беше отворила и затворила. В кадъра се появи Гибсън Вон.

— Сигурно се шегуваш...

— Казах ти.

— Гибсън ли го е направил? Не вярвам.

— Само гледай — каза Хендрикс.

Гибсън седна пред килията. След малко Тейт се приближи и седна насреща му, двамата говориха дълго, после Гибсън си тръгна. Уви, имаха само картина.

Хендрикс превъртя напред на бърз ход. Часовникът показваше деветдесет минути по-късно. Килията отново се освети от вдигането на ролетната врата. Хендрикс пусна записа на нормална скорост и Джен се приведе напред. Тейт се изправи и пристъпи към оградата на

килията си. Очевидно очакваше някого и по лицето му се изписа първо изненада, а после страх. Който и да беше, стоеше зад камерата. Тейт започна да жестикулира отчаяно и вдигна ръце нагоре в знак на капитулация.

Първият куршум го улучи в рамото и пръсна ключицата му. Тейт залитна назад в опит да се задържи прав, но преди да е възстановил равновесието си, беше прострелян повторно и се просна на земята. Вече беше паднал, но отвън продължаваха да стрелят. Джен наблюдаваше с ужас как тялото на Тейт бива надупчено от куршуми. Преброи поне дузина. Настана пауза, докато стрелецът презареди и изпразни втори пълнител в неподвижното тяло.

— Божичко.

Мина минута. Върху обектива на камерата бе поставена черна лепенка. Хендрикс отново превъртя напред на бърз ход; минаха двайсет минути, преди да се появи образ. Килията на Тейт бе отворена, а трупа му го нямаше.

Хендрикс натисна пауза и двамата се втренчиха в застиналата картина.

— Бива си го тоя номер, а? — подхвърли той. — Мислиш ли, че е Гибсън? Би могло той да е влязъл в дома на Маккио, да е активирал вируса си, за да ни подмами там, и да се е върнал тук да се погрижи за Тейт.

— Няма начин.

— Той приема много лично случая със Сюзан Ломбард — напомни Хендрикс. — Ако според него Тейт я е убил, не мислиш ли, че е способен да го очисти?

— Може и да е способен, само че Гибсън нямаше да допусне да бъде записан от камерата, а след деветдесет минути да се върне, да закрие обектива ѝ и да убие Тейт. Не, не е той.

Хендрикс обмисли казаното от нея и изръмжа в знак на съгласие. После промърмори:

— Ще ни се иска да е бил Гибсън.

— Да, знам.

— Кой тогава е убил Тейт? Истинският WR8TH ли?

Джен нямаше отговор на този въпрос.

— Какво каза Джордж? — попита Хендрикс.

— Не вдигна.

— Е, браво. И какво сега?

— Ще унищожим всичко. Ще залеем килията с белина и ще я запалим. Ще изтрием целия запис от охранителната камера.

— Ами ако записът ни потрябва по-късно?

— Ще се наложи да поемем този риск. В Пенсилвания още имат смъртна присъда.

Джордж Абе натисна бутона на волана и приключи разговора. След миг колата се изпълни със звуците на нелегален запис на „Ролинг Стоунс“ на живо от концерт на лосанджелиския „Форум“. Джагър пееше за просмуканата от джин танцърка в бара. Беше първото им турне без Мик Тейлър и Рон Уд, макар и способен китарист, все още не се вписваше докрай в групата и оставяше своя отпечатък върху акордите, изпълнявани дотогава от друг. Беше една от любимите песни на Джордж, но той имаше нужда да помисли. Спря музиката и продължи да шофира в тишина.

Разговорът с Калиста не беше от приятните. Тя проявяваше нетърпение и все по-голямо раздражение, че нещата в Съмърсет не напредват по-бързо. Това беше само част от проблема — смъртта на по-голямата ѝ сестра я беше разтърсила и, меко казано, Калиста не беше в най-добрата си форма.

Калиста беше близка със сестра си и в много отношения Евелин Фърст беше последният член от семейството, за когото можеше да се каже това. Евелин бе споделяла страстта на Калиста към фамилната чест и се радваше на също толкова престижна позиция в обществото. Кариерата ѝ като хирург и дългогодишен декан на Медицинския институт към Университета на Питсбърг бе повод за гордост. Евелин бе борец, дала бе пример на жените да се издигат напред и нагоре, а за Калиста тъкмо това означаваше да си Доплес.

Малко бе да се каже, че никой не бе очаквал подобен развой на събитията. Джордж бе познавал Евелин от години и тя изглеждаше съвсем добре на партито за рождения ден на Катрин. Вярно, беше леко унесена, но в никой случай не изглеждаше настроена за самоубийство. Разбира се, невъзможно бе да се предскаже как загубата на брачен партньор може да се отрази на даден човек. Предсмъртното писмо на Евелин беше искрено и тъжно.

Калиста бе ядосана, че той е наредил връщането на Гибсън Вон. В началото не беше искала той да участва, а сега се държеше така, сякаш неговата липса бе причина нещата да се проточат толкова дълго.

Продължаваше да изказва съмнения в компетентността на Джен и Дан и настояваше Джордж лично да оглави операцията в Съмърсет.

Джордж я разбираше по принцип. Тя се ловеше за сламката, стремеше се да наложи ред във все още неовладяната ситуация. Това не беше нейният свят и търсенето на Сюзан по такъв начин я излагаше на значителен риск. Излагаше всички тях. Упражняваният натиск го доведе до трудни решения и Джордж съзнаваше колко съмнително в морално отношение бе нареждането към хората му да тръгнат след Кърби Тейт. Джен и Дан бяха лоялни. Но когато всичко това приключеше, Джордж знаеше, че някой ще трябва да плати сметката.

Телефонът му избръмча — гласова поща от Джен. Беше му звъняла два пъти, докато бе разговарял с Калиста. Вероятно вече бяха прочели досието на Мъсгроув. Джордж бе решил да премълчи пред Калиста за Мъсгроув, докато не се ориентираше какво е мястото му в тяхното разследване. Опасяваше се, че тя ще реагира пресилено на такова неочаквано развитие.

Черен джип го задмина с висока скорост и го засече. Джордж наби спирачки, а джипът намали и от задницата му бликнаха червено-сини снопове светлина. Втори джип се изравни с него и го блокира. От предния автомобил се раздаде кратка сирена и сигнал Джордж да отбие. Джордж последва указанията и натисна бутона на волана. Колата го попита кой номер да бъде избран.

— Джен Чарлс — отвърна той кратко и отчетливо.

Телефонът зазвъня, докато малкият конвой отби встрани. Обаждането му се прехвърли на гласова поща и той произнесе само една дума:

— Мейджи.

Затвори в мига, в който висок агент с тъмен костюм почука по стъклото. Втори агент застана от другата страна. Вратата на джипа зад него беше отворена, но никой от агентите не беше помръднал. Джордж свали стъклото си с два сантиметра.

— ФБР. Вие ли сте Джордж Абе?

— Да.

— Трябва да дойдете с нас.

— За какво става дума?

— За Пенсилвания. Слезте от колата, моля. — Агентът се помъчи да отвори вратата, но тя беше заключена. — Отворете вратата.

— Арестуван ли съм?

— Предпочитаме да го избегнем, ако е възможно.

Джордж обмисли възможностите пред себе си.

— Слезте от колата.

— Дайте ми минутка — отвърна Джордж.

— Слезте от колата — повтори агентът вече заплашително.

Сега и мъжете от втория джип бяха на пътя. Джордж чувстваше, че нещата бързо излизат извън контрол. Отключи вратата и агентът я отвори. Джордж излезе и му позволи да го претърси за оръжие.

— Чист е — съобщи мъжът на партньора си.

Агентът го побутна към предния джип. Партньорът му тръгна към тях, като се провря помежду броните на двата автомобила. Джордж погледна към голямата хлътнатина на задната броня на джипа. От ФБР се излагаха. Навремето не биха пуснали кола в такова състояние на пътя, до двайсет и четири часа след инцидента щеше да е вкарана в сервиз. Тогава Джордж зърна регистрационния номер и леката му усмивка се стопи. Не беше правителствен номер, дори не беше вашингтонски или от Вирджиния, а от Тенеси... Беше твърде зает да звъни на Джен, за да го забележи, когато го спряха. А и никой не беше показал значка. Би дал малко състояние за пистолета в жабката. Джордж забави крачка и потупа джобовете на спортното си сако, сякаш беше забравил нещо.

— Оставих си телефона — понечи той да се върне.

— Влезте в колата — отсече мъжът и го хвана над лакътя, за да го извърти в нужната посока.

Очевидно очакваше съпротива. Джордж не оказа такава, но използва дръпването, за да се извърти рязко. Юмрукът му се заби под брадичката на мъжа. Беше тежък удар и ако беше попаднал във врата, както Джордж бе възнамерявал, щеше да смаже ларинкса. Само че Джордж леко се подхлъзна на чакъла и не уцели точно.

Мъжът само леко отметна глава назад и простена от болка. Джордж нямаше как да побегне и дори да успееше да се справи с двамата, мъжете от другия джип щяха да го повалят. Така че вместо това посегна към оръжието на мъжа. Единственият му шанс бе да го издърпа, преди партньорът му да е стигнал до тях. Напипа дръжката, изтегли пистолета и отскочи встрани. Пистолетът се закачи в

подплатата на самото на мъжа отсреща. Джордж успя да го освободи, но в този момент другият мъж бе вече до него.

В централната нервна система на Джордж избухна токов удар.

Джен седеше в черокито. Върху таблото лежеше полицейската снимка на обесилия се Терънс Мъсгроув. Покрай изживяния шок от убийството на Тейт съвсем я беше забравила. Сети се чак като се замисли какво ли търси Гибсън Вон обратно в Пенсилвания.

Тя отвори лаптопа си и извика досието на Гибсън с известните факти, което Джордж я бе накарал да изготви. Кликна на папката „Дюк Вон“ и прегледа съдържанието ѝ. Случайно попадна на снимката. Очите ѝ се местеха между двете фотографии.

— Как е възможно? — изрече на глас тя.

Беше нещо дребно, несъществен детайл в долния ъгъл на всяка от снимките. С нищо непривличащ вниманието, освен ако човек не ги поставеше редом. Отначало си беше помислила, че паметта ѝ я лъже или че в най-добрия случай е случайно сходство. Но, погледнато така, се виждаше, че двата детайла са еднакви. Съвършено еднакви. Как беше възможно това?

Тя ги показва на Хендрикс.

— Как е възможно? — реагира като ехо той.

Тя не знаеше, но това свързваше Дюк Вон със ставащото в Съмърсет. С похищението на Сюзан Ломбард. Хендрикс я изглежда със сериозно изражение.

— Това си остава между нас, докато не разберем какво означава.

— Дори пред Гибсън ли ще мълчим?

— Особено пред Гибсън.

Тя продължи да се взира в екрана, докато не я стреснаха ругатните на Хендрикс. Мислеше, че добре познава всички отсенки в тона му, но сега долови нова нотка — на паника. Завари го да стои над сака им с оръжия.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Единия го няма.

— Единия от кое? От pistolетите?

— От глоковете. — Гласът му се снижи до шепот. — Плюс два пълнителя.

— Нещо друго?

— Като че това не стига.

— За какво говориш?

— Онзи ме държи на къс повод, за това говоря. Отначало не схванах защо е отнесъл трупа на Тейт, вместо да го остави на нас. Вече ми е ясно.

— О, мамка му.

— Именно, мамка му. Стрелял съм с този пистолет хиляда пъти. Зареждал съм пълнителите. Почиствал съм го. Отпечатъците ми са по всичките му чаркове, по всяка гилза.

— А той не беше оставил никакви гилзи...

— Нито една. Проверих най-щателно. Всичките ги е събрал. Това означава, че може да захвърли някъде трупа, да подхвърли пистолета и да ме натопи за убийство, когато си пожелае. Та, както казах, държи ме на къс повод.

— Кой?

— Който и да е той. Гибсън. WR8TH. Има ли значение?

Хендрикс я гледаше очаквателно като дете, което се надява на утешителна дума. Нямаше такава. Бяха си въобразявали, че са с два хода напред, когато в действителност изоставаха. Джен се запита как би постъпил Джордж в подобна ситуация. Тоя тип кризисни ситуации без изход бяха силата му, само че той никъде не можеше да бъде открит. Така че въпросът сега беше: как би постъпила тя?

— Хубавичко ще си поговорим с това момче — процеди Хендрикс.

— Не е Гибсън.

— Убеди ме.

— Виж това. — Тя посочи кръвта в килията на Тейт. — Не му е присъщо.

— А защо тогава не си е у дома, където му е мястото? Тия глупости, дето щял да задържи колата още няколко дни? Бил е тук през цялото време. Ами онзи номер с компютъра в дома на семейство Маккио? Той не му ли е присъщ?

— И така, твърдиш, че Гибсън е активирал вируса, за да ни отдалечи от тук, и е дошъл да си побъбри на четири очи с Тейт. Пред самия обектив на камерата, не забравяй това. Час и половина по-късно се е върнал да убие Тейт, но този път се е погрижил да не бъде заснет.

За всеки случай е отмъкнал трупа и е откраднал пистолет. Звучи ли ти достоверно?

— Може би не, но със сигурност възнамерявам да разбера.

WR8TH седеше срещу Гибсън. Най-търсеният педофил на света от плът и кръв.

Отблизо WR8TH изглеждаше още по-млад. Лесно можеше да мине за колежанин. Излъчваше момчешка енергия и обуздана склонност към насилие. В дълбоко разположените му кафяви очи проблясваше палава интелигентност. Но около тях имаше дълбоки бръчици, а един кичур от косата му беше преждевременно побелял. WR8TH попипваше нервно очилата си, но остави Гибсън да се взира в него. Извади пакет цигари, измъкна наполовина една, но после я бутна обратно.

— По-добре не — заяви той. — Госпожа Ем ще накара да ме арестуват. Това вече би било истински забавно.

— Госпожа Ем?

— Госпожа Милър. — WR8TH насочи палец към библиотеката. — Дружелюбната шефка на библиотеката. Пие като смок в кабинета си, но, пази боже, аз да запаля тук.

— Господи, ти им поддържаш компютрите — досети се Гибсън.

— Признавам се за виновен.

— Усетих аз, че системата е прекалено добра като за библиотека. За общината ли работиш?

— Да, и беше трудно да се въздържа в прекаляването.

— Не, свършил си много добра работа. Успя да ме заблудиш.

— Благодаря. — WR8TH изглеждаше искрено зарадван от комплимента. — Били Каспър — представи се той.

Гибсън пое машинално ръката му. Името му прозвуча бегло познато.

— Как е възможно? Как така си WR8TH? Та ти си бил на... колко? На седемнайсет? На осемнайсет?

— Бях на шестнайсет години и пет месеца.

— И пет месеца?

— Да, тъкмо бях получил шофьорската си книжка.

— И ми казваш в прав текст, че ти си онзи, когото издирват през всички тези години?

— Повярвай, очаквах ФБР да ме надуши и да взриви света. Първите две години бях пълен параноик. Мислех си, че ни подслушват телефоните. Надали е имало по-стресиран гимназист от мен. Нашите ме накараха да посещавам психоаналитик. Боях се, че имам шизофрения или нещо такова. WR8TH — wraith — призрак — дух — Каспър. Никак не беше трудно за отгатване. Но така и не се сетиха. Явно защото не търсеха някой шестнайсетгодишен.

— Къде е тя?

— Не знам.

— Къде е?

— Казах ти, не знам.

— Ако ме лъжеш...

— Какво? Ще ме убиеш?

— Да — отсече Гибсън, изненадан от твърдостта си.

Били се усмихна.

— Това е добре. Иначе нямаше да съм тук.

— Наистина ли ти я отвлече?

— Боже мой, въобще не съм я отвлякъл. Не беше така. Много по-сложно беше.

— Би ли го опростил?

— Да, бих. Искаш ли да се повозим?

— Докъде?

— Ще ти покажа. Няма да ти отговоря сега, така че не питай. Не мога да рискувам да съобщиш на партньорите си къде съм.

— Мислех, че ми имаш доверие, а и бездруго те вече не са ми партньори.

— Знаеш името ми и къде работя. Стига ти толкова засега. — У Били проблесна искрица гняв. — Покажи и ти малко отзивчивост. Не знаеш на какво са способни.

— Напротив, знам.

— Напротив, не знаеш — възрази Били.

Двамата се качиха в колата на Гибсън и той пое на север. Били се поотпусна, щом се отдалечиха от библиотеката.

— Нося оръжие, редно е да го знаеш — съобщи Били.

Гибсън му хвърли недоверчив поглед.

— Не възнамерявам да го използвам, стига да не ме ядосаш. Разбрахме ли се?

— Само не го насочвай, без да съм те ядосал. Разбрахме ли се?

— Напълно. Твоето в чантата ти ли е, или някъде другаде?

— Не нося. Мразя оръжия.

— Какво? Та ти си служил в морската пехота.

— Не по свой избор.

— Самата истина. — Били погледна през прозореца и се усмихна.

Гибсън отново го стрелна с поглед.

— Защо се усмихваш?

— От облекчение. Нямах представа какво е да носиш в себе си такава тайна десет години. Изяжда те. В някои дни ти идва да се пръснеш. Не знаеш колко пъти ми е идвало да публикувам снимката ѝ в Реддит. Да си седя кротко и да наблюдавам как всички превъртат. — Били направи жест в ръка. — Тук завий вдясно.

— Защо не го направи?

— Кое?

— Защо не я публикува анонимно?

— Заради господин Мъсгроув.

— Кой е господин Мъсгроув, по дяволите?

— Наш съсед в детството ми.

Гибсън го изчака да обясни, но Били потъна в мислите си.

Движеха се на север в мълчание. Гибсън периодично го подканваше да говори, но Били отвърщаше, че предпочита да му покаже. После попита може ли да пуши. Гибсън отвърна, че колата не е негова и не го е грижа. Въпреки това младежът откряна прозореца — стараше се да издухва дима навън.

Какъвто и да се окажеше Били Каспър — похитител, патологичен лъжец, шизофреник — изглеждаше свестен. Гибсън разбираше защо Мечето му се е доверила достатъчно, че да се срещне с него в Брийзуд и да се качи в колата му. Гибсън хареса Били Каспър. Но това нямаше да го отърве, ако бе сторил нещо на Мечето.

Пътуваха на север в продължение на няколко часа. Когато приближиха крайната си цел, Били отново се развълнува. Гибсън го чуваше да стене тихичко, но, изглежда, не съзнаваше, че го прави.

— Мразя да се връщам тук — сподели той.

Свърнаха по тесен път покрай езерото Ери. От двете страни имаше гори, но между дърветата и в просеките Гибсън виждаше скъпи вили и проблясващата под слънцето вода. Бе красива и спокойна част на света — дори простотата беше преднамерена. Изненадваше го, че съществува такова място само на час път от къщата на Кърби Тейт.

Повечето от имотите нямаха пощенски кутии и не бяха обозначени по никакъв начин. Лесно бе човек да се изгуби тук, но Били се ориентираше чудесно.

— На следващото отклонение си вляво. Не, не това, следващото.

— Какво има вляво? Чия е къщата? — попита Гибсън.

— На господин Мъсгроув. Тоест вече не, но преди беше негова. Сега е на сестра му. Тя живее в Сейнт Луис. Беше тук за две седмици през юни. Вероятно ще дойде пак чак догодина.

— А ти откъде знаеш това?

— Нае ме за пазач.

— Колко служби имаш?

Гибсън намали скоростта и зави по изровен, зле поддържан черен път. Като пред много от имотите тук верига между два дървени кола спираше достъпа. Били изскочи пъргаво навън, отключи и я дръпна от пътя. От двете страни се издигаха дървета с надвиснали клони и имаше място едва колкото да мине колата.

— Карай бавно, напред има голям камък — предупреди Били.

След около половин километър дърветата свършиха и те се озоваха пред голяма двуетажна къща, облицована с дърво. Широка веранда, поддържана от бели колони, опасваше сградата. Черният път отстъпи на алея, застлана с бял камък. В центъра на кръга имаше голям бряст. От двете страни къщата бе заобиколена с окосена морава, спускаща се под наклон към езерото. Вляво бяха очертани места за паркиране, но Гибсън спря пред самите стълби, водещи към верандата.

— Къде сме, Били?

— Тук скрих Сюзан. И мисля, че с това причиних убийството на господин Мъсгроув.

Лицето на Били Каспър потъмня. Той слезе от колата и тръгна с наведена глава към езерото. Гибсън гледеше как раменете му се разтресоха неудържимо; Били наистина плачеше. Гибсън изчака и след няколко минути го последва. Младежът приседна на дървена греда в края на кея. Гибсън се настани срещу него.

— В действителност не съм ревльо — изхлипа Били през нещо смесено между смях и плач и потърка лице с длани. — Впечатляващо, а?

— Някои неща е трудно да се кажат на глас за пръв път.

Били го погледна с благодарност и кимна.

— Кой е господин Мъсгроув?

— Беше най-добрият човек на света. Ти би го харесал. Разговаряше с всички като с равни, дори с децата. Приказвахме си за видеоигри, за компютърни науки. Такива неща. Но ме третираше като възрастен човек. Поназнайваше по малко от всичко. Нямахше нещо, което да не го интересува. Живеехме през две къщи от тях. Майка ми тичаше с госпожа Мъсгроув два пъти седмично. Джини и сестра ми бяха ей така. — Той потърка два пръста плътно един в друг. — После дойде злополуката.

Били посочи към езерото и разправи на Гибсън как лодка ударила Джини Мъсгроув и как майка ѝ се удавила в опит да я спаси. Как това съсипало Терънс Мъсгроув, как паднал в плен на алкохола и гнева. Семейство, унищожено само за минути.

— След това той дойде тук само веднъж. Беше непосредствено след случилото се, пристигна с полицията. А после къщата сякаш престана да съществува за него.

— Защо не я е продал?

— Не знам. Сигурно му е било по-лесно да продължава да плаща ипотеката, вместо да се занимава с продажби. Той вече беше истинска развалина. Но спря телефона и електричеството. Имаше само газ и вода.

— И нае теб да я наглеждаш.

— Да, отначало беше взел пазач, но не се получи. Организирай парти тук и господин Мъсгроув го уволни. Така че, след като си взех шофьорската книжка, нае мен. Аз не съм от тия, дето вдигат купони. Плащаше ми да идвам с колата веднъж месечно и да проверявам дали всичко е наред. Каза, че на него сърце не му дава да го прави. Именно затова реших, че е добро скривалище за Сюзан. Тук никой никога не идваше освен мен.

— И още си пазач на къщата?

— Да, след смъртта му на сестра му ѝ беше по-лесно да ме задържи.

— Как умря той?

— Самоуби се. Като баща ти.

Споменаването на баща му го жегна. Били го бе изрекъл така спонтанно и неочаквано. Както би направил стар приятел. Били Каспър наистина вярваше, че двамата са свързани чрез Сюзан.

— Не искам да говорим за баща ми.

— О, прощавай.

— Няма нищо. Но след като господин Мъсгроув се е самоубил, защо казваш, че си причинил смъртта му?

— Защото не вярвам да го е извършил сам.

Върнаха се към къщата. Били отключи задната врата и влязоха в кухнята. Беше голямо и светло помещение с цвят на пъпеш. Имаше малък остров с двойна мивка и съдомиялна. Били посочи към дървена кухненска маса до прозореца.

— Разпознаваш ли я?

Гибсън погледна натам. На снимката с Мечето изглеждаше малко замъглена, но беше същата маса.

— Тази ли е? — попита.

— Да, тази. Тогава беше тук, до стената. Сузи седеше ето там. На онзи стол — каза Били. — Направих снимката вечерта, когато дойдохме тук. Тя не искаше да я снимам. Беше страшно уморена. Но и облекчена също така. Не се беше хранила добре през последните седмици. Не можех да повярвам колко е слаба. При нейното състояние де. Но въпреки това беше много красива. Чувствах се щастлив, че е тук. Най-после бяхме заедно.

Гибсън долови болката в гласа на Били и се помъчи да пресъздаде момента в съзнанието си. Мечето седи там. Изтощена е. Били е оживен като малко кученце, щраква я на снимка. Нима шестнайсетгодишният Били беше организиран най-прочутото изчезване в американската история? Нима всичко бе толкова просто — две хлапета, скрили се в къща край езерото?

— Колко дълго беше тя тук?

— Шест месеца, две седмици и един ден — отвърна Били. — Често играехме на „Колонизаторите на Катан“.

— Какви колонизатори?

— На Катан. Не я ли знаеш? Страхотна игра. Тя много я обичаше. Беше много по-добра от мен, вечно ме побеждаваше.

Не беше за вярване. Две деца се бяха крили и се бяха забавлявали с настолни игри, докато ФБР бе обърнало наопаки цялата страна да ги търси. Но за институциите беше типично да правят грешните предположения и да търсят не където трябва. Едно беше сигурно: ако историята на Били не беше истинска, той или бе лъжец от световна класа, или луд от световна класа. Колкото и да се опитваше, Гибсън не успя да долови нито една фалшива нотка.

— Сестрата на господин Мъсгроув пребоядиса — осведоми го Били. — Но нищо друго не промени. Опакова личните вещи на господин Мъсгроув и семейството и ги качи горе на тавана. Затова ме побиват тръпки, като идвам тук. Обзавеждането си е същото, просто снимките са на други хора. Сякаш съществуването им е било само слой прах и някой го е избърсал. Но такъв е животът, нали? Мислиш си, че някое място ти принадлежи, а не е така. Ти си само временно обитаваш. За всеки идва момент да му приберат нещата в кашони и после сякаш не е бил там. Господи, как мразя да идвам тук.

— Защо го правиш тогава? Можеш да напуснеш.

— Трябва да идвам — сви рамене Били. — Тук я изгубих.

Стояха прави в кухнята и Били му разказа историята, която бе крил в себе си десет години. Обикалял бе около темата още откакто се срещнаха пред библиотеката, но сега вече заговори без задръжки.

Били Каспър, иначе познат като WR8TH, се беше запознал със Сюзан в чатрум. Поне това от теориите беше вярно. Само дето се оказа шестнайсетгодишен, а не педофил на средна възраст като във версиите на ФБР. Станали приятели, говорели всяка вечер с часове. Понякога се случвало Били да заспива пред компютъра. Сюзан предупредила Били, че за него ще е опасно да ѝ помага, защото баща ѝ бил важна личност.

— Дори не знаех фамилията ѝ, докато не дойде тук. Кълна се.

— Ако знаеше, би ли ѝ се притекъл на помощ?

— Непременно — отсеке Били без колебание. — На всяка цена.

След като решили да осъществят плана си, седмици наред замисляли маршрут, по който да се избегнат райони със засилена охрана, много камери и зорки очи. Напътствал я как да не се набива на очи на полицията. Какво да казва, ако някой любопитства защо четиринайсетгодишно момиче пътува само.

— Всъщност вече беше почти на петнайсет — уточни Били, сякаш се оправдаваше. — Аз бях на петнайсет, когато започнахме да си говорим. Нямахте нищо неприлично в цялата история. Никога не сме

правили секс. Целунахме се няколко пъти и дотам. Тя ми беше приятелка.

— И на мен ми беше приятелка.

— Знам — отвърна Били. — Затова си тук.

— А какво се случи на бензиностанцията?

— Правилен въпрос. Да се изправи пред камерата? Какво беше това?

— Ти не знаеше ли, че ще го направи?

— Шегуваш ли се? Не, по дяволите. Видях го по новините.

— Пита ли я за това?

— Как да не съм я питал? Единствената ни караница беше по този повод. Тя каза, че станало случайно, но ме излъга. Личеше, че много добре е знаела какво прави.

— И какво е то?

— Пращаше послание.

— На кого?

— Не питай мен. Знам само, че не беше дружелюбно. Видя ли очите ѝ? Гледаше право в камерата, само дето не показа среден пръст. По този начин насочи федералните към Пенсилвания. След като показаха записа от охранителната камера, започнах да се притеснявам, че двойката при помпите е забелязала колата ми. При всяко почукване на вратата си мислех, че от ФБР идват да обискират дома ми. Виждах как поставят белезници на семейството ми. Можеш ли да си го представиш?

— Те не биха почукали.

— Най-лошото от всичко беше, че мама направо се вманиачи по случая — продължи Били. — Постоянно го коментираха по телевизията и тя не пропускаше репортаж. Седях до нея, когато излъчиха първото съобщение. Показаха записа от охранителната камера и накрая кадърът замръзна върху лицето на Сузи. Едва не получих удар. Разлях сока си на килима. Мама реши, че съм се разстроил толкова заради случилото се със сестра ми. Побързах да потвърдя, че е така. Мама избухна в плач и взе да ме успокоява как не било станало по моя вина. Прегърна ме силно. Почувствах се адски гадно, но нямаше как да ѝ призная истината.

— А какво се случи със сестра ти?

Били направи гримаса, сякаш подразнен, че бе отворил дума за това.

— А ти защо си мислиш, че ви подадох Кърби Тейт?

Гибсън се облегна назад и закри уста с опакото на дланта си.

— Каспър? Твоята сестра ли е била в багажника му? Триш Каспър ти е сестра?

Били кимна. Сега гневът извираше от него като токсични изпарения.

— С Триш стояхме пред супермаркета и чакахме мама. Беше забравила да купи царевица. Мама вечно забравяше нещо. Тейт, кучият му син, се приближи до нас, просто хвана Триш за ръката и я отведе. И знаеш ли какво ми каза?

Гибсън поклати глава.

— Каза ми: „Ей сега ти я връщам“. С лека усмивчица, сякаш това беше наша обща тайна. Когато го погледнах с недоумение, добави: „Майка ти каза, че може“. Останах там като идиот и му позволих да я отведе.

— Бил си дете.

— Но вече не съм. Нали знаеш какво казват за отмъщението? Самата истина е. Изчакай десет години и човекът изобщо няма да се усети. Стана толкова лесно. Той се оказа доверчив олигофрен.

— Боже мой, Били.

— Проклет да е. Сестра ми още е на антидепресанти заради него. Има фобии, за които не са измислили термини. Не може да излиза навън. Не смее да контактува с непознати. Не е в състояние да отиде до супермаркета. Миналата година изпуснах чаша в кухнята. Не спря да пици цели пет минути. Никога не е имала постоянна работа. — В очите на Били се появи отчуждено изражение. — Да, Тейт трябваше да си остане в затвора... там щеше да е в безопасност.

Гибсън се втренчи изпитателно в него. До този момент му бе много трудно да повярва, че Били Каспър е човекът зад изчезването на Сюзан и хакерската атака срещу КГА. Изглеждаше толкова мил и добър. Леко простоват. Ала сега, като го гледаше как говори за Кърби Тейт, го видя в друга светлина. Зърна гнева и хладната интелигентност в дружелюбните му очи.

— Колко време каза, че си я държал тук?

— Не съм я държал никъде. По колко начина трябва да ти го кажа? Тя остана тук шест месеца. По свой избор. Идвах с колата през уикендите и след училище, когато можех да намеря оправдание. Голямо разстояние е, така че никога не можех да оставам дълго. Обяснявах отсъствията си с измислена работа, с несъществуващи приятели, с всевъзможни лъжи. Но през повечето време тя беше тук сама. В известен смисъл ми се струва, че имаше нужда от това. От време да помисли. Винаги се радваше да ме види, но пък нямах чувството, че се натъжава, когато си тръгвах. Нали разбираш?

Гибсън кимна.

— Ей богу, бях с усещането, че половината ми живот минава в колата. Не можех да ходя повторно в същия магазин или аптека. — Били се позасмя при спомена. — Налагаше се да обикалям из цяла Пенсилвания, та хората да не се чудят защо му е на шестнайсетгодишен да купува витамини за бременни.

Ръката на Гибсън мигом се склочи около врата на Били и той рязко го блъсна към кухненския плот. Ето я лъжата, която бе чакал.

— А нали уж не бяхте правили секс?

— Какво? Стига бе. Естествено, че не сме правили секс. — Били се закашля, когато Гибсън стегна хватката си. — Беше бременна, като дойде тук! Защо мислиш, че избяга?

Гибсън остана като гръмнат. Умът му не можеше да побере подобно твърдение. Беше като да изхвърлят най-безцеремонно всичките ти предположения на пътя и някой да ги прегазис с багер. Изведнъж осъзна колко много бяха грешали всички за Сюзан. Той пусна Били и отстъпи назад.

— Съжалявам — промълви Гибсън. — Нужно ми е питие.

Били потърка шията си, но не помръдна.

— Вероятно още има бира в хладилника.

Гибсън откри в дъното опаковка от шест бутилки „Айрън Сити“. Извади две и предложи едната на Били. Той не я пие. Гибсън отвори и двете и отново подаде бутилката на Били.

— Съжалявам — повтори той.

Мълниите в очите на Били изчезнаха. Той взе бирата и двамата мъже отпиха в мълчание, застанали наред кухнята.

— От кого?

— Тя каза, че от някакъв Том. Живее близо до тях.

— Какво ти разправи за него?

— Не много. Общи приказки. Винаги бързаше да смени темата. Честно казано, отначало си мислех, че ти си бащата.

— Аз?

— Ами да. Тя постоянно говореше за теб. Реших, че си е измислила гадже, за да те защити.

— Е, не съм бил аз.

— Знам. Ти беше вече в затвора. Математиката не излизаше.

— Да ти кажа ли нещо смешно?

— Какво?

— Властите мислеха теб за Том.

— Де да бях — промърмори под носа си Били.

Помежду им се възцари тежко мълчание. Накрая Гибсън попита:

— Мечето... тя сърдита ли ми беше?

— Шегуваш ли се? Постоянно се чудеше как да се свърже с теб. Обяснявах ѝ, че е полудяла, че теб те съдят. При положение че цял свят я търсеше, питах я как може да рискува да праща тайни съобщения на човек в затвора. — Били вдигна ръце. — Без да се засягаш.

— Няма такова нещо — махна Гибсън.

— Защо да ти е била сърдита?

— Защото погнах баща ѝ.

— Не, нищо подобно. Тя те обичаше. Чак ревнувах. Беше... ами просто си личеше. Освен това самата тя не беше най-големият фен на баща си.

— Сериозно? — Гибсън изобщо не си го спомняше така. — Според теб Ломбард знаел ли е, че тя е бременна?

— Мисля, че не. На Сузи не ѝ личеше, когато се махна от дома си. Знам само, че много се боеше от това какво ще направи той, ако научи. Щял да превърти. Явно е избухлив човек. Тя казваше как го вълнувала единствено кариерата му. Знаела какво ще я накара да направи, ако узнае... за бебето де. Точно затова се наложи да се махне от него.

Гибсън зарамишлява над историята. Мечето забременява от гадже, загадъчния Том Б., и решава да избяга от страх какво би сторил Ломбард, ако узнае. Дотук звучеше достоверно. Но защо бе прибегнала към помощта на Били, а не на самия Том Б.? Знаеше ли изобщо Том, че е баща? Или тъкмо по тази причина не се беше показал?

— Но къде са те сега? Къде е Сюзан? Къде е бебето?

— Не знам.

— Стига, Били. Дотук историята си я бива, само че ти е нужен по-добър финал.

Били отиде до хладилника, извади бутилка бира и я изпи на един дъх с гръб към Гибсън. После остави празната бутилка на плота и извади друга. В един момент Били се извъртя с лице към Гибсън. Мълниите се бяха завърнали в очите му.

— Слушай, мислиш ли, че щеше да си тук сега, ако знаех какво се е случило със Сузи? За какво щеше да си ми ти? Да не мислиш, че с хакерската си атака рискувах да бъда разкрит и да се простя с живота си само за да споделя вълнуващи мигове с теб? Направих го, защото не знам какво се е случило с нея, а това ме убива. Аз я обичах, а не я опазих. Не можах да се погрижа за нея, както обещах да направя. Бебето й... нещо не беше наред. През последния месец тя постоянно не се чувстваше добре. Опитваше се да го крие, но имаше кръв. Не знаех какво да направя за нея. Побърквах се, че я оставям сама. Исках да я откарам в болница. Безброй пъти я умолявах, но тя беше дяволски упорита.

Били вече плачеше.

— Дадох й телефон с предплатена карта, за да ми се обади при спешен случай. Една вечер получих съобщение на гласовата поща. — Били замълча в опит да се овладее и гласът му отслабна до шепот. — Тонът й бе много нежен. Каза, че ме обича и съжалява. „Обещаха да ми помогнат“, това бяха последните й думи. Обадох й се веднага, но телефонът само звънеше ли, звънеше. Не разбираш ли? Аз не можех да й помогна и тя се е обадила на някой, който е могъл. Дошли са и са я отвели. Но във всеки случай не в дома й. Нали така? Все очаквах да видя по новините репортаж как „изчезналото момиче е отново при семейството си“. Само че минаха десет години и нищо. Така че и аз питам: къде е тя?

— Решил си, че Джордж Абе я е взел?

— Допусках го. Помислих, че може да се е обадила на баща си и той да е пратил свои хора да уредят тихомълком работата, без да допусне тя да го изложи. Знаем как звучи, но ще се смаеш от параноичните мисли, които ми минаваха през главата последните десет години.

— И тази е достатъчно параноична.

— Ще ти кажа друга, още по-параноична. Вечерта, когато Сузи ми се обади, беше същата, когато господин Мъсгроув се „самоуби“. След като получих съобщението ѝ, дойдох право тук. Вече я нямаше. Върнах се у дома пет часа по-късно и заварих цялата ни улица задръстена с полицейски коли, пожарна кола и линейка. Изнасяха господин Мъсгроув в чувал.

— И според теб има връзка?

— Според мен Сузи е отказала да ме издаде. Предполагали са, че господин Мъсгроув я е отвел, тъй като къщата бе негова.

— Мислиш, че Бенджамин Ломбард е накарал да убият съседа ти, за да се предотврати политически скандал? Стига, Били. Твърде много филми си гледал.

— Нима?

— И си повярвал, че загадъчният помощник е бил Джордж Абе? Били вдигна рамене.

— И си проникнал в системата им, за да видиш дали Абе не крие нещо?

— Беше най-лесно като за начало. Дори аз не съм достатъчно шантав да предприема хакерска атака срещу вицепрезидент.

— Той не беше вицепрезидент тогава.

— Знам. Само се занасям с теб. Но така е, да, проникнах в системата им. Искях да хвърля камък в блатото, да видя какво ще стане. Очаквах поне нещо, което да ме насочи в правилната посока, но Джордж Абе не знае повече от нас. И той я търси също като нас. Още тогава трябваше да се откажа. Знаех, че накрая ще включат човек, който ще успее да ме открие.

— Ние не те открихме, Били. Ти сам ми се показва.

— Да, но защото беше ти.

— Не те разбирам.

— Ти беше нещо като знак. Познах те веднага. Помниш ли деня, когато отиде да тичаш около библиотеката? Бях там, в колата си, използвах безжичния интернет. Вдигнах очи и те видях пред себе си. Гибсън Вон. VrnChrome. Легендата.

Гибсън вдигна длан към него.

— Я остави това.

Били се усмихна лекичко.

— Не знам... Видях те там и просто имах чувството, че ти ще разбереш.

— Ти не ме познаваш.

— Не, но Сюзан те познаваше. Тя ти вярваше, а за мен това беше достатъчно.

— Голям риск си поел.

— Може би. Но просто се уморих. Уморих се да се крия. Уморих се да се страхувам. По един или друг начин искам това да свърши.

— Ти още я обичаш — промълви Гибсън.

— А нима ти не я обичаш?

— Не по същия начин като теб, но да. Тя не е момиче, което да престанеш да обичаш.

— Амин — изрече Били. — Ела да ти покажа нещо.

„Мейджи.“

Джен пусна съобщението в гласовата си поща. Двамата с Хендрикс се спогледаха. Тя го превъртя отново.

Търсеше нюанс, който може да бе пропуснала първите пет пъти. Нямахше такъв, но значението бе недвусмислено. Означаваше, че Джордж е в беда, а следователно и те. Трябваше да се изтеглят на безопасно място и да се скрият. Да не предприемат геройства. Да не го търсят и да не се опитват да влязат в контакт. Да изчакат той да излезе от ситуацията.

— Какво мислиш? — попита тя.

— Мисля, че мразя Пенсилвания.

— Ами Джордж?

— Той сигурно я обожава.

— Хендрикс, какво ще правим?

— Ще изчезнем максимално бързо.

Имахше логика в думите му.

Отне им остатъка от деня и цялата нощ да заличат следите от присъствието си в складовата база. Хендрикс ми с белина и търка килията, където бяха държали Тейт. Джен направи повторна инвентаризация на оборудването.

Празни складове рядко се подпалват, така че трябваше да представят достоверна картина. Хендрикс се погрижи да остави впечатлението, че бездомник е ползвал склада и се е опитал несръчно да запали огън вътре. Когато беше удовлетворен, че се е справил, драсна клечка кибрит и всичко наоколо потъна в пламъци.

Джен вече беше в черокито, когато той седна зад волана.

— А някога харесвах петъците — промърмори той.

Отне й минута да се ориентира.

— Вярно, че е петък. Ама че отвратителна седмица.

— Нещо друго от Джордж?

Тя поклати глава.

— По дяволите.

- Има и още. Няма да ти хареса.
- Какво?
- Телефоните в КГА са изключени — уведоми го тя.
- Джен... това е против правилата.
- Знам.
- Чакай. Всичките ли?
- Всичките.
- И преките ни линии? Това не ми харесва.
- Предупредих те.

Хендрикс се замисли над този нов факт. Бяха отвлекли човек от дома му, бяха го разпитвали в изоставена складова клетка, а сега този човек беше мъртъв. Стрелецът беше отделил време да натопи Хендрикс с едно от собствените му оръжия. Джордж Абе се намираше в достатъчно критична ситуация, за да натисне паникбутон. На всичкото отгоре през последните двайсет и четири часа всички телефони в компанията им бяха прекъснати.

На риск бе изложено нещо повече от службата им. Джен щеше да остави Хендрикс сам да вземе решението за себе си. Тя вече бе направила своя избор.

— Да продължим напред или да бягаме — изрече той. — Това е въпросът.

- Да, това е.
- Да бягаме изглежда смислено.
- Съгласна съм.

— Само че аз съм малко стар за бягане — посочи той. — Ще трябва да си купя грозни маратонки и педалски шорти. Не съм от тези черньовци, на които ще им отиват.

— Имаш тънки крака.

Всеки се загледа през своя прозорец.

— И тъй, накъде? — попита той.

— Към Гибсън Вон.

— Да, набелязал си бях да го посетя — рече Хендрикс. — Къде е той?

Джен посочи една точка на картата си.

— Защо този адрес ми е познат?

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа.

— На този етап ще ти повярвам, дори ако ми кажеш, че това е бункерът на Хитлер.

— Бившата лятна къща на Терънс Мъсгроув.

— Супер — отвърна Хендрикс. — За сведение, бих предпочел моето предположение.

— Аз също — въздъхна Джен.

Джордж се свести на дървен стол, с глава върху метална маса. Китките му бяха в белезници, закачени за як метален прът в центъра на масата. Повърхността ѝ бе хладна на допир. Той неохотно се надигна и столът му се разлюля, сякаш някой беше разхлабил винтовете на краката му с отвертка.

Нямаше кой знае какво да се види; беше стандартно помещение за разпит два и осемдесет на три и двайсет метра, облицовано с блокчета от сгуробетон. От бръмченето на флуоресцентното осветление главата на Джордж пулсираше, като че жесток зъболекар дълбаеше с машинка кучешките му зъби. Усещаше гърлото си сухо и стегнато, гърба схванат и болезнен. Ако съдеше по глада, който изпитваше, трябва да бе прекарал в безсъзнание поне дванайсет часа, тоест сега беше някъде... петък сутринта?

Джордж се погледна в широкото огледало на стената. Не изглеждаше кой знае колко пострадал. Нямаше счупени ребра. Благодарен бе и за това на любезния домакин. Вратовръзката му беше изкривена. Уви, не можеше да я оправи.

Вляво от него се отвори врата. Един мъж влезе и седна срещу Джордж. Постава на масата кана с вода и чаша. Водата беше студена и по съда се стичаха струйки.

Джордж хвърли на новодошлия кратък изучаващ поглед. Безлично облечен в скучни дрехи. Двамата се втренчиха един в друг като стари приятели, случайно натъкнали се един на друг на улицата. Това беше моментът, в който се предполагаше Джордж да се развика с негодувание, да поиска адвокат, да отправи бомбастични закани от рода на „знаете ли кой съм аз?“. Беше жаден, но не помоли за позволение да пие. Имаше въпроси, но мъжът отсреща беше с твърде евтин костюм, за да е в положение да му предостави отговори.

— Може ли да прескочим увертюрата? Тайтърс тук ли е? — попита Джордж и кимна с брадичка към огледалото.

Очите на мъжа леко се присвиха. Джордж насочи поглед към горната част на огледалото.

— Тайтърс, нужно ли е това представление?

Пратеникът сведе очи към масата, докато слушаше наставленията в слушалката си. После се изправи и излезе, без да каже нито дума.

Джордж зачака.

Вратата се отвори. Влезе нисък и набит човек. Беше само с няколко години по-възрастен от Джордж, но тези години бяха прекарани на открито, и то по най-суровите места на планетата. Кожата му бе загрубяла от слънцето и вятъра, с дълбоки бръчки, а оредялата коса имаше пепеляв цвят. Открояващ се белег се проточваше от лявото ухо през брадичката и се губеше под яката на ризата. Сувенир от Тикрит. На лявата му ръка липсваха кутрето и безименият пръст. Историите колко пъти е прострелван варираха и според Джордж Тайтърс предпочиташе да запази неяснотата. Полковник Тайтърс Стоунуол Ескридж-младши, основател и ръководител на „Колд Харбър“, беше от хората, за които се разказваха легенди.

— Джордж.

Тайтърс се настани на току-що освободилия се стол.

— Тайтърс.

Контактите на Ескридж с Ломбард датираха от десетилетия. Джордж не го бе харесвал още навремето и не беше чул нищо през годините оттогава, което да промени отношението му в положителна посока.

„Колд Харбър“ беше военна компания от среден калибър със седалище в Меканиксвил, Вирджиния. Кръстена беше на една особено кървава битка от Гражданската война, причинила ужасни поражения на армията на Юлисис С. Грант. „Колд Харбър“ не можеше да се състезава с големите играчи за важни договори, но пък просперираше благодарение на репутацията си, че винаги се справя с поръчките, от каквото и характер да са те.

Понякога мащабът бледнее пред безскрупулността. Тайтърс се усмихна широко.

— Много ми е интересно да разбера как се сети, че аз стоя зад всичко. Направо шашваш хората ми, Оби-Уан. Някое от момчетата ми ли се издаде? Може би са говорили, когато е трябвало да слушат?

— Не — отвърна Джордж. — Просто налучках.

— Но къде са ми обноските? Ти сигурно си жаден — възкликна Тайтърс и наля вода в чашата. Бутна я на сантиметри разстояние от пръстите на Джордж. — Някой от хората ми ли беше?

— Не. Може да се изненадаш, но нямам много врагове.

— Аз не съм ти враг — заяви Тайтърс.

— Не беше — поправи го Джордж.

— Не бях.

— Кой беше най-големият донор за сенатските кампании на Ломбард?

Тайтърс не отговори.

— Кой ходатайства „Колд Харбър“ да измъкне договори в сферата на отбраната под носа на едри риби като „Блекуотър“ и „Кей Би Ар“? Не е чак толкова сложно да се досетиш. Ако Ломбард иска някой да бъде отстранен от пътя му, към кого друг би се обърнал?

— Така е, аз съм насреща — усмихна се Тайтърс закачливо. Все едно двама приятели бяха седнали да си чешат езиците. — Не е зле, Джордж. Винаги си бил проникателен. Не особено практичен, но проникателен. Прати момчето ми в болница.

— Помислих си, че не съм уцелил.

— Напротив, дълго време ще има проблеми с говора. Не си изгубил рефлексите си, макар да седиш зад бюро.

— Много великодушно от твоя страна, но след като само едно от момчетата ти е в болница, а аз седя прикован към тази маса, бих казал, че рефлексите ми са под въпрос.

— Уважавам човек, който не се свени да си признае недостатъците.

Тайтърс бутна чашата с вода по-близо. Джордж не помоли белезниците му да бъдат свалени, за да може да пие. Нито пък щеше да сърба с уста от чашата като куче.

— Замисли ли се защо Ломбард се обръща към теб, а не към ФБР?

— Не ме е грижа — сви рамене Тайтърс. — Човекът ще е президент.

— И в такъв случай ти ще направиш състояние.
— Поредното състояние — уточни Тайтърс с крива усмивка. —
На първото му е скучно само.
— Той тук ли е?
— Вицепрезидентът? С екипа от Тайните служби? Стига де.
— Висшият държавен пост си носи своите неудобства —
отбеляза Джордж.
— Мен лично такива постове никога не са ме привличали.
— Какво иска той?
— Да стане президент. Но в момента много иска да знае какво си
направил с „Консултантска група «Абе»“.
— За какво говориш?
— Остави игричките, Джордж — изрече с досада Тайтърс. —
Къде се дяна фирмата?

Майк Рилинг беше безработен от дванайсет часа насам. Отстранен беше от служба, както и всички останали в КГА, чрез имейл, получен в единайсет часа вечерта в четвъртък. Без разговор за „довиждане“. Без обяснения. Нищо. Беше истински погром — целият личен състав се оказа освободен. Колегите му бяха получили идентичен имейл, в който се обясняваше, че непредвидени финансови затруднения налагат окончателното закриване на КГА.

Беше предателство. Не спрямо фирмата, Майк не се вълнуваше за нея, а лично спрямо него. Къде оставаха разговорите за лоялност и принципност? Да бъде изхвърлен по този начин! Това само доказваше, че Джордж Абе е лицемер като всички останали.

Такава постъпка оправдаваше решението на Майк да снесе информация на вицепрезидента. Все пак ставаше дума за дъщеря му. Майк беше убеден, че човекът има право да бъде осведомен, и никога всъщност не беше разбирал необходимостта от цялата секретност. Това, че откриха мръсника, отвлякъл дъщеря му, беше добра новина. Вицепрезидентът щеше да е признателен.

Джен Чарлс щеше да е бясна. Е, налагаше се да си изчака реда. Първо той имаше да каже някои неща на Джордж Абе.

Майк не би го признал и пред себе си, но изпитваше известна благодарност и лоялност към Джордж. Хранеше респект към него.

Така че бяха нужни седем-осем бири да набере кураж и да позвъни на Джордж, за да го назоли здраво. Но Джордж не отговори нито тогава, нито по-късно. Страхливец.

Нямаше да се отърве така лесно. Дължеше сериозно обезщетение, а и нещата не опираха само до парите. Беше принципен въпрос. Майк бе работил във фирмата от самото ѝ основаване, не се уволнява така човек след седем години. Не и без никакво обяснение.

Майк се качи с асансьора до техния етаж с топяща се решителност. Миналата вечер имаше готова реч, но сега мисълта да се изправи срещу бившия си шеф го притесняваше. Джордж владееше до съвършенство спокойното поведение, с което винаги успяваше да внесе смут у Майк.

Майк слезе от асансьора и тръгна по коридора към „Консултантска група «Абе»“. Вратите бяха подпрени да стоят отворени, което беше необичайно.

Рецепцията беше празна. Майк се закова на място. Не празна в смисъл на безлюдна, а наистина съвършено празна. Всичко беше изчезнало: канапета, столове, маси, картини... всичко. Нямаше ги дори габърчетата на мокета и табелките с имената. Майк обходи помещенията едно по едно и навсякъде го посрещна същата картина. Не беше за вярване. Предишната вечер си бе тръгнал в седем и всичко си беше нормално. А сега изглеждаше, че „Консултантска група «Абе»“ се е изнесла светкавично, без да остави следи за присъствието си.

Мобилният телефон на Майк извънтя. Той погледна да види номера, но такъв нямаше. Не че беше скрит, просто екранът беше празен. Тези обаждания винаги го бяха плашили малко. Сякаш идваха от нищото. По линията прозвуча познат глас, твърд и механичен.

— Не знам — отвърна Майк. — Наистина не знам. Службата я няма... Да, стоя тук в момента. Напълно опразнено е... Не знам! Какво мога да ви кажа? Той няма навика да споделя с мен.

Отсреща настана пауза. Когато гласът прозвуча отново, изрече поредица от инструкции. Майк затвори и установи, че е плувнал в пот. Боеше се да откаже, не беше сигурен какво щеше да се случи, ако го стореше.

Искаше му се Джордж да е тук и да му каже какво да направи.

Гибсън спа, докато лъчите на сутрешното слънце не пропълзяха по пода и не стигнаха до очите му. Надигна се на канапето до седнало положение. Били беше на горния етаж в една от спалните. Бяха говорили дълго, без да стигнат до някакъв извод, и накрая бяха решили да приключат за този ден.

Телефонът му показваше, че минава десет. Кога за последно бе спал толкова до късно? И то на канапе. Но след четири дни на задната седалка на кола канапето си бе направо разкош.

Вече не можеше да се съмнява в разказа на Били. Младежът не се беше шегувал, че мансардата е истински храм на семейство Мъсгроув. Покрай стените бяха подредени кашони и всеки беше надписан — „Снимки от дневната“, „Кабинет 1“, „Кабинет 2“, „Вещи от основната баня“ и прочие. Сякаш се очакваше семейство Мъсгроув да се върнат и трябваше да имат лесен достъп до шампоана си.

Били се насочи право към редица кашони, надписани „Стаята на Джини“.

— Сюзан се беше настанила в стаята на Джини. Още беше пълна с момичешки неща, сигурно затова ѝ беше по-удобно там. Опасявах се да не се бои да спи в леглото на мъртво момиче, но тя каза, че не ѝ пречи.

Били бръкна в кашона, извади отвътре розова раничка „Хелоу Кити“ и му я подаде.

— Занасяш ли ме? — попита Гибсън.

— Казах ти, че имам да ти покажа нещо.

— Сестрата на Мъсгроув не я ли забеляза?

— Момичешка раничка в момичешка стая? Не ѝ направи впечатление. Това доказва, че нещата се крият най-добре, когато са на показ.

— И е била тук през всичкото това време?

— А къде иначе би могъл голям мъж да държи детска раничка?

Занесоха я долу. Били гледаше как Гибсън вади нещата от нея и ги слага на масичката — пудра, четка за коса, кутийка за бижута, стар

айпод, слушалки, няколко тениски, бельо, джинси. „Задругата на пръстена“ с твърди корици — книгата, която Гибсън ѝ бе чел преди толкова много години. И смачкана бейзболна шапка на „Филаделфия Филис“.

Гибсън потърка очи да се разсъни и взе шапката. Държеше я внимателно, сякаш бе наследство от отминала епоха. Тя го караше да настръхва дори повече от раничката. Запремята я в ръце може би за стотен път от снощи насам и огледа подплатата. Там личаха инициали с избелял черен маркер, „С. Д. Л.“ — Сюзан Дейвис Ломбард. „Л“ беше изписано с типичния замах на Сюзан. Това беше нейната шапка. Въпросната шапка.

Какво означаваше тя?

Сега, в ярката светлина на утрото, му направи впечатление подплатата. Обикновено потта обезцветяваше подплатата на бейзболна шапка, особено около челото. Но тази на Мечето беше почти нова, въпреки че от външната страна бе доста опърпана. Логото на „Филис“ бе зацапано и оръфано. Конците около шестте илика стърчаха. Копчето на върха липсваше. Как можеше да се нанесат такива поражения на шапка, без да е носена?

А и полароидната снимка. Били му я бе показал снощи, но тя все така не му изглеждаше реална. Може би не му се искаше да е реална. На снимката Мечето лежеше на същото канапе, на което Гибсън беше спал. Беше със синя мъхеста хавлия и отворена книга върху корема. А коремът беше голям, защото на снимката Мечето беше в напреднала бременност. Изглеждаше уморена, но по-щастлива, отколкото на снимката веднага след пристигането ѝ. На Гибсън му бе трудно да я гледа. Бременността ѝ ставаше твърде реална.

Били слезе долу, като сънено влачеше крака, и отиде до кухнята да си налее вода.

— Пак отивам в леглото — съобщи на връщане той.

— Я кажи, виждал ли си някога Сюзан да носи тази шапка?

— Освен вечерта, когато я взех с колата ли? Не, никога. Тя не си падаше по бейзбола.

— Имаш ли представа тогава защо е в това трагично състояние?

— На Сузи ѝ беше навик да чопли конците. Правеше го усърдно, сякаш ѝ се плащаше за това. Нали си виждал как куче се нахвърля яростно върху плюшена играчка? Такава беше и Сузи с тази шапка.

И Били го остави сам с мислите му.

Гибсън набръчка чело. *Каква е тази история, Мече?* Защо родителите ѝ твърдяха, че мрази бейзбола, и се кълняха, че не е притежавала шапка на „Филис“, а тя все пак я беше имала? Може да я беше купила по път, за да крие лицето си. Обяснимо, при положение че нямаше вид на носена. Но ако я беше сложила само веднъж, защо си бе направила труда да я надпише с инициалите си? Човек прави това с вещи, на които държи и не иска да ги изгуби.

Какво беше казал Били за онзи запис от камерата на бензиностанцията? Че Мечето се взирала в обектива, сякаш искала да прати някого на майната му. Беше ли шапката част от посланието? Отговорът все така не идваше.

Гибсън се изправи на крака, грабна шапката и книгата и тръгна да търси нещо за ядене в кухнята. Изборът не беше голям и той беше принуден да се задоволи с две стари консерви с нарязани праскови. Седна на задната веранда с книгата, консервна кутия и вилица. Езерото бе набраздено от вълни и той ги наблюдаваше как се движат диагонално към брега, а в мислите му бе Мечето.

Мечето, седнала с книга на нейния широк перваз. Начинът, по който пиеше чай, също като майка си — обхванала чашата с две ръце, духаща го леко и вперила поглед през прозореца. Гибсън доближи книгата до носа си с надежда да долови мирис, който да го притегли по-дълбоко към детството, и я прелисти.

Полетата бяха изпълнени с бележки, направени след времето, когато той ѝ я беше чел. Били му ги беше показал предишната вечер. Призна, че един път, когато се напил, си обещал да изчете от кора до кора книгата заедно с бележките, с надежда да намери насока за случилото се. Отказал се на петдесета страница. Било четиво за деца.

— Някои от писанията ѝ са адресирани към Космоса, такива ми ти щуротии. Не знам. Прекалено ми е дълбоко.

Гибсън обърна на началото и зачете.

Бележките на Сюзан бяха написани с прецизен микроскопичен почерк и не следваха определен ред или хронология. Доколкото можеше да схване, бяха нанасяни през няколко години — с различен цвят мастило, някои по-избелели от други. Имаше такива, които се отнасяха за самия роман, но те определено бяха малко на фона на общия брой. Повечето бяха откъси от текстове на песни, цитати от

филми, списъци с харесвани и мразени неща, случайни наблюдения. Бяха колоритните разсъждения на преждевременно развито в интелектуално отношение момиче. Той можеше да си представи как Ели прави същото след няколко години, макар че предвид нейния почерк щяха да са ѝ необходими много по-широки полета.

Той изчете бавно няколко страници, после го обзе нервност и запрелиства по-бързо нататък, а погледът му бягаше по редовете в търсене на нещо значимо. Прелисти десет страници напред, после двайсет. Докато накрая пред очите му имаше само петна мастило: сини, розови, зелени, червени. Той спря.

Оранжево.

Споменът накара стомаха му да се стегне. Много отдавна Мечето го бе попитала нещо. Бяха в кухнята в Памсрест. Госпожа Ломбард му приготвяше печен сандвич със сирене, а той четеше комикс. Мечето се появи задъхана до него.

— Гиб-сън. Гиб-сън.

— Тъхъ — отвърна разсеяно той.

— Сън! Трябва да те попитам нещо.

Той спря да чете и я погледна.

— Какво има?

— Кой е любимият ти цвят?

Той ѝ отвърна, че е оранжевият — заради „Ориолс“.

— Добре — отвърна тя със сериозно изражение. — Значи оранжевото ще е твоят цвят, нали така?

Той нямаше представа какво означава това.

— Дадено, оранжевото ще е моят цвят.

— Не го забравяй — прошепна тя.

На колко години бяха тогава? Не си спомняше. Прелисти няколко страници назад, докато не попадна на оранжево мастило.

Сън. Слънце. Оранжевото беше неговият цвят. Усети как го залива съжаление. Вина. Копнеж. Отпусна глава между коленете си и заплака. Господи, колко много му липсваше тя.

През следващия час изчете всички бележки с оранжево мастило по полетата на романа. Повечето бяха мислите на малко момиче.

Сън, обичаш ли гроздов сок? Аз да.

Сън, иска ми се всички освен теб да си отидат.

Сън, научи ме да се оризвам.

Продължаваха в този дух. Някои забавни. Други тъжни. Ала ето че заровена в средата на книгата откри бележка, различна от другите, адресирани до него — по-дълга и с по-зрял почерк.

Сън, погребението беше днес. Безкрайно съжалявам. Надявам се да си добре. Не ми позволиха да дойда. Искях да съм там заради теб. Още ли сме приятели? Ще разбере, ако не можем да бъдем, но ми липсваш. (389)

С чувство, силно наподобяващо страх, той прехвърли напред на страница 389. Полетата бяха празни, с изключение на една бележка, написана с две различни оранжеви химикалки и ако той не се лъжеше, през разстояние от няколко години. Първата половина гласеше:

Сън, съжалявам, че ти съснах мача. Не ми се ядосвай.

А после с друга химикалка, бог знае колко време по-късно, бе написано:

Трябваше да ти кажа след мача. Имаше сто случая, когато можех да ти го кажа. Толкова ти бях сърдита, че не забеляза. Съжалявам. Щеше ми се да можех да ти кажа сега. Тук има езеро. Не е тъй красиво като в Памсрест, но бихме могли да поседнем край водата и да ти разкажа всичко. Искам го повече от всичко на света. Щеше ми се да не беше заминавал. Надявам се да не ме виниш.

Той затвори рязко книгата. За какво да не я вини? От дълбините на паметта му изплува спомен и ужасният му гущеров гръб за малко не разцепи повърхността, но после с пълна скорост се отдалечи. Гибсън затвори очи. Боеше се да го примами обратно, но знаеше, че трябва.

Мачът. Кой по-точно? Дюк сто пъти го беше водил на мач. Беше ли идвала Мечето някога с тях? Може би. В главата му се появи нещо смътно; спомняше си само, че Мечето беше адски вкисната през целия ден, което й бе свършено неприсъщо. Не, имаше и още. Споменът се доближи и се втрени в него с безжалостни и дълбоки очи. Предизвикваше го да мигне.

Бяха отишли да гледат „Ориолс“. Не помнеше с кого играеха. С „Ред Сокс“? Май че да. Отначало щяха да ходят само той и Дюк, но сенаторът беше чул за мача и се самопокани да ги придружат с Мечето. Съпругата на Ломбард беше извън града, така че бяха само двамата татковци, завели децата си на бейзболен мач... то се знае, и охраната, следваща ги на дискретно разстояние. Донякъде семейно излизане,

донякъде — политически театър. Но Мечето изпадна в криза на стадиона и изпуснаха повечето от мача.

Не, не беше така. Започна от по-рано.

Сега, като се замисли усърдно, Гибсън си даде сметка, че Мечето не беше в настроение от известно време. Държеше се отчуждено. А по време на пътуването до Балтимор беше направо кошмарна. Отнасяше се враждебно с всички им. Риташе отзад пътническата седалка. Стрелкаше злобно всеки, който я погледнеше. Нямаше помен от ведрото малко момиче, с което беше израснал. Не му отговори, когато я попита какво не е наред. Такова нещо не се бе случвало. Дюк, който неизменно успяваше да извика усмивка на лицето ѝ, беше посрещнат само с намусено мълчание.

Гибсън си припомни сконфузването на Ломбард и упоритата му решимост да си прекарат добре. По средата на пътя Дюк предложи да се откажат, но сенаторът не щеше и да чуе. Пътуването беше изпълнено с весели закачки, но всички усещаха фалша и напрежението от преструвките.

Когато стигнаха до стадиона, на никого вече не му беше до бейзбол. „Камдън Ярдс“ беше препълнен с хора, затова чак когато се добраха до местата си, Гибсън забеляза, че Мечето плаче. Тогава го бе изтълкувал като неуспех от нейна страна да наложи някаква своя прищявка, но сега осъзна колко разстроена е била, дори уплашена.

Толкова ти бях сърдита, че не забеляза.

Какво не беше забелязал?

Скоро след началото всички скочиха на крака. Гибсън беше на пътеката и когато се обърна назад, видя, че Мечето плаче. Дюк приклекна да я успокои, но тя се отдръпна от него и се разрида неутешимо. На Гибсън започна да му прилява при опита да си припомни какво се беше случило по-нататък.

Ломбард дръпна рязко дъщеря си и я отведе встрани. Дюк остана прав да ги наблюдава с тревожно лице. Какво се беше случило на онзи стадион? Какво пропускаше? През всички тези години Гибсън бе вярвал, че баща му се е самоубил, защото е бил заловен да присвоява средства от фондовете на Ломбард. Такова облекчение изпита, когато Калиста Доплес му каза, че самият Ломбард е извършвал присвояването. Но това повдигаше нов неприятен въпрос: кое бе подтикнало Дюк Вон към самоубийство?

Телефонът му завибрира. Той го грабна, доволен, че може да се откъсне от тази мисъл. Погледна номера, преди да отговори.

— Здравей, Джен.

— Гибсън. Как е във Вирджиния?

— Красиво. Само човекоподобни! Отбий се на гости.

— Точно това възнамерявах.

— Липсвам ти, така ли?

— Доста си деен.

— Ти също — отвърна той.

— Трябва да поговорим. Насади ни на пачи яйца.

— Нима? Аз ли ви принудих да отвлечете и измъчвате американски гражданин? Защото, ако не съм, върви на майната си заедно с твоите пачи яйца.

— Тейт е мъртъв, Гибсън. Някой го е убил.

Гибсън отпусна телефона върху бедрото си и изруга. Ушите му запищяха. Тейт беше мъртъв. Това си беше убийство първа степен. Дали в Пенсилвания имаше смъртна присъда? Той притисна телефона до ухото си.

— Някой?

— Да. Та, както казах, трябва да поговорим.

— Имаш предвид в някоя складова клетка ли?

— За това ще има време по-късно. Може би си прав. Но не сега. Сега трябва да споделим информация, защото нещо става. И каквото и да е то, ние сме от прецаканата страна.

— Не знам, Джен. Ще ми се да ви оставя с Хендрикс сами да се оправяте. Да видите какво е.

— Разбирам чувствата ти, но ние вече сме тук. Трябва да говориш с нас. Предпочитам разговорът да е дружелюбен.

— Какво значи, че сте тук?

— В имота на Мъсгроув сме. В края на алеята за коли. Искан да те предупредя. Нямаме желание да те изненадаме, само да поговорим.

Гибсън скочи на крака.

— Според мен не е добра идея.

— Добра или не, идваме. Не хуквай да бягаш — отсече тя и затвори.

— Кой е тук? — Били беше застанал на прага зад Гибсън. Пистолетът в ръката му трепереше. — Ти ли им каза къде сме?

— Не. Сами са ни открили.

Той направи крачка към Били и се озова пред дулото на оръжието му. Спря и вдигна ръце.

— Не знам как са ни открили. Искат само да говорим.

— Да говорим... да бе, сигурно.

Двамата едновременно чуха колата по алеята. В очите на Били се появи див поглед. Той отметна рязко глава като животно, уловило чужда миризма.

— Били, недей!

Но Били не беше настроен да слуша съвети. Извъртя се и хукна обратно в къщата. Гибсън изтича след него, но свърна вляво и обиколи отвън по предната веранда. Черокито излезе измежду дърветата и се насочи към входа.

Били изскочи през предната врата. Размахваше бясно пистолета към автомобила, който спря рязко. Били не направи опит да се прикрие, обезумял от страх и гняв. Крещеше да се махнат, да го оставят на мира. Хендрикс извика рязко да свали оръжието, но думите му бяха заглушени от паническите крясъци на Били.

Гибсън се появи иззад ъгъла. Трябваше да се добере до Били, преди някой да пострада. В миг на яснота като на забавен каданс усети, че вярва на Били. Вярваше на цялата му абсурдна история. И не само това, почувства го близък. Не можеше да позволи да му се случи нещо.

Джен и Хендрикс съкращаваха разстоянието и вече бяха само на пет метра от верандата. Всички крещяха. Хендрикс се отклони вляво в опит да раздвои вниманието на Били, който ставаше все по-невъздържан. Насочваше пистолета ту към мъжа, ту към жената, вървящи към него. От устните му се точеше слюнка.

Гибсън направи още две крачки и блъсна Били с рамо. Заедно се прекатуриха през плетено кресло. Били изпусна пистолета и той се

плъзна по верандата. Гибсън бе твърде силен. Били се отпусна задъхан под тялото му.

— Само се успокой, Били. Успокой се. Всичко ще бъде наред.

Били направи опит се съпротивлява.

— Гибсън! Хвърли пистолета през перилата — викна Джен.

— Нямам пистолет, гаднярка такава. И едва го удържам този. Ще благоволи ли някой да ми помогне?

Бенджамин Ломбард нахвърляше бележки в полето на речта си. Конгресът беше след седмици и номинацията му далеч още не беше сигурна, но работата му помагаше да се разсее. Не искаше да мисли за ставащото във Вирджиния и Пенсилвания. Джордж Абе, това копеле, бе тръгнал сам на кръстоносен поход. Такъв си му беше нравът.

Хитрецьт някак бе съумял да ликвидира бизнеса си само минути след като бе задържан. Когато хората на Тайтърс бяха отишли там, не бяха заварили нито едно винтче или случайно забравен молив. „Консултантска група «Абе»“ бе изтрита от лицето на Земята. Напълно в стила на Абе. Както и да отрича всичко. Напълно убедително бе изиграл ролята на човек, не по-малко объркан от всички останали. Дори след като биячът на Тайтърс го бе опердашил здраво.

Ломбард вдигна поглед към монитора. Джордж още бе на масата в стаята за разпити на „Колд Харбър“. Тайтърс притежаваше злостта на питбул, нямаше спор по това, но Ломбард започваше да се съмнява в способността му да се справи навреме. Доколкото познаваше Джордж, щеше да е нужно нещо повече от две-три счупени ребра, за да бъде накаран да предаде хората си.

За щастие, Ломбард имаше човек вътре в КГА, който го държеше в течение. Така бяха научили за операцията в Пенсилвания. И все пак му се искаше да чуе лично какво има да каже Джордж. Уви, това бе невъзможно. Операцията на Тайтърс бе във висша степен незаконна, което принуждаваше Ломбард да бъде страничен наблюдател. Можеше само да следи ситуацията на двайсет и седем инчовия монитор. Проклет да беше Джордж Абе. Може би трябваше да се обърне към ФБР, но нямаше как да е сигурен, че онзи нещастник Брант ще си държи езика зад зъбите. Станалото — станало. Бе време за следващия рунд на Джордж със здравеняка на Тайтърс.

На вратата на кабинета се почука. Ломбард изключи монитора и викна на посетителя да влезе. Появи се пребледнелият Лиланд Рийд и му протегна телефон. На Бенджамин не му допаднаше, че Рийд дава външна изява на своята тревожност. Човек с неговите функции би трябвало да умее да крие емоциите си.

— Търси ви Калиста Доплес.

Бенджамин кимна спокойно, сякаш бе очаквал обаждането. Само че не беше. Не би се изненадал повече, ако Рийд му бе съобщил, че Ейбрахам Линкълн е на линия. *Калиста Доплес?* Абсолютно не беше за вярване, че старата вещица го търси.

— Не беше ли тя един от дарителите ви като сенатор на Вирджиния? — попита Рийд. — Звучи, сякаш има огромно желание да се прегърне отново с нас, но държи да разговаряте директно. — Рийд беше достатъчно възбуден да покаже, че знае коя е, но и достатъчно умен да разиграва наивност. — Ако желаете, мога да я разкарам.

По време на първичните избори беше получавал обаждания от неочаквани дарители, но това тук беше нещо съвсем различно. Калиста не би му дала монетка, за да посети тоалетната в ада. И то да звъни точно днес. Доколко това бе свързано с „Консултантска група «Абе»“?

Ломбард щракна нетърпеливо с пръсти към Рийд да му подаде телефона и побърза да го отпрати.

— Здравей, Калиста.

— Бенджамин.

— И тъй, Лиланд ми каза, че си открила Исус и желаш да помогнеш на Америка да избере точния човек.

— Може да се каже, че е така.

И двамата се засмяха, но щеше да е грешка да се мисли, че тя намира ситуацията забавна. Както би било грешка да отсъдиш, че хиената се усмихва, само защото си показва зъбите.

— Какво искаш?

— Как е Джордж? — попита тя.

— Не знам за какво говориш.

— Бенджамин, ти държиш Джордж. А най-вероятно и Майк Рилинг.

— Доста сериозни обвинения хвърляш насреща ми.

— Млъкни и ме слушай внимателно, ако се надяваш да станеш президент.

На Бенджамин Ломбард не му бяха нареждали да млъкне, откакто бе второкурсник в колежа. Всъщност не беше се подчинявал на команда да млъкне още от четиринайсетгодишната си възраст. Но щом Калиста започна да говори, устата му се затвори и остана така, докато тя не свърши.

Хендрикс прикова Били с белезници към тоалетната чиния, при което той се озова обгърнал я с ръце, сякаш ѝ се обясняваше в любов. Бившето ченге го предупреди, че издаде ли звук, ще натика главата му вътре.

— После ще трябва да викаме водопроводчик да ти я вади.

С изключение на това Били не беше претърпял никакви поражения до момента. Гибсън бе настоявал, че не е необходимо да се стига дотам, но Хендрикс не беше в настроение за половинчати мерки.

— Още две думи, и ти ще му правиш компания.

Гибсън донесе от дневната възглавница, на която Били да се облегне. Били я прие мълчаливо; не беше казал и дума, откакто Гибсън го събори на верандата. Само се взираше умислено в пода.

Гибсън остави Били в банята и отиде при бившите си колеги в кухнята. Седнаха до масата. Не беше възможно най-сърдечната среща, но поне никой към никого не беше насочил пистолет и Гибсън класифицира това като равен резултат. От двамата Джен изглеждаше по-дружелюбна.

— Защо се върна? — попита тя Гибсън.

— А вие защо ме отпратихте?

— Защо? — попита отново тя, този път по-остро.

— Имах някои съмнения.

— Относно.

— Относно вас. И относно Тейт. Знаех, че не е той.

— Вече е късно да го обсъждаме — заяви Хендрикс.

И му разказа как се върнали от посещението в дома на Мъсгроув и в какъв вид заварили складовата клетка. Кръвта. Липсващото тяло. Очите на Хендрикс се стрелнаха към коридора и Били. Гибсън улови погледа му. Очевидно беше, че Хендрикс се опитва да реши дали Били е убиецът на Тейт.

— Не е той — каза Гибсън.

— Ами тогава оставаш ти.

— Мислите, че аз съм убил Тейт?

— Ще отречеш ли, че си бил там?

— Не. Но няма мислите, че аз съм го убил?

— Не, не мислим — намеси се Джен. — Но при това положение не остават много заподозрени.

— Само приятелят ни в дъното на коридора — вметна Хендрикс. — Който призна, че ни е примамил чрез оня номер с вируса в къщата на Мъсгроув. А докато ние си гонехме опашките там, Кърби Тейт е бил убит. Кой знае защо, ти смяташ, че той няма нищо общо с това.

— Не е той. Готов съм да се закълна.

Гибсън положи големи усилия да защити Били и им разказа повечето от онова, което беше научил. Как Били бе поел огромния риск да помогне на Сюзан преди десет години. Те останаха мълчаливи и когато им показа раничката „Хелюу Кити“ и подреди съдържанието ѝ върху кухненската маса. Хендрикс отдели специално внимание на бейзболната шапка, но Гибсън не беше готов да сподели подозренията си. Джен взе книгата и я прелисти.

— Какви са всички тези бележки?

Гибсън сви рамене.

— Тийнейджърски момичешки неща.

— Какво знаеш в действителност за този тип? — поинтересува се Хендрикс. — У него са раничката и шапката. Пратил е снимката до КГА. Затова приемам, че Сюзан е била тук. Но има ли нашият Ромео доказателство, че Сюзан е била бременна?

Гибсън им показва снимката. Хендрикс изглеждаше безучастен, но Джен не спря да се взира в нея, докато партньорът ѝ продължаваше разпита си.

— Има ли доказателства, че бебето не е било негово?

— Не — отвърна Гибсън.

— Или че смъртта на Мъсгроув не е била самоубийство?

— Не.

Джен изхъмка. Хендрикс ѝ хвърли поглед, който Гибсън не можа да разтълкува.

— Но ти все пак му вярваш — продължи Хендрикс. — Че е помогнал на Сюзан просто от добро сърце. Помогнал е на момиче, забременяло от друг. И после този друг идва, отвежда я и убива съседа.

Вярваш на тази фантазия, а не вярваш, че авторът на хакерската атака ни е примамил тук, отмъстил е на Тейт, задето е отвлякъл сестра му, не вярваш, че има общо с литрите кръв, които избърсах снощи?

— Стига, Хендрикс. Изглежда ли ти способен да убие някого хладнокръвно?

— И как точно изглежда човек, способен да убие някого хладнокръвно?

— Не е бил той.

Устните на Хендрикс се извиха в лека усмивка.

— Е, или е той, или си ти. За него нищо не мога да докажа, но за теб знам, че си бил там.

— Ти също си бил там — парира го Гибсън.

Двамата мъже се гледаха от упор известно време.

Гибсън остана съвършено неподвижен. Накрая Хендрикс изсумтя и отклони поглед.

— Джордж мисли ли, че аз съм го извършил? — поиска да узнае Гибсън.

Джен и Хендрикс се спогледаха.

— Какво?

— Кажу ми за „Мейджи“ — въздъхна Хендрикс.

— Какво е Мейджи, по дяволите?

Джен седеше сама в кухнята. В съседната стая Хендрикс спеше дълбоко — трябваше да възстанови силите си. Завиждаше му за умението да изключва. И двамата не бяха спали повече от час през последните два дни, но тя не беше в състояние да затвори очи. Съществуваха твърде много променливи и твърде малко константи. Знаеше, че няма да може дълго да удържи Хендрикс кротък. Въпреки всичките усилия на Гибсън Хендрикс все още подозираше Били Каспър в убийството на Тейт, а на нея ѝ бе трудно да измисли друга теория, която да изключва Гибсън.

Телефонът ѝ иззвъня. Беше Майк Рилинг.

— Майк?

— Джен, ти ли си?

— Че кой друг да е?

— Знаем ли, при тая откачена ситуация...

Майк не звучеше добре.

— Успокой се. В службата ли си? Защо телефоните са изключени?

Майк ѝ обясни.

— Как така „Консултантска група «Абе»“ я няма?

— Така, изчезнала е. Всичко е опразнено. От вечерта до сутринта. — Майк описа как беше заварил офисите. — Останали са само голи дъски.

— Къде е Джордж?

— Арестуван. Федералните го държат. Всичко е пълна бъркотия.

— Къде го държат?

— Не съм сигурен. Май и самият Джордж не знае, честно казано. Току-що говорих с него по телефона.

— Говорил си с него?

Джен напрегнато се наведе напред.

— Да, федералните са му позволили едно обаждане. Той не ми се стори добре. Федералните искат всичко, което имаме за Сюзан Ломбард до днешна дата, или на Джордж му е спукана работата.

— Господи.

— Ще ми се обади пак след час. С какво разполагаме?

Джен прокара език по зъбите си.

— Имаш ли нещо за писане под ръка?

Гибсън седеше на ръба на ваната и хранеше Били с риба тон от консерва. Хендрикс бе отказал да му свали белезниците. Били още не беше поискал да се облекчи, но Гибсън не беше оптимист за предстоящата операция. Били се опитваше да съдейства, но определено бе уплашен и гневен. Приковаването към тоалетната не бе спомогнало за повдигане на духа му.

— Чувствам се като малко дете — оплака се той.

— Тогава излиза, че аз съм ти татко, а това не ме устройва.

Били се опита да се усмихне, но бързо стана сериозен.

— Те ще ме убият ли?

— Първо ще трябва да убият мен.

— И това, че ще умреш секунди преди мен, трябва да ме примири със собствената ми смърт, така ли?

Беше ред на Гибсън да се усмихне леко.

— Мислех си, че все е нещо.

Черният му хумор не помагаше.

— Човече, измъкни ме от тук.

— Работа по въпроса.

— Нима? Е, побързай тогава. Защото съм закачен за шибаната тоалетна чиния.

Гибсън не беше говорил с Джен и Хендрикс след краткото им съвещание сутринта. Всички бяха омаломощени и изглеждаше разумно да си дадат известно време. Отговорността за убийството на Кърби Тейт не правеше чудеса за настроението на Хендрикс и като никога Гибсън бе склонен да му съчувства. Но ако Хендрикс посегнеше на Били, щяха да са от двете страни на барикадата. Все още беше жив споменът за килията на Кърби Тейт.

Така или иначе, този следобед Джен и Хендрикс бяха ангажирани с Майк Рилинг във Вашингтон. Очевидно Джордж Абе беше задържан от ФБР и тримата се опитваха да се споразумеят за освобождаването му — информация срещу имунитет.

За да се изолира от всичко това, Гибсън се бе оттеглил в спалнята на Джини Мъсгроув, където Мечето бе прекарвала голяма част от времето си. Седнал с гръб, опрян на вратата, бе прегледал пак бележките в „Задругата на пръстена“. Търсеше улика срещу баща си и в същото време се боеше да не открие такава. Дюк ли беше човекът, от когото Мечето бе избягала? Затова ли беше посегнал на живота си? Синът му не знаеше ще може ли да преживее истината.

Гибсън изучаваше лицето на Били. Момчешките очи, преждевременните бръчици около тях, побелелият кичур сред неподдържаната руса коса. Никой не беше идеален, но по отношение на Сюзан Били се бе показал почти такъв. Веднъж бе поел огромен риск, за да ѝ помогне, а после го бе сторил отново с желанието да я открие. Какъв риск бе поел с хакерската си атака срещу КГА! Гибсън изпита огромно уважение към постъпката му.

— Може ли да ти задам един въпрос?

— Давай — отвърна Били, опрял глава на възглавницата.

— Колко време общувахте със Сюзан онлайн?

— Почти година.

— Кога започна тя да говори за бягство?

— От самото начало.

— Защо?

— Заради бебето, казах ти.

— Не, ти спомена, че не ѝ личало, когато пристигнала тук. Това означава, че е била бременна отскоро. Защо е искала да бяга още преди това?

Били отговори, че не знае, не бил се замислял. Гибсън отвори книгата на Мечето и отново изчете бележката за бейзболния мач.

— Какво има? — поинтересува се Били.

Шум от кола, приближаваща по алеята, ги прекъсна. Гибсън остави книгата върху мивката, изправи се и надникна през малкото прозорче на банята. Били го наблюдаваше с разширени очи.

Мощни фарове пронизаха мрака. Гибсън извика по посока на кухнята, че си имат компания, но Хендрикс и Джен вече бяха хукнали към вратата. Джен гасеше лампите по пътя си. Подаде глава в банята.

— Какво видя? — попита.

— Фарове. Това ли е сделката ви с федералните?

— Не — отвърна Джен. — Остани с него. Казвай ми какво виждаш.

Тя загаси осветлението в банята и те замряха в тъмното.

Откъм дърветата се зададе голям черен джип, свърна леко вляво и спря. Втори джип без светлини спря до него. Заедно блокираха алеята към главния път. Като коментатор на мач Гибсън го съобщи на Джен.

После двата джипа в унисон включиха силните си фарове и заляха къщата с ослепителна бяла светлина. На Гибсън му се наложи да отмести поглед, но не преди да зърне синьо-белите светлини да пулсират сред дърветата. Да бе, не било това сделката им.

През монотонното бръмчене на двигатели на празен ход се чу отваряне на врати, но не и затварянето им. Стъпки по чакъла. Той надникна внимателно над перваза. Приближаващите се силуети хвърляха дълги изкривени сенки. До автомобилите имаше още хора, но той не можеше да преброи колко са.

Рязък глас оповести, че пристигналите са от ФБР. Гибсън долови акцент от Кентъки.

— Джен Чарлс! Даниъл Хендрикс! Излезте от къщата. Имаме заповед за ареста ви.

Измина минута. Той чуваше как Джен и Хендрикс си говорят приглушено. Били блъскаше леко глава в тоалетната чиния. Гибсън се наведе и постави ръка върху тила му, за да го задържи неподвижен. Агентът отново повтори инструкциите си на висок глас.

По-твърдо, ако това изобщо беше възможно.

Една ръка смъкна качулката му и Джордж Абе видя, че е коленичил на ръба на скала към долина, простираща се на юг. Нощното небе бе пълно с ярки звезди. Учуди се от колко много небе се отказва човек, живеещ в града. Нима само в такива моменти очите ти се отварят за природата?

Завъртя няколко пъти глава в опит да отпусне мускулите на врата си. Китките му бяха стегнати в белезници на гърба, ръцете над лактите му бяха вързани и това опъваше болезнено раменете му назад. Колкото и да се мъчеше, не откриваше поза, с която да облекчи напрежението в гърба си, а ръцете му вече съвсем изтръпваха.

Разпитващият го бе имал само два въпроса. Къде бяха Чарлс и Хендрикс и какво се бе случило с „Консултантска група «Абе»“? Въпросите биваха задавани по много различни начини, но това беше без значение. На първия той нямаше да отговори при никакви обстоятелства. И пред заплахата да го убият не би предал хората си. Колкото до втория, Джордж дори не знаеше за какво говорят. Нещо, че службата му била закрыта и офисите опразнени. Звучеше налудничаво, вероятно беше уловка, с която да го накарат да говори. Сред болката и кръвта той се стремеше да запази ума си бистър.

Вторият тур на „разпита“ включваше брутален побой. Биячът на Тайтърс здравата го бе подредил. Джордж усещаше лявото си око незакрепено в очната ябълка, а носът му със сигурност беше счупен. По брадичката и предницата на ризата му се беше спекла кръв. Биячът беше десняк и Джордж чувстваше ребрата си отляво буквално втечнени под мускулите.

Когато се върнаха за трети път, той се беше подготвил за мъчителен развой на ситуацията, но вместо това му нахлузиха качулка на главата и го доведоха тук. Извлякоха го и го принудиха да коленичи в тъмното. Искрено казано, беше облекчен от промяната на обстановката. Не че хранеше илюзии за подобряване на положението.

Тайтърс трябва да беше получил каквото искаше по някакъв друг начин, а това беше лошо за Джен и Дан. Поне Гибсън Вон вече бе далече и в безопасност, но Джордж се чудеше дали това щеше да му помогне. Бенджамин очевидно си бе наумил да разчиства наред.

На земята до него се строполи друга фигура с качулка. Свалиха я и под нея се оказа ужасеният Майк Рилинг. Беше с белезници, но иначе нямаше вид да е пострадал.

Новодошлият се втрени в Джордж, ясно видим на лунната светлина.

— Джордж?

— Какво правиш тук?

Майк безмълвно поклати глава.

— Майкъл? Защо си тук? Какво им каза?

— Няма страшно — изрече колебливо Майк. — Погрижих се за всичко.

— Какво направи, Майкъл?

— Те само искаха да говорят с Джен и Дан. Да изяснят нещата мирно.

— Мен като ме гледаш, мирно ли ги изясняват?

Майк избягваше погледа му.

— Какво им каза? — настоя да узнае Джордж.

Майк не успя да отговори. Единичен изстрел отекна в долината. Майк падна напред и застина неподвижен. Джордж видя как от задната страна на главата му бликна кръв на тласъци.

Джордж изръмжа и с мъка се изправи на крака. Върху главата му се стовари цев на оръжие, а върху рамото — тежка ръка. Джордж леко изпусна въздух и погледна нагоре към нощното небе със съзнанието, че няма да чуе изстрела, който го убива.

— Ридж, докладвай за статуса си. Край — избръмча глас от радиостанция.

Цевта се отмести от главата му.

— Един от двама. Край.

— Кой? Край.

— Рилинг. Край.

— Добре, задръж така, докато дойдат при теб. Потвърди. Край.

— Разбрано, задържам така. Потвърждавам.

Двамата мъже оставиха Джордж коленичил на земята. Той наведе глава и ги погледна през рамо. Те се върнаха до пикапа. Облегнаха се на предната броня в небрежната поза на обръгнали убийци. На капака имаше радио, ако се съдеше по насечените фрази и пукането на статично електричество, беше на полицейска вълна. Двамата си разменяха едносрични думи и слушаха с интерес, сякаш следяха футболен мач.

След известно време по пътя се зададе друг автомобил. Спря, отвори се и се затвори врата. След кратък разговор новодошлият нареди на двамата мъже да си тръгнат. Джордж чу на няколко пъти отсечено да се изрича: „Слушам, шефе“. Беше Тайтърс.

Когато пикапът замина и звукът от двигателя му отшумя в далечината, се отвори и друга врата. Зад себе си Джордж чу Тайтърс да разговаря с жена. Погледна отчаяно към Майк Рилинг, чиято кръв вече се бе просмукала в пръстта. Горкият глупак.

Шумът от стъпки го накара да се напрегне. Пред него се появи Тайтърс. Постави пред Джордж сгъваем стол и се отдалечи, без нито

веднъж да го погледне.

— Нека е кратко — каза Тайтърс.

— Аз ще реша това, господин Ескридж.

Калиста Доплес седна на стола.

— Здравей, Джордж.

Джен откряна леко външната врата и се промуши на верандата. Засенчи очи с ръка. Проклетите светлини бяха твърде ярки. Хендрикс стоеше вътре до самия праг с извадено оръжие.

— Лягайте на земята! — изджафка агентът. — Ръце зад главата с преплетени пръсти.

— Легитимирайте се! — викна в отговор Джен.

— Слезте от верандата и можем да говорим.

— Не и докато не видя документ за самоличност.

Двамата агенти размениха няколко думи и после бавно приближиха напред. Този отзад беше с разтворено сако и ръка на колана. „Крехка ситуация“, така описваше един от инструкторите на Джен подобни моменти. Обикновено излизаха от контрол по най-дребния повод.

Агентът отпред размаха документа си за самоличност, който висеше на верижка на врата му. Сякаш тя можеше да го види от мястото си. Той просто искаше да отклони вниманието ѝ от партньора си, който се прокрадваше вдясно. Май някой се имаше за фокусник. Разсейва те с ръка, докато вторият си е наумил друго. Ако извадеше пистолет, нямаше да е в прякото полезрение на Джен и щеше да е с предимство пред нея.

Очите ѝ свикнаха с ярката светлина. Тя различи силуетите на още поне петима агенти, застанали зад отворените врати на джипа. Друг мъж се бе придвижил вляво от нея и се намираще на трийсетина метра. Беше на ръба на ефективния обхват и щеше да се опита да скъси разстоянието. Освен ако мъжете отзад не бяха с пушки. В такъв случай при лошо развитие на нещата къщата щеше да се превърне в стрелбище и всички те щяха да свършат надупчени като хартиени мишени.

Крайно напрегната ситуация.

Първият агент стигна до мястото, където беше паркирана колата на Гибсън. Бе спряна така, че да блокира достъпа до стълбите, водещи към верандата. Остана зад нея и вдигна значката си, така че тя да я види. Ако беше фалшификат, изработката му бе дяволски добра. Тя докосна задната част на бедрото си и чу Хендрикс да изругава полугласно.

— Доволна ли сте? — попита агентът. — И така, вие ли сте Джен Чарлс?

Тя кимна.

— Дан Хендрикс с вас ли е? В къщата ли се намира?

Тя понечи да кимне, когато блясък на нещо метално привлече погледа ѝ. Сакото на агента се разтвори за миг, когато той пусна верижката с документа си върху гърдите; беше оръжието под мишницата му и цветът му не беше правилният.

Джен се плъзна напред, слезе по стълбите и в същия миг с плавно движение извади оръжието си. На третото стъпало вече го беше насочила напред. Агентът замръзна и остана с безполезно насочен към земята пистолет и втречени очи към дулото на нейния. Взираха се един в друг над капака на колата.

Партньорът му отляво я приближи, като се опитваше да насочи оръжието си към нея от добър ъгъл. Едновременно с него тя отстъпи вдясно. При това положение се налагаше той да стреля над покрива на колата и нямаше сигурност за сполучлив изстрел. Тя се молеше Хендрикс да влезе в тон с ходовете му и да има чиста линия за стрелба, ако се стигнеше дотам. Агентите до джипа извадиха пушки и ги насочиха към къщата.

— Кажи на момчетата си да кротуват — каза тя на водещия агент. — Защото иначе ти ще изпуснеш всичкия екшън.

Той кимна и им извика да останат по местата си.

— Не за пръв път си срещу насочен пистолет, нали?

Той поклати глава.

— Личи си. Повечето хора изпадат в паника. Не и ти. Ледено хладнокръвен си. Уважавам го. Но най-добре кажи кои сте в действителност, за да не ти е за последно.

— От ФБР сме, госпожо. А сега свалете пистолета.

— Не, харесвам си го. Стрелям с такива като него от осемгодишна. Така че се пробвай пак.

— ФБР — упорито повтори той.

— Това в ръката ти „Глок 23“ ли е, „агент“?

Агентът стрелна с очи оръжието си. Когато върна поглед към нея, за пръв път показва нервност.

— Не е — отговори си сама тя. — Много прилича на „Колт 1911“ с хромирано покритие.

Агентът кимна мрачно.

— Нали знаеш кои носят той колт? Типове с малки пишки и големи комплекси. А кои не носят? Служителите на ФБР. Никога не са го правили и никога няма да го правят. Така че пак ми кажи кои сте и ако отново ми отвърнеш, че сте от ФБР, ще ти перфорирам баджа като влаков билет.

Когато Джордж Абе беше на четиринайсет години, баща му започна да го води по бизнес срещи. Той седеше тихо в ъгъла и слушаше. После баща му го препитваше за подробностите. На Джордж му беше позволено да задава въпроси и баща му обясняваше тактиката си. Ето как Джордж усвои принципите на преговорите и изкуството да разчита ситуации. Един от принципите на баща му беше никога да не се задава въпрос, освен ако не е абсолютно наложително.

— Изчаквай — предупреждаваше го баща му. — Никога не питай, ако си изненадан. Така ще се издадеш. Изчаквай. Мисли. Често отговорите сами ще стигнат до теб.

Джордж гледаше Калиста и съобразяваше какво може да означава присъствието ѝ. Опитваше се да прецени колко дълбоко отива предателството. Кога е започнало. Прикриваше и гнева си, и засилващия се страх за хората му, за които сега знаеше, че са в смъртна опасност. Нямахше да допусне неговата тревога да я улесни.

— О, Джордж, спести ми позата на медитиращ самурай. Нямаме време.

— А за какво имаме време?

— За няколко въпроса може би.

— Задай ги тогава.

— Възхищавам ти се — усмихна се Калиста. — Усъвършенствал си азиатската непроницаемост и я носиш като почетен знак.

— Очевидно все още имам да уча много от теб.

— Изглежда, е така.

— Поне сега знам какво се е случило със службата ми.

— А, да, това. След консултация с адвокатите ми решихме, че е разумно да ликвидираме „Консултантска група «Абе»“ и да я отпишем като губеща. Заради данъците, нали разбираш?

— Разбирам. И съм впечатлен. Планирането трябва да ти е отнело доста време.

— Години — отвърна тя.

Години? Как беше възможно? Какво всъщност бе планирала Калиста?

— Е, как е Бенджамин? — попита той.

Лицето ѝ се разведри като на актриса, забравила репликата си, която току-що ѝ е била подадена.

— През последните няколко часа с Бенджамин стигнахме до споразумение.

— За Сюзан?

— За много неща — отвърна тя.

— И мислиш, че е разумно?

— Този път нещата ще са различни. С него вече се разбираме.

Джордж се взря в нея с изучаващ поглед.

— Какво искаш?

— Бенджамин да стане президент.

— Ти какво ще спечелиш от това?

— Всичко, което семейството ми си е извоювало.

— Ами аз? Като Майкъл ли ще свърша? Това ли си извоювах аз?

— Кой е Майкъл, за бога?

— Мъжът, който лежи тук! — процеди Джордж. Гневът най-сетне бе надделял над волята му. — Онзи, когото новите ти съдружници убиха току-що.

Калиста погледна към трупа, сякаш едва сега за пръв път видя мъртвеца.

— Беше неизбежно.

— Ами Джен Чарлс? Дан Хендрикс? Гибсън Вон? И техните убийства ли са „неизбежни“?

— Светът не е идеален, Джордж. Евелин го разбра.

Евелин Фърст? Нима бе толкова изначално зла?

— Какво си направила?

Калиста отклони очи.

— Понякога са нужни жертви.

— Господи. Родната ти сестра. Ами Пенсилвания? Сюзан?

— Сюзан не е в Пенсилвания.

За миг той изтълкува казаното от нея като пораженчество. Като отчаяние, че няма да открие Сюзан. Но Калиста изобщо нямаше предвид това.

— Къде е тя?

Тайтърс се приближи и прошепна нещо на Калиста. Тя го слушаше, но задържа погледа си върху Джордж.

— Боя се, че времето ни изтече.

— Къде е тя? — извика той. — Отговори ми!

— Стига! — отсече тя злобно, после се овладя. — Достатъчно.

Мисля, че приключихме тук.

Джордж погледна нагоре към нея от коленичилата си поза.

— Разбирам. И с мен за последно си замиташ следите, така ли?

— Почти — отвърна Калиста и протегна ръка.

Тайтърс ѝ подаде радиостанцията. Тя увеличи звука и я постави върху коляното си. Беше на комуникационен канал с тактическия екип на „Колд Харбър“.

— Джен Чарлс! Даниъл Хендрикс! Излезте от къщата. Имаме заповед за ареста ви — изграчи мъжки глас от радиото.

— На верандата има бяла жена — обяви член от екипа.

— Чарлс ли е? — попита втори.

— Изчакайте.

Джордж затаи дъх. Гласовете разменяха неясни реплики.

— Имам визуално потвърждение. Чарлс е.

Калиста отново погледна към Джордж.

— Почти за последно.

Фред Тинзли се отпусна на едно коляно. Скрит в гората, той наблюдаваше с нарастващо раздразнение патовата ситуация, създадена се между Чарлс и седемте мъже от черните джипове. Беше чакал цял ден да се смрачи, за да влезе в къщата. Щеше да е просто. Познаваше разпределението ѝ от предишния път.

И тогава, сякаш по команда, пристигнаха колите. Разнесоха се отсечени мъжки гласове. Чарлс не им повярва, че са от ФБР. На Тинзли му беше все едно дали са, или не са. Които и да бяха, не можеше да им позволи да отведат някого от къщата. Един от тримата беше нужен жив на Тинзли. Временно. Някои въпроси изискваха отговор. За предпочитане беше да е Гибсън Вон. Той явно бе изпреварил другите двама в информацията си и Тинзли искаше да узнае как.

Тинзли изучаваше бойното поле. В директна престрелка с малки оръжия той щеше да умре. Беше неоспорим факт. Зигзаурът беше

отличен пистолет, но с него не би се справил срещу седем обучени мъже. Петима от тях с автоматични пушки. Той обаче знаеше как да неутрализира предимството им.

Тинзли се надигна от сенките и излезе от прикритието на дърветата. Скоро се озова на няколко крачки от задния джип. Зад отворените врати стояха двама души. Двигателят работеше и маскира стъпките на Тинзли по застланата с бели камъчета алея. Помогна също, че вниманието и пушките им бяха насочени към Чарлс.

Тинзли повали първия с един отработен замах с ножа си. Кръв опръска прозореца. Той блъсна мъжа на земята и погледна през отворените врати към другия, който в същия миг погледна назад. За миг останаха втренчени един в друг. После мъжът се извъртя и се опита да насочи пушката си, но му бе трудно да го стори в тясното пространство между вратата и колата.

Тинзли свали ножа и го попита за часа.

— Какво? — стресна се човекът, сякаш не беше чул правилно.

Беше странен въпрос при дадените обстоятелства и тази странност забави реакцията му за част от секундата. Беше достатъчно. Тинзли го простреля във врата. Пистолетът беше със заглушител, затова се чу само глухо изтракване. Мъжът рухна, стиснал останките от шията си.

Тинзли провери дали случилото се не е привлякло нежелано внимание, но всички очи оставаха отправени към разиграващото се на верандата. Тинзли взе пушката на мъртвеца и изстреля няколко откоса над главата на Джен Чарлс. Ефектът бе мигновен.

Чарлс реагира първа. Хвърли се наляво и преди да залегне, стреля по мъжа, който твърдеше, че е от ФБР. Той политна назад и не мръдна повече. Партньорът му отвърна на стрелбата, но Чарлс бе изчезнала зад колата. Раздадоха се изстрели откъм отворената врата на къщата, при което вторият мъж се хвърли на земята и запълзя към падналия си партньор.

От всички страни изригна автоматичен огън. Чарлс беше права. Тези хора не бяха от ФБР.

Колата, зад която се криеше Чарлс, избухна в стъкла и метални отломки. Куршуми се удряха в стените на къщата и във външната ѝ врата. Тинзли чу някой да изкрещява от болка. Видя как партньорът на падналия заобикаля колата и влачи ранения за яката зад голям бряст в

центъра на кръговата алея. Чарлс отвърщаше на огъня както може, но нямаше начин да се надигне от мястото си. От къщата нямаше реакция. Тинзли се почуди дали тя не се бе пожертвала, за да спечели време на другите да се измъкнат отзад.

Ситуацията беше далече от идеалната.

Някакво движение привлече погледа на Тинзли. Мъжът откъм фланга на Чарлс го беше забелязал. Покрай него прехвърчаха куршуми и Тинзли се хвърли върху седалката на джипа. Бронирани врати поеха цял автоматичен откос. Шумът от работещия двигател му даде идея. Отпусна се ниско под таблото, превключи на скорост и натисна педала на газта. Джипът полетя напред. По него отново заваляха куршуми. Бели кръгчета като изгаряния от цигара осеяха предното стъкло над главата на Тинзли. Той държеше педала на газта притиснат до пода.

Джипът тласна стрелеца с тежък фронтален удар и го повлече към гората. Задната ос се повдигна от земята, когато колата се блъсна в две дървета едновременно и спря.

С разкъравен нос и пострадало дясно коляно Тинзли изчезна между дърветата, преди еърбегът да довърши издуването си.

Куршумите пробиваха дупки в стената над главата на Гибсън. Той отскочи назад и се просна на пода зад прикритието на ваната.

Били, замръзнал на мястото си, прегръщаше тоалетната, сякаш бе спасителен пояс. Гибсън припълзя към него и го извъртя, така че тоалетната чиния да се озове между него и куршумите. Тя и ваната щяха да им осигурят защита за кратко, но трябваше да измъкне Били от тук.

— Ей сега се връщам — обеща той.

Излезе приведен от банята. Коридорът беше пълен с отломки и счупени стъкла. Тръгна по него на прибежки към входната врата. Там Хендрикс лежеше на пода. Изглежда, вратата го бе блъснала и челото му бе разцепено от основата на носа до линията на косата. От раната обилно течеше кръв. Гибсън провери за пулс — беше силен и равномерен.

Той изтегли Хендрикс встрани от отворената врата и го опипа. В задния му джоб имаше голяма връзка с ключове. Взе ги заедно с

оръжието му и отново се добра до банята, където отключи белезниците на Били и му направи знак да го последва.

Заедно пропълзяха по коридора обратно до Хендрикс. Автоматичната стрелба се бе забавила и сега изстрелите бяха помислени. Някъде далече се чу силен грохот, зазвуча клаксон на кола. Стрелбата спря.

Трябваше да завлекат Хендрикс по-навътре в къщата.

Гибсън погледна навън. Покрай ухото му свирна куршум. Един от джиповете се бе отправил към гората. Фаровете на другия бяха угаснали. Различи Джен, приклепнала зад колата. Били каза нещо зад него.

— Какво?

— Прожекторите — повтори Били.

Гибсън посочи към таблото с ключове за осветлението над главата си. Били кимна.

Не беше лоша идея. Той почука по касата на вратата, за да привлече вниманието на Джен. Погледите им се срещнаха. Той ѝ показа пистолета, направи жест да се приближи към него и вдигна три пръста. Тя кимна и той отброи с пръсти. На нула натисна всички ключове едновременно. Силни халогенни лампи осветиха алеята. Стана като ден. Вече виждаше двама мъже до джипа и трети до бряста сред кръговата алея, коленичил до тяло.

Къде бяха другите?

При включването на светлините Джен се изправи и бързо се придвижи. Гибсън изпразни пълнителя от пистолета на Хендрикс в прикриващ огън над главата ѝ. Джен се шмугна в къщата и той с ритник затвори вратата зад нея. Мъжете отвън стреляха по лампите. Скоро дворът отново потъна в тъмнина.

Придвижиха се навътре в относителната безопасност на къщата. Джен помогна на партньора си, вече започнал да се връща в съзнание, да седне и го разтърси леко, за да ускори свестяването му. Набързо осведоми Хендрикс за ситуацията, докато той бършеше кръвта от очите си и се опитваше да се концентрира. Гибсън му върна пистолета.

На верандата се чуха стъпки. Нещо масивно тупна на пода в дневната. Джейн първа се ориентира.

— Отворете уста, затворете очи, запушете уши — нареди тя.

Хендрикс реагира автоматично. Гибсън и Джен наведоха глави между коленете си. Гибсън кресна на Били, но той само ги зяпаше объркан.

Когато гранатата гръмна в коридора, Гибсън все пак усети промяната на налягането в черепа си. Ушите му писнаха, сякаш долепени до аларма на кола. Още виждаше и чуваше, но слабо. Били най-сетне бе изпълнил командата и лежеше свит на кълбо. Стрелбата започна.

От радиостанцията трещяха изстрели. Тайтърс стоеше с ръце на кръста, втренчен напрегнато в апарата. Калиста смръщи вежди.

— Какво става? Какво се случва?

Никой не ѝ отговори.

На Джордж му бе трудно да сглоби нещата. Няколко от оперативните агенти на „Колд Харбър“ бяха убити. В това поне беше сигурен. Един крещеше неразбрано в агония. Лудница. Усмихна се мрачно на себе си. Джен Чарлс и Дан Хендрикс не се бяха показали нежни в тази хубава нощ.

— Пробив — изрече ясно глас на фона на бъркотията.

Две детонации прозвучаха едновременно. Лицето на Калиста остана без капка кръв.

— Ръчни гранати — процеди Тайтърс и започна да крачи напред-назад, като ругаеше под нос и следеше битката, прехвърлила се в къщата.

„Колд Харбър“ я губеха.

— Тук има друг! Застреляй го! Ама какво става... — Гласът потъна в гъргорене. Не последва нищо членоразделно.

— Тинзли — прошепна на себе си Калиста. — Божичко.

Тя извади телефона си и трескаво започна да набира.

Тайтърс грабна радиостанцията и се обърна към някого.

— Какъв е статусът ви? Докладвай! Край!

Тайтърс улови погледа на Джордж и явно не го хареса. Извади револвер от кобура под мишницата си и го насочи в лицето на Джордж.

— Не — изрече Калиста.

Тайтърс я погледна гневно.

— Какво?

— Може да ни е нужен.
— Планът беше...
— Планът беше екипът ти да е компетентен — прекъсна го
Калиста. — Сега ми трябва нов план.

Гибсън беше изминал осемдесет километра, преди да вдигне крак от газта и да намали скоростта до сто и десет километра в час. Непрекъснато поглеждаше в огледалото. Изучаваше мрака за някакъв знак, че са преследвани. Ушите му още пищяха.

Бейзболната шапка на Мечето бе нахлупена ниско над веждите му. Това бе най-сигурното място за нея в цялата бъркотия, но сега самата шапка по странен начин му носеше комфорт. Насред хаоса бе успял да я грабне заедно с книгата на Мечето. Пистолетът на Били лежеше под дясното му бедро. Още не можеше да повярва, че се е измъкнал невредим от този старомоден тип престрелка с безразборно гърмене.

Нямаше представа дали Джен и Хендрикс са живи. Бяха разделени по време на нападението срещу къщата и като нищо можеше да са пленени или убити. Не му се щеше да ги оставя, но Били бе получил куршум в корема и трябваше да бъде откаран в болница. Гибсън го бе пренесъл до колата и при всяка крачка, изминавана с олюляване, бе очаквал куршум.

Сега той подкара черокито по едно отклонение към затворена от години бензиностанция. Изключи двигателя, но остави ключовете на Хендрикс в стартера. Бяха под козирката; Гибсън оглеждаше пътя назад и се вслушваше в неравното дишане на Били.

На слабата светлина от уличните лампи виждаше лицето му — бледо и покрито с капчици пот. Били изкашля нещо, подобно на черен катран, върху брадичката си. Гибсън го избърса и видя, че ризата и панталонът на младежа са пропити с кръв. Раненият избъбри нещо неразбрано. Ту идваше в съзнание, ту отново го губеше, но не беше изрекъл нито една ясна дума.

Трябваше да отведе Били в болница, но преди това бе длъжен да се увери, че не ги преследват. От таблото се разнесе силно бибиפקане, когато отвори вратата си. Ръката на Били се стрелна и го сграбчи за китката.

— Знаеш ли накъде си тръгнал? — попита Били.

— Да, имам добра представа.

— Сигурен бях, че ще го измислиш. Ще направиш ли нещо за мен?

— Разбира се.

— Като я намериш, ще ѝ кажеш ли за мен?

— Хей, само без геройски драматизъм. Веднага щом се уверя, че е безопасно, ще те откарам в болница. Жив си и ще си останеш така.

— Радвам се, че те срещнах. Хубаво беше да разкажа на някого.

— Привилегията е за мен, Били. А сега замълчи и кротувай. Веднага се връщам.

— Добре — усмихна се измъчено Били.

Гибсън нахлупи шапката ниско над очите си и излезе на главния път. Не видя никого. Колко дълго можеше да чака? На Били му беше нужен хирург.

Извади телефона си. Беше риск; нищо чудно именно чрез телефона Джен и Хендрикс да го бяха проследили до къщата край езерото, но не виждаше алтернатива. Провери сигнала — една чертичка. Прекоси паркинга с надежда той да се усили. Задоволи се с три чертички. Хендрикс би знаел наизуст къде е най-близката болница, но на Гибсън му се налагаше да я издири. Откри една на петнайсет километра разстояние, запамети маршрута до нея и направи обаждането, от което се боеше. Не искаше да я плаши ненужно, но сега нямаше как да го избегне.

— Няма да повярваш каква жега е тук — каза той, когато тя вдигна.

— Я повтори? — помоли Никол.

— Няма да повярваш каква жега е тук.

— Каква е температурата?

— Четирийсет и три градуса.

— Какви са препоръките на синоптиците?

— Стойте на сянка.

Тя помълча за момент, после промълви:

— Гледай да се добереш до хлад.

— Кажи ѝ, че я обичам.

Никол затвори без нито дума повече.

Беше техен стар код от времето, когато бе на служба в морската пехота. Означаваше, че има сериозна терористична заплаха срещу

Вашингтон и тя трябва да потърси безопасно място. Обажданията до дома бяха следени за ключови думи и фрази, така че много от военнослужещите бяха измислили начин да предупреждават семействата си.

Никол щеше да отведе Ели в ловната хижа на чичо си в Западна Вирджиния. След по-малко от петнайсет минути вече щеше да е на път и да се крие, докато не получи обаждане от него. Никога не му се бе налагало да използва кода, докато бе на военна служба. Беше благодарен, че тя все още го уважава достатъчно, за да му се довери, без да задава въпроси. Макар че, ако оцелееше след всичко, Гибсън не се съмняваше, че ще му се наложи да отговаря на много въпроси.

Пътят все така си оставаше празен и в двете посоки, така че той се обади отново. На номер, който не бе избирал цели десет години; не би могъл да го изрецитира, но пръстите му го помнеха. Само се молеше още да е валиден.

Обади се малко момче. Гибсън поиска да говори с леля си. Момчето тропна слушалката и изтича да вика майка си с крясъци.

Обади се жена. Звучеше си същата.

— Здравей, Миранда.

— Гибсън? Ти ли си?

Поговориха няколко минути. Той ѝ каза какво му е нужно. Тя не беше сигурна пази ли го още, но обеща да провери.

— Ако го имам, може да е само на едно място — увери го тя.

Определиха си време и място за среща. Той ѝ благодари и затвори. Мина по-добре, отколкото можеше да се надява. Пробва номера на Джен, но обаждането му беше директно препратено към гласова поща. Поколеба се дали да остави съобщение, но не можеше да е сигурен, че телефонът ѝ не е отнет. Затвори, извади СИМ картата и разби телефона си в стената на бензиностанцията. Ако не го бяха проследили, скоро щяха да го направят.

Така или иначе, не беше останал никой друг, на когото да звъни.

Върна се при джипа, като изчисляваше наум колко ще трае пътуването до Шарлотсвил. Нощем можеше да се движи безпрепятствено, но щом се развиделеше, дупките от куршуми по колата щяха да предизвикат неприятни въпроси. Вратата зееше отворена. Били го нямаше. Кървави стъпки пресичаха паркинга и

изчезваха в полето зад бензиностанцията. След десет метра изгуби следата. Извика Били в мрака. Дори и вятърът не му отговори.

Гибсън огледа хоризонта на север, но си даде сметка, че няма как да знае в коя посока е поел Били. Продължи да претърсва в тъмното и да вика. Отиде отново при черокито. Идва момент, когато всеки трябва да поеме по свой път. Били бе направил избора си и Гибсън се надяваше той да е добър за него. Неговият път бе към Шарлотсвил.

На зазоряване Гибсън спря пред мотел, който се рекламираше с „чисти стаи“ върху написана на ръка табела. Паркира отзад, далече от главното шосе, и си взе стая. Плати в брой за две нощувки, макар да възнамеряваше да остане само до вечерта. Сложи дрехите си във ваната и взе душ, като в същото време ги тъпчеше като имитация на старомодна винарска преса, докато кръвта се оттече от тях и изчезна в канала. Стоя под горещата вода, докато кожата му порозовя като на новородено.

Спа дълбоко. Когато се събуди, повеси дрехите си върху душа да се сушат. Събуди се окончателно чак в късния следобед. Имаше усещането, че е спал пет секунди, не десет часа. Отново взе душ, за да се разсъни, и се облече. Имаше подобрене, но кървавите петна още личаха. Обърна фланелката си наопаки. Това помогна донякъде. Сега изглеждаше като обикновен идиот.

Километър и половина по-надолу по пътя спря пред магазин за дрехи втора употреба. Купи си джинси и две фланелки. Преоблече се още вътре и на излизане изхвърли старите си парцали в контейнер за боклук. От железарски магазин купи чук. Шофира, докато намери безлюдно отклонение. Залови се да млати с чука дупките от куршумите по джипа. Когато приключи, колата изглеждаше значително по-зле, но поне не приличаше на обстрелвана.

Шарлотсвил се бе променил през десетте години на отсъствието му, но все така си оставаше преди всичко университетски град. Подчертано южняшки и горд с наследството и традициите си, той беше също така млад, пулсиращ и безгрижен. Бе взел най-доброто от двата свята по мнението на Гибсън.

Той влезе в града по шосе 29, което след кръстовището с шосе 250 се превърна в Емет стрийт. Университетът се изправи пред него. Из кампуса имаше нови сгради, но все така си оставаше близко и познато място. Част от Гибсън желаше да паркира и да се разходи вътре, друга част искаше да отскочи до „Уайт Спот“ за един от специалните им хамбургери, а трета част искаше да обърне колата

назад и да се махне от тук. Не че бе взел съзнателно решение никога повече да не се връща, но някак си все бе намирал причини да е другаде.

Разсеян от спомените, изпусна отбивката по Юнивърсити авеню. Вместо да прави обратен завой, пое по обиколното Джеферсън Парк авеню и после по „Уест Мейн“ откъм далечната страна на кампуса. Учебната година беше свършила и също като през летата от детството му Шарлотсвил бе потънал в приятна дрямка, преди двайсет хиляди студенти отново да се завърнат след няколко седмици.

Бялата тухлена фасада на закусвалня „Блу Мун“ се показва съвсем скоро. Той спря на тесния паркинг и остана за минута в колата сред заобикалящия го здрач.

Не беше виждал леля си още от процеса. Миранда го беше прибрала след смъртта на баща му и ако трябваше да е откровен, не се бе показал като признателно дете. Тя проявяваше изключително разбиране към бурните му настроения и лошо поведение — вече бе отгледала двама синове тийнейджъри. Отплати ѝ се за добротата с обиск на къщата ѝ от служители на ФБР.

По време на процеса отношенията с леля му бяха резервирани и ледени. Нямахше право да я вини за нищо, но беше млад и гневен и се настрои неприязнено към нея.

Адвокатските хонорари и други сметки по делото бяха стопили наследството от баща му и последната кореспонденция с леля му беше свързана с продажбата на къщата. Отне време да се намери купувач, а на него му предстоеше дипломиране на Парис Айланд, когато дойде пликът — обикновен бял плик с чек вътре. Нямахше писмо и той не видя причина да отговаря. Похарчи парите като първоначална вноска за къщата, в която сега живееха Никол и Ели.

Не знаеше какво да очаква от срещата и осъзна, че има само детски спомен за леля си. Нямахше представа що за човек е тя. В очите му винаги беше леля Миранда, която се грижеше за него и гледаше той да не седи гладен при отсъствията на Дюк от града. Във всеки случай, каза си той, Миранда беше направила повече, отколкото биха сторили мнозинството хора в подобна ситуация. Той беше изгубил баща си, но тя пък бе изгубила брат. И все пак той нямаше ни най-малка представа какво бе означавал Дюк Вон за сестра си. Ако Гибсън трябваше да е

честен пред себе си, бе избягвал да идва в Шарлотсвил точно за да си спести тази среща.

Закусвалнята „Блу Мун“ не беше същата. Не би трябвало да се учудва. Бяха минали повече от десет години, управата беше нова. Изпита тъга по някогашното заведение, която го изненада.

Млада жена с татуировки по двете ръце го докосна по рамото и му каза да седне където пожелае. Той избра сепаре в предния ъгъл, за да може да гледа към вратата.

Според Гибсън новите собственици бяха успели да запазят атмосферата на заведението, но баща му със сигурност би изразил презрение към повечето промени. Например грамофонните плочи, струпани по первазите на прозорците, и бирата и алкохолът за свободна продажба. Тези неща ги нямаше в Школата на Дюк Вон за американски закусвални. Написаните с тебешир върху черната дъска имена на певците за тази вечер щяха със сигурност да изтръгнат стон. „По закусвалните няма певци“, все едно чуваше баща си да се възмуцава. Не би одобрил и меню, в което са включени клуб-сандвич с планинска пъстърва и сандвич с пиле „Гандури“.

Клуб-сандвичът звучеше добре. Той върна менюто на сервитьорката.

Мислите му се върнаха към Били, към Джен и Хендрикс. Дали някой от тях беше жив? Джордж Абе. Кърби Тейт. Терънс Мъсгроув. Толкова съдби, преплетени в гордиевия възел с изчезналото момиче. За Гибсън всичко се свеждаше до баща му. Не си правеше илюзии, че е в безопасност, но имаше силна нужда от отговор, преди да направи следващия си ход. Колкото и ужасна да се окажеше истината, Гибсън знаеше, че съмненията ще го подлудят. Кое бе тласнало баща му към самоубийство? Гибсън усещаше съмнението да затяга хватката си около гърлото му.

Молеше се леля му да е запазила нужното.

Миранда Дейвис влезе през предния вход. Гибсън се изправи да я посрещне. Не беше сигурен как да се държи. Миранда разреши тази главоблъсканица, като стисна племенника си в здрава прегръдка. Той потъна в обятията ѝ и очите и на двамата бяха влажни, когато се разделиха.

Годините се бяха оказали милостиви към Миранда. Тя бе остаряла, разбира се, но не бе изгубила виталността си. Високата ѝ

слаба фигура, заякнала от годините състезателно тичане, включително шест маратона, изглеждаше почти същата. Само косата ѝ беше забележимо различна.

— Харесва ми косата ти — отбеляза той.

— Омръзна ми да съм прошарена. На Бил му харесвам червенокоса.

Бил беше съпругът ѝ от над трийсет години. Гибсън го бе чувал да говори само на две теми: спортните прояви в Университета на Вирджиния и прелестната му жена. Иначе оставяше говоренето на Миранда.

— Прав е. Изглеждаш страхотно.

Миранда махна с ръка при комплимента.

— Кой знае. Но ти благодаря. Ами ти, Гибсън... Боже мой, вече си мъж. Колко дълго време не сме се виждали. — Тя замълча за малко. — И вината за това е моя, знам го.

— Не — възрази той с пламенност, която го смая. — Аз бях ужасен.

— Беше дете — поправи го тя. — Аз бях възрастната. Трябваше да се държа като такава.

— Съжалявам — прошепна той.

Тя покри ръката му със своята.

— Много се радвам, че се обади.

— И аз.

— Големи инати се оказахме. За дълго ли си в града? Бил ще се радва да те види.

Той ѝ каза, че заминава същата вечер. Миранда изглеждаше разочарована и той ѝ обеща да им погостува, когато намери време.

— Имам дъщеря.

Той разказа на Миранда за Ели и за Никол. Миранда задаваше въпроси и той разказа колкото може, като се опита да запази оптимистичен тон. Сам се изненада колко хубави неща имаше за разказване и колко приятно бе да ги споделиш с човек, който искрено иска да ги чуе.

— Надявам се да се запозная с нея някой ден — усмихна се тя.

Той обеща скоро да я доведе в Шарлотсвил. Това породило нова серия сълзи и самообвинения. Миранда се усмихна с още мокри бузи.

— Бил казва, че плача и ако вятърът смени посоката си. Май е вярно. О! Нося ти каквото поиска. За малко да забравя защо съм тук. Ама че съм отвеяна. Намерих го.

Тя бръкна в чантата си и извади малък мраморен бюст на Джеймс Мадисън. Постави го на масата помежду им. Баща му го бе купил на дворна разпродажба като студент в Университета на Вирджиния. Дюк го наричаше първата си „важна придобивка“ и му бе отделил почетно място на бюрото си, където той стоеше до деня на смъртта му.

Поговориха още няколко минути. Миранда не преставаше да се усмихва. Когато той я изпрати навън, тя отново го прегърна.

— Много приличаш на него. Особено в очите. — Пръстите ѝ проследиха чертите му. — Същият си.

Той се върна на масата, където храната му го чакаше. Бутна настрани чинията недокосната и взе в ръце статуетката, за да усети тежестта ѝ. Обърна я наопаки и потърси хлътнатината в основата. Палецът му я откри и той освободи плоскостта, скриваща празнината в пиедестала. Първоначално предвидена за бележки и неща от този род, тя бе достатъчно голяма да скрие флашка. И все пак той бе малко учуден, когато устройството падна в дланта му.

Дюк Вон си водеше дневник още от студентските години. Обзет от дълбоко убеждение, че човек сам кове съдбата си, твърдеше, че ще е важна основа, като дойде време да пише мемоарите си. Макар Дюк често да споменаваше дневника си, никой не бе прочел и дума от него и той се бе превърнал в нещо като семейна легенда.

Гибсън бе виждал милион пъти как баща му, седнал пред компютъра, крие флашката в статуетката. След ареста му от ФБР бяха прибрали компютъра на баща му, който съдържаше достатъчно инкриминиращи сведения, за да съсипе репутацията на Дюк. Така и не го върнаха и най-вероятно флашката единствена криеше тайните на Дюк.

Той я включи в лаптопа си.

На екрана се появи папка, наименувана „Лично“. Адски загадъчно. Изникна прозорец, подканващ го за парола. Когато за пръв път се запали по компютри и криптиране, първият му проект беше баща му. Негова бе първата парола, която бе хакнал. Първият му

криминален акт. Вторият, ако се броеше шофирането с превишена скорост като дете. Гибсън въведе паролата и прозорчето изчезна.

В папката имаше повече от трийсет файла, всеки кръстен с годината, през която бе писан. Най-ранният датираше от края на седемдесетте години. Като цяло покриваха живота на Дюк Вон от университета през издигането му в политиката до самоубийството му и възлизаха на повече от два милиона думи. Някои записки бяха невероятно кратки: „7 октомври 1987 — Мразя да агитирам за печелене на гласове. Много мразя“. Ставаше дума за предизборна кампания. Други бяха далеч по-сериозни и заемаха по няколко страници. Стилът ставаше по-изтънчен, съдържанието — по-проникновено. Среци с важни партийни функционери, работа по законопроекти, философски разсъждения на политически теми.

Гибсън отвори програма, която да търси ключови думи във всички документи едновременно. Написа „бейзбол“ и изчака, докато машината прегледа дневниците на баща му. Появиха се близо две хиляди съвпадения. Гибсън се намръщи и добави към търсенето „Сюзан“ и „Гибсън“. Програмата отново се задейства и бипна да съобщи, че е свършила работата си. Този път съответствието беше само едно.

На повърхността бе свършено безобидно — посещение на бейзболен мач, прекъснато без време заради проблеми с дете. Гибсън четеше бавно. Чуваше думите, произнасяни от баща му, слушваше се за нещо необичайно. Но той звучеше само като човек, загрижен за дъщерята на приятел. Гибсън стигна до момента, когато Мечето сериозно бе излязла от релси. Съвпаднаше с неговите впечатления, докато не стигна до момент, който не помнеше:

Бях уредил лична среща с Мартинес в неангажираща обстановка. Шанс за Бен да стопли отношенията с парламентарния водач, след като поизстигнаха по повод законопроекта за безработицата. Бяхме на правилната позиция, но ни струваше скъпо. Сега е нужно да загладим несъгласията.

Трудно бе да се осъществи при това поведение на Сюзан. Моментът бе възлов. Бен искаше да отложим

срещата, но аз бях протъркал коленете на новия си костюм да я уредя. Затова се разбрахме аз да върна Сюзан във Вирджиния. Джордж щеше да остане с Гибсън и Бен. Не ми беше приятно да оставя Гибсън, но парламентарният водач имаше син на неговата възраст. Логично бе да се видят с Гибсън и по разкази на очевидци момчето ми се представило отлично. Има бъдеще малкият.

Сюзан бе в ужасно настроение, когато я извеждах от стадиона. Гледах да пазя дистанция, за да не ревне отново. Предложих да ѝ купя бейзболна шапка и това като че я успокои малко. Открих сергия по път към колата. Тя не искаше шапка с емблемата на „Ориолс“. Ама, разбира се, как ще иска, бяхме на мач на „Ориолс“, за бога. Какви други биха могли да предлагат? Тя отново се разплака. Продавачът взе да рови из кашоните и откри две на „Филис“. И сам не знаеше защо ги е донесъл на този мач. Купих ги и двете, реших, че така ще осъществим някаква връзка. Шапката ѝ беше голяма, но имаше ластик за пристягане отзад и я закрепих някак. Това я зарадва и, за щастие, тя спа на задната седалка през целия път към дома. „Ориолс“ паднаха.

Сега Гибсън си спомни, че втората шапка беше останала на задната седалка на колата. Питал бе Дюк за нея, но не бе получил задоволителен отговор, а когато се върнаха в Шарлотсвил, баща му я изхвърли в боклука. До този момент не я бе свързвал с Мечето.

Нещо никак не беше наред. Не откри нищо конкретно, но подозренията оставаха. Гибсън свали шапката от главата си и отново я огледа. Били беше прав. Тя беше послание и той имаше потискащото чувство, че е било предназначено за него. Били каза, че неспирно е мислила за начин да се свърже с него в предварителния арест.

Какво си се опитвала да ми кажеш?

Гибсън пъкна шапката в чантата си, вместо да я нахлупи отново. „Блу Мун“ се пълнеше с посетители. В един ъгъл вече се настройваше китара. На Гибсън му бе нужно тихо място, където да прегледа дневника. Сигурно имаше още какво да се открие.

Той плати сметката и излезе през страничния изход на паркинга. Беше рисковано, но се налагаше да се свърже с Джен. Телефонът му лежеше счупен на паркинга на бензиностанция в Пенсилвания. В по-старите мотели все още имаше обществени телефони. Бездруго трябваше да пренощува някъде, така че с един куршум щеше да убие два заека.

Беше пред джипа, пъкнал ключа във вратата, когато ръката, яка като студен железен прът, затисна устата му и сърчно оголи шията му. Леден връх на игла от спринцовка целуна кожата му като ужилване от оса.

— Тихо сега — прошепна глас с тембър на гнил плод. — Ще те отведе да се видиш с баща си.

Дюк се усмихна и помахна на сина си. Той послушно отиде при баща си и се мъчеше да стои мирно, докато Дюк отново закопча сакото му и поправи вратовръзката му за трети път. Коледното парти беше в разгара си и макар сенаторът да бе наложил строгото правило на това празненство да не се говори за работа, политиката никога не бе далече от устните на присъстващите.

Мъж с месесто и червено като цвекло лице се спря да се ръкува с Дюк. Гибсън беше свикнал с това. Постоянно ги прекъсваха хора, които искаха да говорят с баща му. Неговият татко бе важна личност и Гибсън изпитваше огромна гордост от всеобщия респект към него. Дюк се отнесе към човека, сякаш бе центърът на Вселената — попита го за съпругата и децата му, като ги назова по име, поздрави го за неотдавнашния успех в Сената. Мъжът си тръгна щастлив, а Дюк се обърна към сина си.

— На този ще му се обадя само ако се подпаля и той единствен в три щата разполага с маркуч.

Гибсън се засмя, макар да не разбра съвсем шегата. Просто му харесваше баща му да се държи с него като с равен. Като с посветен. Дюк прокара ръка по косата на сина си и нежно я разроши.

— Татко... — протестира Гибсън и приглади косата си.

— Къде са другите деца? Не е нужно да седиш тук, на гладиаторското поле.

— Горе са, гледат разни бебешки филмчета — отвърна той с презрение.

На десет години Гибсън вече бе надраснал възрастта си интелектуално. Любимият му филм беше „Кръстникът 2“. Не че оригиналът бе лош, но на всички бе ясно, че втората част е далеч по-добра. Според баща му Джон Казейл бе най-подценяваният актьор в историята на киното. „Снимал се е само в пет филма, но аз ги предпочитам пред всеки други пет“, му бе казал Дюк, когато заедно гледаха филма за пръв път.

Същата есен Гибсън се озова в кабинета на директора, защото беше сграбчил съученик за бузите и бе възкликнал: „Знам, че си бил ти, Боби. Разби ми сърцето“, след което го бе целунал по устата. Дюк се смя до сълзи и с половин уста смъмри сина си, че не бива да го повтаря. Гибсън изтъкна, че след този случай нищо повече не бе изчезвало от шкафчето му.

— Бебешки филмчета, а? Играта е загрубяла значи.

— Много дори. А тук долу какво става?

— Подреждане на строя, да речем. Важното е да се поддържа фасонът. От мен да го знаеш, няма нищо по-фалшиво под слънцето от вашингтонско празненство. Единствените искрени думи, които ще чуеш, са поръчките за питие на бара.

— А защо се правят празненства тогава?

— Без някои неща не може. Всичко опира до показност и фасон. Това не го ли казах вече? Номерът е да схванеш какво се опитват да скрият. От какво ти отвличат вниманието. Разбереш ли това, си разтълкувал мъжа. Или жената. Но ти започни с мъжете, защото са по-лесни. Жените са материал за напреднали.

— Ясно — кимна мъдро Гибсън. — И как се прави?

— Добре, да вземем онзи човек там.

Дюк посочи към висок и слаб мъж с лице като от гласпапир. Оглеждаше помещението и държеше в ръка чаша бира.

— Някой важен ли е?

— Ти ми кажи — подкани го Дюк.

Гибсън се взря продължително в него.

— Не е.

— И защо?

— Защото никой не се опитва да го заговори. Ако беше важен, нямаше да е сам.

— Браво на теб — засмя се Дюк. — Но да го изолираме от околните. Какъв е сам по себе си?

Гибсън отново огледа преценяващо мъжа. Носеше костюм и лъскава вратовръзка. Имаше игла на ревера и очила с тънки метални рамки. Русата му коса беше пригладена назад в консервативна прическа. Гибсън не видя нищо особено.

— Изглежда като всеки друг.

— Никой не изглежда като всеки друг. Мъчим се, но не успяваме. Номерът, Гиб, е да не гледаш в центъра на човека. В центъра всички изглеждат еднакви. Костюм, вратовръзка, игла на ревера. Облякъл е униформата и изглежда добре. Би могъл да е и президентът на Съединените щати. Истината е по ръба. Да вземем косата. Всеки си сресва косата, така че да изглежда добре фронтално. Защо? Защото това виждаме в огледалото. Фронтален поглед. Само така виждаме себе си и само за този ъгъл се вълнуваме.

— Значи трябва да го разгледам в гръб?

— Не в буквалния смисъл, но да. Погледни му обувките. Какво виждаш?

— Ожулени са. Едната връзка е скъсана.

— Какво ти казва това?

— Че много ги е носил.

— А това какво ти казва?

Гибсън се замисли усилено. Обувките му напомнях баскетболната топка на Бен Рицоли. Бащата на Бен ги бе напуснал още когато той бил малък, и живееше само с майка си и Тими. Нямаха много пари. Бен не беше сменял топката си, откакто се помнеше, и навсякъде беше с нея. Шевовете и буквите бяха протъркани, хлъзгаше се в ръцете. На Гибсън му беше мъчно, че момче, което толкова обича баскетбола, не може да си позволи нова топка.

— Няма много чифтове. Сигурно не може да си ги позволи. Надява се никой да не погледне към краката му.

— Не е зле. Според теб сенаторът дали е с ожулени обувки тази вечер?

— Изключено.

— Изключено. Точно така. Сега погледни моите обувки.

Гибсън сведе очи към краката на баща си. Дюк носеше вехти черни обувки с връзки. Кожата беше силно намачкана около пръстите. Погледна въпросително баща си.

— Е, какво ти казва това за твоя старец? — попита Дюк.

— Не знам.

— Означава, че един елемент не издава човека. Никога не бъди тъй самонадеян да мислиш, че разгадаваш човека по обувките му. Но...

— Но е начало?

— Начало е — потвърди Дюк. — И така, каква е разликата между него и мен?

— При теб продължават да идват хора да си говорите.

Дюк му намигна.

— Начало е.

Гибсън се почувства горд и закима енергично. Усецаше, че пропуска нещо, но се радваше на вниманието на баща си и не искаше да съсипва момента с твърде много въпроси. Сам щеше да се сети.

— Добре, момчето ми. Дай ми един час. Налага се да поработя малко, после ще те заведа на едно място в Джорджтаун, където правят убийствен млечен шейк. Съгласен ли си?

— Съгласен.

Три часа по-късно се събуди там, където бе заспал — сгушен на легло в една от стаите за гости, под кожено палто.

— Събуди се, синко. Събуди се.

Дюк го вдигна на ръце и го занесе до колата. Гибсън не се събуди чак докато вратата не беше затръшната.

— Събуди се...

Гибсън се свести на дъното на океан, осяян с археологически останки от живота му. На слабата светлина различаваше ръждясалия корпус на старото зелено комби на баща му, потънало наполовина в песъчливия бряг. Руините на дома от детството му бяха килнати настрани под невъзможен ъгъл. Съвършено нелогично кучешкият дрян в задния двор цъфтеше с пълна сила. На него бе подпрян първият му велосипед. Вдясно беше класната му стая, където агентите на ФБР му сложиха белезници и после го изведоха покрай цяло море от телевизионни камери.

Нещо над него привлече погледа му. Той се оттласна от дъното и започна да се издига. Когато проби повърхността, отвори очи и пое продължително дъх. Гола крушка, подобна на заблудено слънце, се люшкеше близо до лицето му. Той замига бързо в опит да фокусира погледа си. Но когато това стана, предпочете да не го беше правил.

Гибсън се крепеше на пръсти върху дървено столче. Единственото, което го предпазваше да не падне, беше въже около шията му, но цената бе жестоко впиване в кожата му. Опита се да хване въжето, за да отслаби натиска, само че ръцете му бяха вързани зад гърба. Обзет от паника, той раздвижи тяло и за малко не изгуби равновесие. Една ръка му помогна да го възстанови.

— Хайде, кротко. Още не е дошъл моментът. Първо да поработим — каза гласът от закусвалнята.

Закусвалнята.

Припомни си нападението. Нещо, свързано с баща му. Сърцето му се сви и той се почувства много глупав и много сам. Въжето около шията му пречеше да се огледа, но той пое дълбоко въздух и се съсредоточи върху обстановката.

Намираше се в мазе. Малките прозорци бяха разположени високо на бледожълтите стени. Навън беше нощ. По стените висяха акварели с птици: колибри, папагали, чинки. В ъгъла имаше статив. Ателие на художник? Застлани с мокет стълби водеха нагоре. Но накъде?

В полезрението му се появи мъж. Гибсън потрепери. В объркването си помисли, че го бе последвал тук от виденията на подсъзнанието му. Един от онези хищници, спотайващи се в тъмните дълбини на океана. Но бе просто човек. Поне външно. Среден на ръст. Слабичък. Бледо, незапомнящо се лице с изключение на счупения нос, който беше зачервен и подут. От типа хора, които ще те посрещнат на рецепцията в хотела или ще седят до теб в чакалнята на лекаря, или поне искаше да го възприемат така. Но по ръбовете камуфлажът се бе прокъсал.

Очите го издаваха. Бяха жълти като на нощна птица, неподвижни като мъртвата повърхност на Луната. Дълбоко хлътнали в орбитите си, те бяха приковани в Гибсън; виждаха всичко и нищо. Гибсън бе срещал плашещи мъже в затвора и още по-плашещи в морската пехота, но този човек, ако изобщо беше човек, всяваше у него по-силен ужас от всички тях. Той бе смъртта, дошла за него.

Може би още по-страховити бяха дрехите му. Мъжът беше облечен като него. Не горе-долу като него. Не в подобни цветове и стил, а със съвършено същата фланелка, джинси и обувки. Изглеждаха като близнаци, които си пазаруваха заедно. Това означаваше, че мъжът е бил с него в магазина за дрехи, проследил го е и си е избрал същите неща. Което подсказваше на Гибсън, че похищението му е щателно планирано. Каквото и да го очакваше, не ще да беше добро. Каквото и да опиташе, човекът насреща му вече го бе предвидил.

— Сега внимавай. Внимаваш ли? Нямаме много време — изрече мъжът с мек и любезен тон.

Беше тонът на хирург, обясняващ сложна процедура с прост език на досаден пациент. Разглеждаха се безмълвно един миг, а после най-безцеремонно и без предупреждение мъжът изрита столчето изпод краката на Гибсън. То изскърца остро по дървения под, след което се блъсна в стената.

Гибсън слезе с не повече от два сантиметра и половина по-ниско, но разликата беше огромна — онази, която разделя живота от смъртта. Въжето пое тежестта му с рязко дръпване и се впи в плътта под челюстта му. Сухожилията на врата и раменете му бяха сякаш изскубвани като бурени. Краката му заритаха във въздуха.

Мъжът се приближи и леко потупа Гибсън по крака. Гибсън усети, че е напълно безпомощен. У него се надигна вълна от

съжаление, каквато вероятно винаги съпътстваше преждевременния край на живота. Чувството бе хладно, не предлагаше утеха. Изпълнено бе с думи, които му се искаше да е изрекъл, и с лица, на които да ги каже.

Очакваше бързо да изгуби съзнание. По филмите така ставаше. Няколко мига на безполезна борба, преди въжето да изцеди живота от жертвата си. Вместо това висеше, бореше се, чуваше грапавото си дишане и бумтенето на кръвта в слепоочията си.

— Това е късата примка — поясни мъжът. — Ще забележиш, че за разлика от дългата примка вратът ти не е пречупен. Сега това може да ти се вижда като благословия, но накрая ще ти се иска въжето на примката да е било по-дълго и чакането — по-кратко. Живееш по-дълго, но пък... живееш по-дълго. Повечето хора си мислят, че при всички случаи биха искали да живеят по-дълго, но двайсет минути на края на въжето си е бавно умирање. Имаш достатъчно време да съжالياваш за неща, които не могат да бъдат променени и вече са без значение.

Мъжът обви ръце около краката на Гибсън и го повдигна. Столчето се върна под краката му и Гибсън немошно затанцува върху него. Непознатият заговори:

— Според мен на човек в твоето положение му е от полза да е предварително наясно за наказанието. Наказание, че не ми е угодил. Как може да ми угоди, ще попиташ. Имам въпрос към теб. Само един, но е важен. Ще питам, докато остана удовлетворен от отговора. А докато бъда удовлетворен, ще си на късата примка. Разбра ли ме?

— Да.

Мъжът вдигна пред очите му флашката на баща му.

— Направи ли й копие, преди да излезеш от закусвалнята?

— Ако ти кажа, ще ме пуснеш ли?

Столчето отново бе отместено. Гибсън увисна. Болка прониза гърба и раменете му. Вися така дълго време, по-дълго от предишния път. Накрая ръцете на мъжа пак го повдигнаха и краката му отново усетиха допира на столчето. Чувстваше се по-малък, сякаш част от него беше откъсната. С крайчеца на окото си видя баща си да седи бос на най-долното стъпало, загледан тъжно в сина си.

Гибсън примигна и привидението изчезна, но той вече знаеше къде е. Беше у дома си.

— О — рече мъжът. — Добре дошъл у дома. Не бях сигурен, че ще познаеш мазето. Променило се е за десет години. Повече го харесвах с червената боя.

— Проклет да си — опита се да кресне Гибсън, но се получи повече като шепот.

— Драго ми беше да се срещна с баща ти. — Непознатият извади сгъваем нож и го отвори. Показа се дълго смъртоносно острие. — Хубавичко си поговорихме тук. Двама мъже, стигнали до взаимно разбиране. — Усмихна се леко при спомена. — Но нека отговоря на въпроса ти. Няма да те пусна, ако ми кажеш каквото искам да знам. При никакви обстоятелства няма да го сторя. Не можеш да се пазариш за живота си. Знаем, не е лесно да чуеш такова нещо, но най-добре е да съм откровен. Ще ти кажа обаче какво съм готов да ти предложа.

— Върви по дяволите.

— Горе има едно семейство. Линда и Марк Томпкинс. Линда рисува прелестните картини, които виждаш тук. За момента знаят само, че маскиран мъж извън контрол е нахлул в дома им и ги е вързал. Мъж, облечен, както си облечен ти. Ридаел е истерично. Повтарял е, че съжالياва. Че не иска да им причини зло. Казал им е, че някога това е било неговата къща. Когато семейство Томпкинс бъдат открити утре, те ще те идентифицират като своя нападател. Полицията ще заключи логично, че в пристъп на отчаяние след развода, останал без работа и семейство, си нахлул в някогашния си дом и си последвал примера на баща си.

— Това ли ми предлагаш?

— Да.

— И ако не отговоря?

— Ако не отговориш, ще дръпна столчето. Когато вече си мъртъв, ще се кача горе и ще заколя Линда и Марк Томпкинс. Ще накарам съпруга да гледа как жена му умира. Мога да го проточа дълго време.

Гибсън долови възбудата в гласа на мъжа. Добре се прикриваше, но Гибсън прочете радост по лицето му или поне емоция, която при такъв като него минаваше за радост.

— Защо? Те не са направили нищо.

— И ти не си — посочи мъжът. — За тяхна беда събитията ги поставиха на пътя ни, също както събитията поставиха теб на моя път.

И без да имат вина, сега животът им виси на косъм.

— И какво от това? — изрече Гибсън. — Не ги познавам. Никога не съм ги виждал. Какво ме засяга мен кого ще убиеш? На твоята съвест ще лежи, не на моята.

Беше блъф и той се постара да бъде убедителен.

— Вярно, самата истина. На моята съвест ще лежи. Твоята е чиста. Но не съвестта ти би трябвало да е твоя грижа. — Мъжът сви рамене. — Не е ли редно да помислиш за Ели?

При споменаването на дъщеря му Гибсън се вцепени.

— Какво за нея?

— Как според теб ще ѝ се отрази престъплението ти? Помисли колко зловещо ще изглежда в медиите. Представи си как ще бъдеш запомнен. Как Ели ще те помни. Ще кажат, че си се побъркал, но преди да се обесиш, си убил семейство Томпкинс — хората, имали лошия късмет да купят къщата на баща ти. Ще ти сложат етикета буйстващ психопат, който е имал потребност да причини страдание на невинни. Позорен край на семейна трагедия, започнала преди повече от десет години. Това ще е епитафът на живота ти. Когато Ели порасне, мисълта за баща ѝ ще ѝ причинява единствено покруса и срам. Същото, което ти изживяваш при спомена за твоя баща. Така че те питам заради Линда и Марк. И заради дъщеря ти. Направи ли копие?

Гибсън отвори уста да отвърне, но после я затвори пак. По бузите му се стичаха сълзи. За баща му. За дъщеря му. За избора, който трябваше да направи сега.

Но знаеше, че нито ще спори с този човек, нито ще го умолява. От първия миг, щом се взря в празните му очи, Гибсън почувства инстинктивно, че там няма жалост и никога не е имало. Проклет да беше, ако пропилееше последните минути от живота си в молби. Вместо това щеше да стори нещо добро с времето си. Щеше да спаси Линда и Марк. Това беше достойна цел... макар и картините да не струваха.

— Направи ли копие?

— Не направих — каза той.

— Защо?

— Не мислех, че е нужно.

Мъжът обмисли отговора му.

— Но е било нужно. Сбъркал си.

— Да.

— Значи не направи копие?

— Не.

— Няма никакви копия?

— Никакви.

И така продължи в същия дух пак и пак. Същият въпрос бе зададен десетки пъти по различни начини. Беше налудничаво, но Гибсън се бореше с всички сили мъжът да му повярва. Очакваше всеки момент столчето отново да бъде изритано под краката му. Накрая...

— Вярвам ти — заяви мъжът.

Гибсън усети как изтощението го завладява.

— Благодаря ти — прошепна той.

Не беше сигурен защо, но беше изпълнен с огромна признателност и покой, след като непознатият му бе повярвал. Искаше само да заспи. Мъжът кимна и сгъна ножа. Събра си нещата и се огледа да не е забравил нещо. Когато беше готов, се върна да погледне Гибсън.

— Къде е Сюзан? — попита Гибсън.

— Не знам.

— Защо уби баща ми?

Мъжът го изгледа с любопитство.

— Има ли значение?

— Сюзан е била бременна. Бебето... от баща ми ли беше?

— Това ли действително искаш да научиш? Ще ти даде ли покой?

Гибсън не знаеше.

— Моля те.

Мъжът помисли за момент. Бръкна в джоб, извади лист хартия и го разгъна, като внимаваше да не зърне случайно какво пише на него.

— Каквото и да пише, каквото и да узнаеш, не ми казвай, не позволявай да проличи по лицето ти. Не забравяй за хората горе в къщата.

Гибсън кимна и мъжът вдигна листа пред очите му. Нужно му бе огромно усилие да фокусира погледа си и да схване прочетеното. Беше тест за бащинство. Три колонки: „Сюзан Ломбард“, „Дете“, „Баща (предполагам)“. Отдолу имаше редове от двойки числа, които Гибсън не разбра. И накрая: „Предполагаемият баща не се изключва като

биологичен баща на изследваното дете. На базата на анализи от изброените ДНК локуси, вероятността за бащинство е 99,9998%“.

Ала изречението, което следваше, с всичко, което водеше зад себе си, гръмна мощно в ушите му — шумно сриване на плочки домино назад през целия му живот, докато всичко рухна окончателно. *О, Мече. Божичко, Мече.*

„Бенджамин Ломбард не е изключен като биологичен баща и се смята за баща на дете от женски пол.“

Отгоре се разнесе шум от цепещо се дърво и тежки стъпки. Мъжът грабна листа. Гибсън срещна очите му. Маската, която носеше с цел да се слива с околните, падна за миг и под нея изникна нещо отвратително. Древна и неизмерима жестокост, за която хората се самоуспокояваха, че отдавна е отряла, но която този човек някак бе съживил.

— Гибсън! — извика женски глас.

Джен?

Опита се да изкреци в отговор, но столчето отново отхвъркна по дъсчения под и той отново умираше. Съзнанието отлиташе от него. Когато се свести, лежеше по гръб в мазето, а до него бе коленичила Джен Чарлс.

— Хванахте ли го? — попита той.

— Кого? — учуди се тя. — Тук няма никой, само двамата сме.

— Горният етаж — прошепна той, припомнил си ужасяващите заплахи срещу собствениците.

— Нищо им няма, Хендрикс е с тях. Ти добре ли си?

Той се разсмя и разплака едновременно, от гърдите му излизаха приглушени хлипове на облекчение и отчаяние.

— Какво е ставало тук? — попита Джен, но съзнанието му милостиво откри ключ, който да щракне.

Гибсън вече го нямаше. Не можеше да отговори.

ТРЕТА ЧАСТ ДЖОРДЖИЯ

Гибсън се събуди в двойното легло с чувството, че е имал бърза среща със смъртта. Понечи да се превърти настрани, но откри, че просто не му е възможно. Примири се и остана неподвижен. Усещаше тялото си смазано, лишено от всякаква сила. Появи се Хендрикс с бутилка вода и му помогна да отпие няколко глътки. Усилието го изтощи и той заспа отново.

Минаха три дни, преди да е в състояние да погълне малко от бебешката храна, която Джен му подаваше с лъжичка, и още пет, за да се изправи сам до седнало положение. Когато проговори, гласът му излизаше грапав и на болезнени тласъци. Хендрикс го кръсти Том Уейтс, на певеца, прочут с дрезгавия си от пиене и цигари глас, така че Гибсън предпочиташе да пише, вместо да говори.

Сутринта на осмия ден оживяването вече му се струваше възможно. Спусна крака от леглото и се нагърби с херкулесовия подвиг да отиде да се изпикае. Изправи се и започна да мести единия крак пред другия — тътреше се като старец. Отражението му в огледалото на банята го стъписа. Наистина беше старец, със съсипано лице на заклет алкохолик. Десетдневната брада не можеше да скрие яркия белег на шията му, проточващ се от ухо до ухо. Прокара пръст по него и си помисли колко близо до смъртта се бе озовал.

Какво щяха да правят сега?

Гибсън пусна душа и стоя дълго под течащата вода. Мечето отвори очи. Беше нощ, тя лежеше в леглото и наблюдаваше ивицата светлина под вратата. Наблюдаваше за сянка. Почти не дишаше.

Гибсън се опита да прогони образа от главата си. Това привлече вниманието на Мечето и сега тя гледаше право към него. Умолително. Искаше да я попита как Ломбард бе успял да я принуди да мълчи. Но и сам знаеше — чрез ужасния емоционален шантаж, който баща ѝ беше използвал, за да я изолира. Да я контролира.

Само че се провали, мръсно. Провали се. През цялото време Мечето бе планирала бягството си с Били Каспър. И тогава Гибсън бе осенен от прозрение — нямаше никакъв Том Б. Мечето го бе

измислила. Създаде бе фиктивен баща за нероденото си дете, в случай че не успее да се измъкне. Достоверна история, която да обясни бременността ѝ, с цел да запази детето. Да запази майка си. Може би дори да запази баща си; трудно се унищожават чувството на лоялност у децата. Да поеме всичко върху себе си. Как е било възможно да е толкова силна?

Той се облече бавно и предпазливо. Изстена от болка, докато нахлузваше тениската. Чантата му беше в края на леглото и той я провери, за да установи, че лаптопът му бе изчезнал заедно с флашката на баща му. Но пистолетът на Били си беше там, а също и бейзболната шапка и „Задругата на пръстена“. Вътре беше и снимката на Мечето — бременна, легнала на канапето. Бременна с детето на „Том Б.“.

Хрумна му нещо. Започна да прелиства книгата от края към началото. Отне му минута, но откри пасажа, който търсеше, и прочете на глас познатите думи:

— „И тъй, приятелчета мои, накъде сте поели, пухтящи като ковашки мях? Какво става тук? Знаете ли ме кой съм? Аз съм Том Бомбадил. Казвайте какво ви мъчи, че Том бърза.“

По лицето му потекоха сълзи, но той се усмихваше. Вдъхновено отчаяние. В полето с оранжево мастило беше написано:

Знаех, че ще се сетиш.

Гибсън се засмя на глас, после притисна уста с ръка. Не беше за вярване какво бе сторила неговата малка смела приятелка. За пръв път от дълго време се чувстваше с бистър ум. С бистър ум и гневен. Изтри сълзите. Знаеше какво предстои сега.

Сложи шапката, стисна здраво книгата и с нестабилна крачка отиде в дневната. Беше малка и миришеше на вътрешността на стар пътнически сандък. Масивен стар телевизор върху кривната стойка беше включен на новините.

Предаваха репортаж за предстоящия партиен конгрес в Атланта. Макар че Ан Флеминг не се бе оттеглила официално, номинацията на Ломбард бе сигурна. Предвидено бе двамата да се срещнат в Атланта и да обсъдят възможността за съвместна работа.

Джен седеше пред малка масичка до прозореца и пред нея бяха подредени няколко пистолета и муниции. В момента разглобяваше полуавтоматичен „Щайер М-А1“. Гибсън бе уверен, че тя би могла да

се справи и на тъмно, защото очите ѝ не се откъсваха от тесния процеп между завесите.

— Належа ли се? — попита тя, без да го поглежда.

— И аз се радвам да те видя.

— Изглеждаш по-висок — усмихна се тя.

— Не се усещам такъв. Къде сме?

— В Северна Каролина. До Грийнсбъро.

— Грийнсбъро?

Джен и Хендрикс му обясниха набързо положението. След престрелката в къщата край езерото проследяващото устройство, зашито в чантата му, ги бе отвело на юг до Шарлотсвил и до черокито, паркирано пред къщата от детството му.

— А ти как ни откри?

— Хакнах телефона на Хендрикс.

Тя изглеждаше почти впечатлена. Хендрикс — не чак толкова.

— Е, явно сме квит — отбеляза Джен.

— Май да.

Нападателят избягал по стълбите, водещи към задния двор. Изглежда, съсед позвънил на 911, защото успели да се измъкнат тъкмо преди районът да се напълни с полиция. Край Роаноук зарязали колите на паркинг на магазин за хранителни стоки и платили в брой за форд проуб, модел 1995 г.

— Подкарахме го директно от моравата на човека — вметна Хендрикс. Беше буден и се протягаше и прозяваше на канапето.

От там поели на юг. Открили евтино бунгало под наем. Скрили Гибсън в багажника и се представили за младоженци, празнуващи първата годишнина от сватбата си. Наели бунгалото за целия август. Беше изолирано. Платили бяха в брой за него, а хазаинът живееше в Ралей, така че бе малко вероятно да се появи без предупреждение. Общо взето, бе най-безопасното място, което можеше да се осигури с кратко предизвестие, когато превозваш пострададал.

— А мобилните телефони?

— Закачихме ги с лепенки на два различни камиона — отвърна Хендрикс.

— Сега работим с предплатени карти — допълни Джен. — Е, вече знаеш нашата история. Сега би ли ни разказал как се озова висящ на въжена примка?

Гибсън простена:

— Какво има за ядене? Умирам от глад.

— Грахово пюре. Моркови със сметана.

— А освен бебешка храна?

— Така бързо растат — въздъхна Хендрикс.

Хендрикс се оказа отличен готвач. Или пък Гибсън бе по-гладен от всякога. Омете яйцата, бекона и картофените крокети и си взе допълнително. И потрети. Джен дойде от дневната и застана на прага.

— Какво имаше в Шарлотсвил? — попита тя.

Гибсън ги изгледа. Откъде да започне? Без теста за бащинство или флашката на Дюк не съществуваше доказателство. Как да иска от тях да приемат всичко на доверие? Докато тестът за бащинство не беше размахан под носа му, той самият се опасяваше, че виновникът е баща му. Как можеше да ги убеди, че Бенджамин Ломбард е истинският враг? Все пак реши да започне от началото и отвори „Задругата на пръстена“, за да им покаже бележките на Мечето. Те поне бяха нещо реално.

— Какво е трябвало да ти каже? — попита Джен, като вдигна лице от книгата. — Какво се случи на мача?

Той им разправи за срива на Мечето на стадиона.

— Отидох в Шарлотсвил за дневника на баща ми. Мислех, че в него може да се съдържа останалото от историята.

— И така ли се оказа?

Той им преразказа написаното от баща му. Как решил да отведе Сюзан у дома по-рано. Как купил две шапки на „Филис“.

— Дюк е купил шапката? — уточни Джен.

Хендрикс подсвирна.

— Има над какво да си поблъска човек главата тук.

Гибсън им обясни произхода на Том Бомбадил и защо тя си е измислила гадже.

— Бил е Ломбард. Ето защо е избягала. Бебето е било от Ломбард.

Джен и Хендрикс седяха мълчаливо и смилаха бомбата, която бе хвърлил. После Джен погледна партньора си и двамата стигнаха до негласен извод.

— Какво? — попита Гибсън.

— Трябва да ти покажем нещо — каза Джен.

Тя излезе и се върна с лаптопа си и плътен плик. Извади от него полицейска снимка от мястото на произшествието на мъж, висящ обесен в гаража си.

Гибсън я разгледа внимателно.

— Кой е той?

— Терънс Мъсгроув.

— Собственикът на къщата край езерото?

— Същият. Сега трябва да ти покажа друга снимка. Но... — Тя се поколеба. — На баща ти е.

— Дюк? — попита глупаво Гибсън. — Това ли е, което си мисля?

— Не бих ти я показвала, но трябва да я видиш лично.

Той преглътна мъчително и кимна. Тя извади снимката на лаптопа и го обърна към Гибсън да я види. Той осъзна, че дишането му се е ускорило.

Отвори очи. Учуди го колко много неща бе запомнил погрешно. В паметта му баща му беше до самите стълби, когато го беше открил онзи следобед, увиснал достатъчно близо, че да го докосне. Но на снимката Дюк беше в далечния край на помещението. Изританото под краката му беше стол, не табуретка. Очите на баща му бяха затворени, не отворени.

— Защо гледам това? — попита той.

Местеше поглед между двете снимки. Мъртвците на тях имаха много общо. Дори и двамата бяха по чорапи. Обувките. Момент. Той се върна към другата снимка. Обувките бяха еднакви.

— Обувките?

Джен кимна. Той разгледа снимките отново. И на двете обувките бяха грижливо събрани заедно и сочеха навън от тялото под ъгъл. Един и същ ъгъл. Висящ на въже човек неизбежно ще изпадне в конвулсии; въжето ще се усуква и люлее, щеше да му е нужно време да остане неподвижно. Положението на обувките бе невъзможно съвпадение.

— И двамата са убити от него.

— И сега, десет години по-късно, той се появява отново, за да убие теб.

— Това е лудост — промълви Гибсън.

— Питам само от любопитство. Носът му беше ли счупен? — осведоми се Хендрикс.

— Да. Откъде знаеш?

— Към петдесетгодишен? Бял, слаб. С къса кестенява коса, оплешивяващ. С твърде невзрачна външност?

— Да, това е той.

Хендрикс поклати глава.

— Той простреля Били Каспър. И вероятно е убил Кърби Тейт, макар да не мога да го докажа.

— Става все по-странно — намеси се Джен. — Видях същия човек да стреля по един от онези, които ни обсадиха в къщата.

— Приятелски огън ли? — попита Хендрикс.

— Нищо приятелско не видях.

Хендрикс се замисли.

— И тъй, Ломбард надушва, че ние сме в контакт с WR8TH, и привиква някогашния си наеман убиец. Бил е по петите ни от първия ден. Проследил ни е до Пенсилвания и е чакал да види ще открием ли WR8TH, преди да направи своя ход.

— Но вместо това убива Кърби Тейт в склада — допълни Джен.

— После Ломбард праща тактическия си екип да ни избие в къщата край езерото — продължи Хендрикс.

— Да, защото аз като кръгла идиотка съобщих на Майк Рилинг къде се намираме.

— Мислиш, че Рилинг ни е предал ли? — попита Хендрикс.

Джен сви рамене.

— А колко време мина, преди да се появят онези?

— Кучият му син.

— Кой бяха те? — поинтересува се Гибсън.

— Не знам. Ломбард има връзки с организация, наречена „Колд Харбър“. Нищо чудно да са техни хора.

— Защо му е тогава да праща и наемния си убиец? — попита Хендрикс.

— Може би за да бъде очистен и той. Няма защо да го оставя жив, след като всичко е приключило.

— Ломбард не си поплюва — отбеляза Хендрикс.

— Нищо чудно при този огромен залог в Атланта — отвърна Джен. — На този етап Ломбард е избраникът. Ако Гибсън е прав и той е блудствал със собствената си дъщеря, която е забременяла от него... Мощни интереси са заложили на неговата победа през ноември. Ти докъде би стигнал, за да запазиш тайната си?

— Чак до Сюзан? — обади се Гибсън.

— Мислиш, че е убил родната си дъщеря?

— Не знам. Били намекна нещо такова и аз го помислих за луд. Но дали? Къде е Сюзан? А бебето ѝ? Ако тя е жива и ако човекът на Ломбард се е добрал до Мъсгроув преди десет години, това означава, че се е добрал и до Сюзан. Поправете ме, ако греша. Къде е Сюзан?

Джен обхвана с длани лицето си. Хендрикс сякаш бе забравил как да диша. Както Гибсън виждаше нещата, беше им останал само един възможен ход и трябваше да го предприемат възможно най-скоро. Ако в момента не бяха в полезрението на Ломбард, то скоро щяха да бъдат. Ала дори да оцелееха някак до приключването на конгреса, ако Ломбард си осигуреше номинацията, той никога нямаше да отзове убийците си. Тримата представляваха твърде голяма заплаха. Той щеше да ги унищожи. Неизбежно беше. Просто им липсваха ресурси да се укрият трайно от човек, отправил се към Белия дом.

— Бива си я тази история на ужасите, но можем ли да я докажем някак? — обади се Хендрикс.

— Можем да докажем, че е била бременна.

— Само че няма как да свържем това с Ломбард, нали?

Гибсън поклати глава.

— Какъв е тогава ходът ни? — попита Джен.

— Ще отидем в Атланта.

— На конгреса? — учуди се Хендрикс. — Ти колко време остана без достъп на кислород до мозъка?

— Това е единственият начин — настоя Гибсън и обясни плана си.

Не беше лишен от риск. Означаваше влизане в бърлогата на лъва. Означаваше да се обърнат към единствения човек, който евентуално бе невинен в цялата история. Означаваше да се доберат до Грейс Ломбард и да докажат недоказуемото — че съпругът ѝ е изнасилвал дъщеря им и е замесен в изчезването ѝ.

Когато приключи, никой не заговори. Нямаше какво да се каже. Джен и Хендрикс излязоха от кухнята. Бяха като боксьори, оттеглящи се при звънеца всеки в своя ъгъл. Гибсън отиде до хладилника да провери има ли още нещо за ядене. Бесенето вършеше чудеса за апетита на човек.

Когато пристигнаха в Атланта седмица по-късно, градът живееше под знака на предстоящия конгрес. Атланта беше в буквалния смисъл на думата разпродадена до последното място. Участниците в конгреса вярваха в своя избраник и шансовете му на президентските избори. Нямаше напрежение, цялата атмосфера напомняше по-скоро фестивал, отколкото политическо събитие. Улиците около конгресния център бяха покрити със сложна плетеница от пунктове за проверка на службите за сигурност и временни лагери на представители на медиите. По тротоарите бе трудно човек да си пробие път. Атланта приемаше нашествието с добродушно старомодно южняшко гостоприемство. Във всеки случай баровете и ресторантите около конгресния център нямаха повод да се оплакват.

Гибсън наблюдаваше как Дениз Грийнспан, личната секретарка на Грейс Ломбард, се приближава към него откъм ъгъла. Беше завършила Хамилтън Колидж — история и политология. Имаше магистърска степен по обществена политика от Университета на Джорджтаун. Въпреки многото хора по тротоара нямаше опасност да я изгуби от поглед. Беше метър и осемдесет висока, с отличаваща се разкошна афроприческа с леки отънъци на червено. Днес косата ѝ бе прибрана назад с шал в жълто и зелено. Беше бивша състезателка по крос в пресечена местност, а предишната есен беше пробягала маратона на морската пехота за три часа и двацет и осем минути — впечатляващо постижение за външен човек. Във Вашингтон Дениз тичаше заедно с Грейс повечето сутрини и хора от близкото им обкръжение отдаваха на това прекрасните им работни отношения. Дениз работеше за Грейс вече от четири години и беше готова да брани шефката си със зъби и нокти. Също така беше човек, подчинен на навиците си. През всяка от последните вечери в шест часа отделяше един час за себе си, за да вечеря в определен суши ресторант на осем-девет пресечки от конгресния център. Сядаше на една и съща маса до прозореца и докато се хранеше, преглеждаше новини и политически блогове на лаптопа си.

Предишната вечер Хендрикс беше седнал на съседната маса. Ресторантът беше малък. Лесно му се бе удало да направи доста ясен запис на две въвеждания на паролата ѝ — веднъж при пристигането и втори път при връщането ѝ от тоалетната. По-късно Хендрикс пусна записа на бавна скорост и тримата седяха скупчени пред монитора да спорят дали буквата е „К“ или „L“. Поради ъгъла на камерата лявата ѝ ръка частично закриваше дясната страна на клавиатурата. Но бяха почти сигурни, че паролата ѝ беше DG5kjc790GD. Или евентуално DG5kjl790GD. Джен застъпваше мнението, че е DG5lhj790GD. Но определено беше една от тези.

Когато Дениз седна днес в ресторанта, Гибсън я чакаше на съседната маса. Извини се и премести чантата си от стола ѝ. Тя се усмихна в знак на благодарност и се настани удобно. Нагласи лаптопа пред себе си, но не коментира факта, че имаха еднакви машинки. Беше доста популярен модел все пак.

Гибсън затрака на новия си лаптоп, който бе купил вчера. Дениз даде поръчката си на сервитьорката и се зае да чете поредица от блогове на тема току-що обявената обща бюлетина Ломбард-Флеминг.

Гибсън виждаше отражението на Джен в голямото огледало до входа. Тя седеше на малкия суши бар с гръб към него. Когато сервитьорката понесе поръчката на Дениз, Джен стана и отиде до общата тоалетна в дъното. Сервитьорката поднесе храната на Дениз. Дениз поиска чай. Гибсън поиска сметката.

Последните три вечери Дениз винаги бе изчаквала храната ѝ да пристигне, преди да отиде да си измие ръцете. Гибсън затаи дъх, когато тя затвори лаптопа си и се измъкна между двете маси. Наблюдаваше я в огледалото как се скри зад ъгъла. Смени лаптопите, без да вдига поглед. Такива неща се вършеха бързо и уверено. Ако се оглеждаше като крадец, можеше да привлече внимание. В слушалката в ухото му прозвуча:

— Тя е вътре, имаш деветдесет секунди.

Той отвори лаптопа на Дениз и вкара първата парола. Прозорчето потрепна и я отхвърли. Гибсън изпухтя притеснен. *Все ще е последната, която опиташ*, помисли си мрачно той. Опита втората... същата работа. Третата — прозорчето отново трепна неодобрително.

— Как се справяш? — попита Джен.

— Трябва ми минутка.

— Дефинирай минутка.

— Провери в речника, зает съм да обяснявам.

Взря се в списъка си от три възможни пароли. D и G очевидно бяха инициалите ѝ отзад напред и отпред назад. Видно бе, че не е против да използва лична мнемоника. D — Дениз, G — Грийнспан, 5k — петкилометровият маратон? Какви бяха тогава другите малки букви? Погледна отново трите вероятности, до които бяха стигнали. Много пъти *j*, *l*, *h* и едно *s*. Какво се опитваше да изпише тя с тази азбучна супа?

Видя Джен да се показва от коридора и да сяда отново на бара. *hc* — Хамилтън Колидж. Възможно ли бе да е така просто, запита се. Написа DG5khc790GD. Паролата беше приета. Хората си обичаха своята алма-матер. Той пхна флашката и започна да качва файла в нея на нейния лаптоп. Дениз Грийнспан поддържаше безукорен десктоп, така че още щом тръгнеше да отваря нещо, мигом щеше да забележи папката.

Даунлоудването още продължаваше, когато тя излезе от тоалетната. Той я видя в огледалото, но не вдигна глава. Каква достоверна причина можеше да има да ѝ пипа лаптопа? Освен да е крадец, разбира се.

— Спри я — прошепна той.

Джен се извърна рязко и каза нещо на Дениз. Дениз се спря и бавно завъртя гръб към Гибсън. Двете жени забъбриха дружелюбно. Той поднесе благодарствена молитва пред олтара на Джен Чарлс, извади флашката и бързо размени лаптопите. Прибираше си нещата, готов да плати сметката, когато Дениз се върна на масата си.

— Какво ѝ каза? — попита Гибсън.

— Попитах я откъде си е купила шала. Обясних, че приятелката ми има подобна коса и ѝ търся подарък.

Двамата чукнаха гърлата на бутилките си с бира над масичката.

— Не е ли малко раничко за празнуване? — подхвърли Хендрикс.

Беше седнал до прозореца и гледаше навън през пролуката между завесите. Открили бяха една-единствена свободна стая в мотел

на четирийсет и пет минути разстояние от Атланта и спяха на смени, като един от тях винаги беше на пост до прозореца.

Гибсън неуспешно се мъчеше да не се взира в мобилния телефон на масичката помежду им. Може би като в поговорката, че като гледаш чайника, той никога не завира, и наблюдаваният телефон никога не звънеше.

Хайде, Грейс. Обади се най-после.

Хендрикс грабна ключовете и обяви, че е гладен. Върна се след трийсет минути и ги изненада, като донесе храна за всички. Много прилични китайски ястия. Хендрикс подреди пластмасовите кутии на малката маса. Хендрикс яде само яйчени рулца. Отрязваше им крайчето, изпразваше плънката, смесваше я с портокалов сос, старателно пълнеше рулцата отново и едва тогава ги ядеше.

Телефонът се мъдреше по средата като трапезна украса. Не говореха на конкретна тема. Естествено, не отваряха и дума за обаждането, което всички очакваха. Гибсън, от своя страна, поддържаше преструвката, че е напълно уверен в успеха на плана си.

Съдържанието на съобщението до Грейс Ломбард беше относително просто. Първо беше снимката, направена от Били преди много години, на Сюзан и раничката ѝ на кухненската маса. Гибсън си спомняше как той самият бе реагирал на нея първия път и знаеше, че тя ще остави Грейс без дъх. Включиха също и снимки с книгата на Сюзан. Единственото, което спестиха, бе снимката, на която Сюзан беше бременна. Това щеше да е козът на Гибсън и той възнамеряваше да я покаже на Грейс лично.

Последното бе кратък видеозапис на Гибсън, седнал до масата с бейзболната шапка пред него. Джен бе възразявала срещу подобно послание. Искала бе да се изпрати обикновено писмо, но Гибсън я увери, че това е единственият начин. Тя трябваше да види лицето му, за да могат да се надяват на среща. Във видеозаписа той се обръщаше директно към Грейс.

Здравейте, госпожо Ломбард, аз съм Гибсън Вон. Дълго време мина от последната ни среща, но се надявам да сте добре. Никога не съм ял по-добър сандвич от този, който ми правехте вие. Липсват ми някогашните дни в

Памсрест и се надявам, че къщата там още я има. Госпожо Ломбард, съзнавам, че това е необичаен начин да се обърна към вас, но вярвам, ще се уверите, че обстоятелствата са извънредни. Узнах нещо за Сюзан, за Мечето, което трябва да чуете. Лично. Включвам снимки като доказателство за автентичността на сведенията ми. Не искам нищо. Само възможност да говоря лично с вас, и то насаме. За да ви кажа истината. Ще ви помоля да запазите всичко това поверително, докато не успеем да говорим. Намесите ли съпруга си, гарантирам ви, че никога няма да узнаете защо дъщеря ви е напуснала дома си и какво се е случило с нея. Може би ви звучи като заплаха, но е просто истината.

Хендрикс обяви плана за налудничав. Тази вечер продължаваше да подхвърля нападки срещу него.

— Това е най-добрият ни шанс — каза му Джен.

Провеждаха вариации на този спор още от Грийнсбъро насам. През цялото време Хендрикс беше, меко казано, скептичен.

— Тя може да отиде право при съпруга си. Не ме е грижа колко добре си я познавал като дете, Гибсън. Нима вярваш, че тя ще запази нещо такова в тайна от него?

— Да, вярвам.

— Защо?

— Защото е Грейс, а и става дума за Сюзан.

Хендрикс изпъшка.

— Непременно го обясни на отряда за бързо реагиране, когато нахлуят тук. Аз продължавам да поддържам тезата си, че трябва да пуснем в интернет снимки на книгата, на шапката. Стане ли общоизвестно, няма да има нужда да ни преследват.

Ей такива си ги приказваха още от Грийнсбъро. Но Хендрикс не беше единственият със съмнения и понякога помагаше просто нещата да се преговорят.

— Така няма да стане — изрекоха Гибсън и Джен едновременно.

— И защо?

— Бил си ченге, нали? — изтъкна Гибсън.

Хендрикс не изглеждаше склонен да го потвърди в този момент.

— Наясно си, че едно е да знаеш нещо и съвсем друго — да можеш да го докажеш. А какво можем да докажем ние? Книгата не е доказателство, само поставя въпроси. Шапката не доказва, че Ломбард е педофил. Пуснем ли го в интернет, ще бъде отписано като поредната параноична идея сред цяло съзвездие конспиративни теории. Никаква полза няма да ни донесе.

Хендрикс неохотно прие истината в думите на Гибсън, но никак не беше доволен.

— Да, но това е пълна лудост. Планираш да влезеш в онзи хотел. Та той е крепост. И се пази от хора на Ломбард. Влезеш ли вътре, мъртъв си.

— Тъкмо обратното е. Най-защитен ще бъда в хотела.

— И как го реши това?

— Да си видял репортажи за нас по новините?

— Не.

— Така е, защото Ломбард действа неофициално по тази линия. Не Тайните служби ме търсят, а онези от „Колд Харбър“ няма въобще да припарят до хотела.

— Не може да стане — продължаваше да протестира Хендрикс.

— Трябва да стане — настоя Джен. — Тя е единствената, която ще ни повярва. Единствената, чиято уста Ломбард не може да запуши.

— Ако Грейс мисли, че мога да ѝ кажа нещо за Сюзан, което не знае, тя ще ме изслуша — намеси се Гибсън, като се надяваше думите му да прозвучат с по-голяма увереност, отколкото изпитваше.

— Ами ако е знаела от самото начало? Ако е също толкова извратена, колкото мъжа си? — попита Джен, сега пък минала на страната на Хендрикс в спора.

— Не, не го вярвам. Аз я познавах. Няма начин Грейс Ломбард да е била замесена в такова нещо.

— Ами ако се е примирила и държи твърде много на престижа и властта, че да ги пожертва сега? Тогава само ще влезеш в капан.

— Баща ми казваше, че тя е най-земният човек, когото е срещал в света на политиката.

— Господи — възмути се Хендрикс. — Нима ще заложиш живота си на мнението си като дванайсетгодишен? Създадено от човек, който, без да се засягаш, е бил фатално заслепен от шефа си.

— Като нищо може и да си прав — отвърна Гибсън. — Нищо чудно да е глупава идея. Но ако е така, не можем да се надяваме на нищо. А това означава да бягаме. Хукнем ли да бягаме сега, ще го правим цял живот. Ето кое наричам аз глупава идея.

Това вече ги накара да млъкнат. Да, беше ужасен план и единственият им изход.

Хендрикс се засмя.

— Да му се не види, Гибсън. Кога стана толкова дързък? Харесвам те такъв.

Телефонът иззвъня. Тримата се втренчиха в него вцепенени. Болезнено беше да го оставят да звъни, но такава беше уговорката. След малко се чу сигнал, който ги уведоми, че имат гласова поща.

Джен взе телефона и изслуша съобщението. Когато то свърши, затвори и се обърна към тях.

— В играта сме.

Дениз Грийнспан стоеше на ъгъла и не изглеждаше никак възторжена. Поглеждаше телефона си на всеки трийсет секунди. Гибсън я наблюдаваше през витрината на кафенето по-надолу по улицата и му се щеше Хендрикс да бе положил повече старания да го разубеди от това му начинание.

— Ако някой я следи, е много добър — изрече Джен в слушалката му.

Тя се намираще на близък покрив, който ѝ даваше видимост към кръстовището.

— Звучи много окуражаващо.

— Не си спомням да съм те окуражавала, когато предложи този шантав план.

— Приех, че се подразбира.

— Да се подразбира? Добре, очакваната продължителност на живот на средния бял американец е седемдесет и шест цяло и две години. Така че, статистически погледнато, с теб всичко ще е наред.

— Не те бива да окуражаваш.

— Слушай, не знам дали това ще помогне, но според мен си доста добър в преценките си за хората. Надявам се госпожа Ломбард все още да е жената, която помниш.

В слушалката ѝ настана дълга пауза.

— Някакви последни думи? — попита тя.

Нищо не му хрумваше. Той хвърли своята слушалка в кофата за боклук — бездруго нямаше как да влезе с нея в хотела — и излезе на улицата. Време беше да свиква да го духа вятърът. Докато пресичаше платното, погледна нагоре към Джен, за да ѝ кимне, но нея вече я нямаше.

Дениз Грийнспан се вцепени, когато той се приближи към нея.

— Ти си онзи от ресторанта. Седеше до мен.

— Съжалявам за това — каза той.

— Как се добра до паролата ми?

— Седиш на едно и също място всяка вечер. Заснех те.

— Нечувано. Нещо друго открадна ли?

— Не.

— Не ти вярвам.

— И аз на твоето място не бих.

— Какво ти е на врата? — направи гримаса тя.

— Един човек се опита да ме обеси.

— Така ми се пада, че полюбопитствах. Ела.

Резката на шията му бе поизбледняла, а брадата му вече бе достатъчно гъста, за да скрива най-лошото от нея, но той все пак вдигна яката си и намести вратовръзката си.

— Сами ли сме? — попита я той, като се опита да прецени намеренията ѝ.

— Какво? Да, сами сме. Нали такива бяха инструкциите ти. Но нека ти кажа, че те проверих. Знам какво си направил. Какво си се опитал да направиш поне. Така че, ако си дошъл да мътиш главата на госпожа Ломбард, ако това е някаква шашма, ако снимката със Сюзан е подправена с фотошоп, ако целта ти е да нараниш тази жена или просто да се възползваш от добрината ѝ, да знаеш, че ще кипна вода на печката си, ще те вържа и ще я налея в лъжливото ти гърло. Ясна ли съм?

— Много нагледно го описа — отвърна той. — Да. Имаш думата ми.

Искреното ѝ раздражение всъщност му даде надежда, че Грейс Ломбард играе чисто с него. От друга страна, Дениз можеше и да не знае, че помага той да влезе в капан.

Сложно щеше да е. Онова, което каза на Джен и Хендрикс, беше истина — той вярваше, че Грейс е достоен за доверие човек. Но май доверието помежду им вървеше само в едната посока. Ако тя не му се доверяваше, как би могъл да я убеди, че съпругът ѝ е замесен в изчезването на Сюзан? Едно солидно доказателство щеше да му е от полза сега. Но той нямаше такова заради мъжа от мазето. Така че как можеше да я накара да види истината? Нямаше как той да ѝ я каже, наясно беше с това. Трябваше сама да стигне до нея. Грейс Ломбард лично трябваше да съедини точките. Почувстваше ли се манипулирана, мигом щеше да се затвори.

Тълпата се съгъстяваше с приближаването им към конгресния център. Речта на Ломбард по повод номинацията му беше планирана за

същата вечер и градът беше в развълнувано очакване.

— Вписах те като журналист, който ще вземе интервю от госпожа Ломбард — осведоми го Дениз. — Използвай истинското си име. Покажи им шофьорската си книжка. Не би минал през тези хора с лъжлива самоличност. Но аз ще те превода. Няма да има проблем.

Джен му беше описала какво би представлявала охраната около конгресния център, но дори и тя бе подценила донякъде ситуацията. Присъствието на правоохранителните органи беше смайващо: полицията на Атланта, Тайните служби, части на националната гвардия. В конгресната зала и хотела имаше куп пропускателни пунктове. Човек можеше и да мине през един от тях, но да проникне през всичките изглеждаше непосилно. След всичките му приказки как това е най-безопасното място започваше да осъзнава, че май въобще не е така.

Двама униформени се втренчиха в него. Беше му трудно да пренебрегне параноичния глас в съзнанието си, който му казваше да бяга бързо и надалече.

Оказа се, че познанството с Дениз Грийнспан е много полезно. Тя го преведе през страничен вход, отделен само за служители на кампанията. Двайсетина души чакаха на опашка да бъдат проверени от охраната. Дениз го поведе направо отпред и той очакваше това да причини бунт, но нямаше дори повдигната вежда. Това тук беше партито на Ломбард и всички го знаеха.

Дениз познаваше всеки от агентите на Тайните служби по име.

— Чарли, водя този господин да интервюира госпожа Ломбард. Няма акредитиви, но го включих в списъка снощи.

Чарли провери нещо, кимна и им махна да минат през металдетектора, където втори агент опипа Гибсън, отвори чантата му, провери документа му за самоличност и прекара палка по него. Връчиха му временен пропуск и му пожелаха приятен ден.

Дениз го поведе по коридора към асансьорите. Бяха общо осем. Първите шест бяха за общо ползване. Двата в края бяха заградени с въже и поредният агент на Тайните служби беше установил поредния пропускателен пункт.

— Тези два асансьора са заключени — обясни Дениз. — Единият отива до щаба на вицепрезидента. Другият е за апартамента на госпожа Ломбард. Тя ще те приеме там.

— Питам само от любопитство. Къде е вицепрезидентът сега?

— Ангажиран е със срещи. Ще бъде зает до самото начало на речта си.

— Да, но къде?

— Един етаж по-надолу.

Не беше достатъчно далече, за да се успокои.

Тайните служби отново ги спряха и проведоха повторно цялата процедура: опипване, палка, проверка на документа за самоличност. Гибсън бе затаил дъх, но документът му отново излезе чист. *Съдбата закриля глупаците*, помисли си той.

Не, обади се гласът, просто те водят на тихо място, далече от погледите на случайни хора.

Един агент се качи с тях в асансьора и го активира с ключ. Клаустрофобична пот плъзна по гърба на Гибсън и когато асансьорът спря на междинен етаж, той трепна. Сърцето му биеше силно.

Успокой се. Незабавно.

— Мислех, че Ломбард е от онези, които биха избрали пентхаус — подхвърли той.

— Винаги е различно — отвърна Дениз. — Не е разумно да си предсказуем, когато опира до настаняване в хотел. Би те направило уязвим за външен удар срещу сградата.

Тя го накара да спре по средата на коридора и се обади по телефона да съобщи, че са пристигнали.

— А сега какво?

— Сега чакаме.

— Тук? Шегуваш се, нали?

Дениз сви рамене.

— Да не мислиш, че е лесно да бъдат разчистени целият й персонал и график, без околните да бъдат озадачени? Искаше среща насаме. Такова нещо отнема време.

— Но това е коридор.

— Затова гледай да не правиш сцени.

Прекараха в коридора двайсет минути, през които Гибсън опозна истинското значение на параноята. Всеки служител, минаващ покрай тях, всеки поглед, хвърлен косо към него, го караше трескаво да анализира. Търсеше по лицата знаци, че е разпознат. Докато минутите течаха бавно, коридорът сякаш се стесняваше и се простираше към

безкрайността. Мъж с очила спря, за да се консултира с Дениз относно програмата за вечерта. Когато отстъпиха встрани, Гибсън можеше да се закълне, че дочу да споменават името му.

Дениз го удостои с невесела усмивка и го поведе по коридора към стая 2301, почука веднъж и без да чака отговор, отстъпи встрани.

Джен гледаше как Дениз Грийнспан отвежда Гибсън нагоре по улицата. Постъпката му беше много храбра, но тя се питаше знае ли той защо я предприема. За да осигури безопасността им или за да извоюва правда за Сюзан и Дюк? Ако можеше да постигне само едното, кое щеше да избере? Би ли ги пожертвал, за да съсипе Ломбард? В името на всички тях тя се надяваше да не се стига дотам.

Когато Гибсън се изгуби от поглед, Джен извади от джоба си мобилен телефон и батерия и ги запремята в ръце. Беше ги взела от един от трупите край езерото в Пенсилвания. Нито Гибсън, нито Хендрикс знаеха, че са у нея, а Хендрикс направо би я обявил готова за лудницата, ако знаеше какво се кани да направи. Като нищо щеше да е прав. Но лошите държаха Джордж... Тя не знаеше кои са. Може да бяха „Колд Харбър“ или друга организация, но държаха Джордж и щеше да им се наложи да го върнат.

Джен нямаше представа жив ли е той още, но ако беше, часовникът щеше да започне да отмерва времето му в секундата, в която Гибсън влезеше в онзи хотел. Нямаше начин да се предугади реакцията на Ломбард, когато бъдеше притиснат в ъгъла.

Джен пъкна батерията в телефона и го включи. Сега щяха да могат да го проследят. Ако бдяха. Помисли за секунда и набра изключения номератор на „Консултантска група «Абе»“. После набра номера на Хендрикс, където и камионът да бе откарал телефона му. Включи се гласова поща; тя остави напълно безсмислено съобщение и затвори. Накрая позвъни на мобилния на Джордж. Не бе посмяла да избере този номер още от отиването им в къщата край езерото; затаи дъх, докато се раздаваше сигналът за звънене, и го изпусна едва когато чу идентификацията на Джордж в гласовата поща.

Съобщението ѝ беше лаконично: „Джордж, наложи се да очистим някакви в Пенсилвания, но сега сме в безопасност. Открихме каквото търсехме. Чакаме инструкции. Четири, нула, четири“.

Това би трябвало да даде на всеки, който слушаше, материал за размисъл. Кодът на Атланта беше 404. Твърде очевидно, но тя не беше

в настроение за тънкости. Залагаше на предположението, че и те не са. Изгубили бяха много хора в къщата край езерото, а отмъщението бе мощен мотиватор. Пъхна телефона в една тръба за отвеждане на въздух и слезе по стълбите до тротоара. Измина една пресечка и влезе в закрит паркинг; от третото му ниво имаше добър поглед към сградата, където остави телефона.

Не ѝ се наложи да чака дълго — някой явно бе предвидил появата им в Атланта.

Черен джип спря пред сградата и остана с включен двигател до бордюра. Изминаха минути. Не щурмуваха сградата, тоест в Пенсилвания тия негодници се бяха научили на нещо.

Браво на тях.

Задната врата на джипа се отвори. Появи се мъж с яке и войнишки обувки и влезе във фойето на сградата. Имаше само една причина някой да носи широко яке в това безветрено утро в Атланта.

Тя не забеляза друго движение в продължение на пет минути; после се отвориха още две врати и двама мъже с бърза крачка последваха колегата си в сградата. Така в колата оставаше само шофьорът.

Идеално.

Движение по улицата привлече погледа ѝ. Зелена кола спря пред пряката до паркинга. Бяха си довели подкрепление. Умно. Тя не виждаше колко са вътре, но кола в пряка беше по-лесна за превземане от джип на голяма улица. Коледа беше подранила.

Джен прекоси закрития паркинг към задното стълбище. Когато стигна до вратата, тя се отвори и вътре влезе мъж със спортен сак. Тя отстъпи встрани и очите им се срещнаха за миг. Той го прикри добре, но на нея не ѝ убягна как в очите му проблесна искра. Позна я. Той кимна учтиво и опипа ципа на сака си. Тя щракна телескопичната палка до бедрото си до пълната ѝ дължина от петдесет и три сантиметра.

Той чу металното изщракване и се отказа от ципа, като вместо това замахна срещу нея с целия сак. Мъжът бе едър, а сакът тежък. Удари я силно по рамото и тя залитна встрани, като се подпря на едно коляно. Той пусна сака и замахна към нея. Тя блокира приближаващия удар с палката си. При неговата височина и тегло щеше да е трудно да го притиска. Вместо това заби долния край на палката в перонеалния

нерв на бедрото му. Кракът му увисна вцепенен и той залитна назад. Тя се изправи, преди мъжът да се е стоварил на пода, и настъпи с все сила глезена на здравия му крак — чу как сухожилието се прекъсна. Палката отново изсвистя във въздуха. Джен задиша дълбоко да овладее яростта си. Логичният страх, който изпитваше преди всяка схватка, си беше отишъл. Сега просто жадуваше за своя фунт плът и неговата щеше да ѝ свърши работа. Тя завъртя оръжието в ръцете си и използва лицето на противника си, за да скъси палката.

Докато си поемаше дъх, Джен овърза с кабел китките и глезените му и го завлече зад една паркирана кола. В спортния сак имаше черна снайперска пушка — чешка, CZ 750, което въобще не беше стандартно оръжие за федералните агенти. Реши, че ще ѝ свърши добра работа, и нарами сака.

Стълбите я изведоха в далечния край на пряката, зад колата. Видя само една глава — най-вероятно партньора на мъжа горе. Опреният му на прозореца лакът стърчеше навън. Тя извади компактно електрошоково устройство, притисна го до ухото си като телефон и тръгна по улицата откъм страната на шофьора, като провеждаше въображаем разговор за прекарана лудешка нощ.

Електрошоковото устройство изпука при допира с шията му. Шофьорът потрепна и устата му зяпна комично. Ниският волтаж щеше да го неутрализира само за няколко минути, така че тя върза китките му към волана. Преряза предпазния му колан, за да не му хрумне да се прави на хитър, докато шофира, намести се на седалката до него и притисна дулото на пистолета си към слабините му.

— Имах лоша седмица, така че най-вероятно ще те гръмна, когато това приключи — осведоми го тя. — Но ако си послушен, ще ти позволя да избереш къде. Ясно?

Шофьорът кимна и облиза устни.

— Добре. Утрото е приятно, да се разходим. Карай на север.

Той бавно излезе от пряката и зави вляво. Тя наблюдаваше спрелия джип, докато се скри от поглед.

— От „Колд Харбър“ ли си?

Шофьорът отново кимна.

— Още ли не можеш да говориш?

Мъжът пак кимна.

— Нищо, тъкмо ще имам време да ти опиша какво ще се случи, ако не ми помогнеш да открия Джордж Абе.

Гибсън влезе в апартамента, притаил дъх. Ако беше засада, то тя щеше да е тъкмо тук. Но съдбата бе милостива и Грейс Ломбард стоеше сама до прозореца.

Яркото слънце на Атланта осветяваше русата ѝ коса, падаща на вълни до раменете. Наистина изглеждаше точно както той я помнеше. Дребна и при всяка възможност избягваща официалното облекло, и сега беше с джинси и карирана риза — сякаш слязла от верандата на старата къща в Памсрест. Прищя му се да я прегърне, но Грейс Ломбард не направи нито крачка към него. Повече от ясно бе, че прегръдка не се предвиждаше.

— Здравей, Гибсън.

— Госпожо Ломбард. Радвам се да ви видя.

— Госпожо Ломбард — повтори тя. — Винаги си бил толкова учтиво момче.

— Благодаря ви, че ме приехте. Знам, че подложих способността ви да повярвате на изпитание.

— И още как — отвърна тя. — Надявам се, че съм взела правилното решение. — Тя го покани с жест да седне, но остана до прозореца. Очите ѝ се спряха на пресния белег върху шията му и тя го погледна въпросително. — Как си?

Той ѝ даде възможно най-сбитата версия за живота си и завърши с Ели.

— Имам дъщеря. На шест години е.

— На шест? — промълви тя. — Уверена съм, че умееш отлично да се разбираш с едно момиченце.

Думите ѝ му се сториха окуражаващи и той ѝ показа снимка на Ели от зоологическата градина. Грейс се приближи, взе я и седна на близкото кресло.

— Изглежда лудетина. — Бледа усмивка се появи на устните ѝ.

— Слабо казано. Да я видите само как играе футбол.

— Добра ли е? — Тя му върна снимката.

— Не, ужасна е, но това въобще не я кара да се укроти.

Грейс се засмя и млъкна. Той смени тактиката.

— Искам да ви благодаря за писмото.

— Писмо?

— Писмото, което ми написахте, когато постъпих в морската пехота.

— А, да, разбира се. Видя ми се нужно.

— За мен означаваше много. Помогна ми. Имах намерение да ви отговоря, но беше трудно време.

— За всички беше трудно. Не си го спомням с хубаво. Но ти си добре дошъл, Гибсън. С баща ти бяхте много специални за моето семейство.

Бяхте — минало време. Нямахте озлобление в тези думи. Просто излагане на факт.

— Благодаря ви.

— Особено за Сюзан. Тя беше съкрушена от случилото се тогава. Баща ти. Твоите... трудности — завърши тя дипломатично.

— Съжалявам, че не бях тук до нея. Трябваше да бъда. Тя заслужаваше подкрепа.

Грейс видимо се напрегна. Не бе подбрал добре думите си, прозвучаха като обвинение. *Внимавай сега*, каза си той, *не ти се полага втори опит*.

— И ето те тук — каза тя. — Вероятно трябва да обясниш за снимката. Откъде я имаш?

— Може би е най-добре да започна отначало.

— Имаш пълното ми внимание.

Гибсън заговори. Разказа й за „Консултантска група «Абе»“ и как бяха открили Били Каспър в Съмърсет, Пенсилвания. Преди срещата бе обмислял да спести много от сведенията, но накрая й съобщи почти всичко.

Грейс слушаше мълчаливо. Дениз стоеше до вратата.

Когато приключи с описанието на къщата край езерото, той извади бейзболната шапка на „Филис“ от чантата си. Подаде й я, уловил я за козирката. Тя я задържа на разстояние от себе си, подозрително.

— И какво? Твърдиш, че това е шапката?

— Вие ми кажете.

Показа й инициалите и Грейс ги разгледа внимателно.

— Нейният почерк е. — Погледна го въпросително. — Значи ти я даде онзи човек, Били Каспър?

— Да, той.

— Защо не е бил арестуван? Той е отвлякъл дъщеря ми.

— Госпожо Ломбард, Били е бил на шестнайсет години, когато Сюзан е избягала.

— Бил е още момче? — Грейс се изправи и се върна при прозореца. — Как е възможно?

Той я наблюдаваше внимателно, за да види накъде клони: дали да повярва, или да отрече всичко.

— Мисля, че са били влюбени. Във всеки случай Били е бил влюбен в нея. За Мечето не знам.

Когато го чу да споменава стария си прякор за Сюзан, Грейс се разплака. Не вдигна длан да прикрие очите си. Просто остави сълзите да текат.

— Има нещо, което не ми казваш — проговори тя накрая и бадемовидните ѝ очи се впиха в него.

— Госпожо Ломбард, кога се влошиха нещата за Мечето?

Това накара Грейс да замръзне.

— Кога нещата станаха трудни за Сюзан ли? Задавах си този въпрос години наред. Не можах да си отговоря. Не беше един конкретен момент. Случи се в протежение на няколко години. Бяха дребни неща. Отдавах го на особеностите на пубертета.

— Били ми даде и това.

Гибсън ѝ подаде „Задругата на пръстена“. Грейс я пое и я стисна здраво. Кимна да покаже, че ѝ е позната.

— Навсякъде я носеше със себе си — каза тя и прелисти страниците. — След като ти ѝ я прочете. Седеше в кухнята, отрупваше ме с въпроси и пишеше в книгата.

— С мен правеше същото. Подлудяваше ме.

Грейс се засмя признателно през сълзи.

— Навсякъде я търсих. Има логика, че я е взела. Тя много те обичаше.

— Помните ли прякора, с който ме наричаше Мечето? — попита той.

— Да — отвърна тя. — Наричаше те Сън.

Той показа на Грейс страницата и ѝ обясни смисъла на оранжевия цвят. Грейс прочете бележката на дъщеря си и го погледна въпросително.

— Какъв бейзболен мач?

Гибсън ѝ разправи историята.

— Знаеш ли, спомням си този уикенд — каза тя, след като той завърши. — Бях в Калифорния за една седмица на посещение при роднини и се върнах на следващата сутрин. Бенджамин не си беше лягал. По-ядосан не го бях виждала. Имахме ужасна разправия. А Сюзан... О, боже мой. Беше като зомби дни наред. — Тя погледна шапката. — Значи от там я има? От онзи мач?

— Баща ми ѝ я купил на път за вкъщи. За да се опита да я успокои. Наистина ли никога не я бяхте виждали преди Брийзуд?

— Не бях я виждала досега освен на записа. Знаеш ли колко дълго се вирах в очите ѝ? Седях втренчена в онзи ужасен замръзнал кадър с моето момиченце. Опитвах се да отгатна какво си мисли. Защо е избягала от мен.

— Не мисля, че е избягала от вас.

— Много мило да го кажеш, но е факт, че тя избяга. — Тя замълча и обмисли думите му. — А ти твърдиш, че не от мен.

— Да, госпожо.

— Какво общо би могло да има това с бейзболна шапка? Не мислиш ли, че съвсем случайно я е носила на онзи запис?

— Не, според мен тя съдържа послание.

— Послание? До кого?

— До мен.

— Какво означава това?

Гибсън остана мълчалив в опит да прецени тактиката си. В някакъв момент щеше да се наложи да стовари чука върху нея. Беше ли настъпил той? Не искаше Грейс да страда, но му бе нужно да я заболи. Само така щеше да прозре истината. Той пое дълбоко дъх и изрече с възможно най-равен тон:

— Мечето е била бременна.

Това сякаш изсмука въздуха от стаята. Грейс няколко пъти отвори уста да заговори. Лицето ѝ потъмня и тя се изправи бавно.

— Постъпих неразумно. Беше грешка да се видя с теб. Гибсън, мисля си какво мило момче беше и го съпоставям с мъжа, в който си се

превърнал. Не знам как е възможно. Ще поръчам на Дениз да те изпрати.

Грейс се изплъзваше надалече от него. Да постъпи така с нея беше жестоко, но необходимо. Тя беше на ръба на ужасна пропаст и падането щеше да я разтърси издъно. Предпочиташе да гоzakлейми като лъжец, отколкото да предприеме скока. Ала на него му се стори, че видя осъзнаване в очите ѝ, та макар и само за миг.

Подаде ѝ последната снимка — Мечето бременна. Тя я дръпна от него, стисна я с две ръце. Стоеше като вцепенена на мястото си. Гибсън се приближи до нея и заговори тихо.

— Всичко е било лъжа. Една елегантна и изкусна лъжа. Изречена толкова убедително, че никой не я е оспорил. Може да съм бил мило дете, както казвате, и, да, не се гордея с това, което съм сега. Но пък вече мога да различавам истината от лъжата. И съм тук, защото и вие сте в плен на същата лъжа. Сторила е с вас същото, което стори с мен. Принудила ви е да вземате решения и да уреждате живота си около нея. Така че, когато ви се казва истината — че дъщеря ви е била бременна и е избягала, защото е била измъчвана от страх — вие не можете да я чуете. Но това е истината, противопоставена на лъжата. И тя води към един въпрос. Кой е бащата?

— Вън! — изкрещя Грейс.

Дениз застана помежду им.

— Повярвай ми, не ти трябва Тайните служби да нахлуят тук.

— Знаех си, че ще е нещо такова — зададено изрече Грейс през бликналите сълзи. — Поредният извратен опит семейството ми да бъде унижено. Наистина ли омразата ти срещу съпруга ми е толкова важна за теб? Сюзан те обожаваше, Гибсън. Нима би съсипал репутацията ѝ само за да го нараниш?

— Всичко наред ли е там? — попита мъжки глас.

В апартамента настана тишина. Дениз повдигна вежда към него.

— Какво решаваш?

— Тръгвам си.

— Да, добре сме, Джон, благодаря ти — извика Грейс на агента от Тайните служби отвън.

Тя му подаде книгата, но той поклати глава.

— Ваша е. Редно е вие да я задържите.

— Истинска ли е изобщо?

— Знаете, че да.

Грейс небрежно прелисти страниците, като държеше книгата на разстояние от себе си, сякаш от нея течеше кръв. В миг застина, поерязко дъх и ръката ѝ затрепери върху страниците.

— Грейс, какво има? — попита Дениз.

Бяла като стена, Грейс вдигна очи към тях.

— Моят любим цвят е синият.

Тинзли седеше свит в банята. От дълго време беше там. Мълчалив и неподвижен. Със затворени очи. Слушаше какво става в съседната стая.

След прекъснатата операция в Шарлотсвил му бе струвало известни усилия да ги открие. Не бяха глупави. Щом усетиха, че са следени, отлично прикриха следите си. Чак в Атланта той успя да улови отново миризмата.

Калиста Доплес беше крайно недоволна. Разбираемо. Схватката в къщата край езерото беше лошо свършена работа. Тинзли бе съгласен с нея от цялото си сърце. Естествено, тя имаше правото да вкара втори екип, но след като не бе сметнала за нужно да го посвети в плановете си, не можеше да го държи отговорен, че застъпването бе довело до неизбежно объркване.

Тя не виждаше нещата така.

Тинзли се замисли дали да не се оттегли и при други обстоятелства вероятно би направил тъкмо това. Но тя беше стар клиент и не беше в негов интерес да я превръща в свой враг. На всичкото отгоре нещо го притегляше към тези тримата. Усещане за историческа значимост. За недовършена работа. Беше влязъл в този сюжет преди повече от десет години. Изпитваше неочаквана близост със сина на Дюк Вон и бе важно да съпроводи младежа до самия му край.

Глухото щракване на ключа за електричеството привлече вниманието му. Тананикане ли беше това? Пеене? От телевизора ли беше? Тръбите зашумяха, застанаха и през отвора на климатика се разнесе съскането на душа. Тинзли чакаше. Съскането се промени, падна към по-нисък регистър — вода върху кожа, не върху плочки. Време беше.

Тинзли излезе от стаята си и огледа паркинга. Джен Чарлс и синът на Дюк Вон бяха заминали, оставили бяха само вкиснатия мъж. Щеше да се справи с него сега.

Тинзли извървя осемте крачки до съседната врата и коленичи пред нея, все едно си връзваше обувката. Беше евтин мотел с евтини ключалки — тази можеше да я отвори с пръчка от близалка. Влезе в стаята и извади пистолета си. Стига толкова прекъсвания. Два пъти бе пропуснал и макар във всеки от случаите да бе имало смекчаващи вината обстоятелства, не му се бе отразило добре. Естественият ход на нещата бе отклонен. И като заприщана с бент река Тинзли чувстваше болезнена нужда да внесе корекция.

С изключение на светлината от телевизора стаята беше тъмна. Леглата бяха разхвърляни, вратата към банята — отворена. Пеенето или тананикането беше престанало. Тинзли прекоси стаята, като се слушваше за каквато и да било промяна. Опря гръб в стената на късия коридор пред банята. Хрумна му, едва ли не твърде късно, че шумът беше някак различен. Вода върху плочки.

Тинзли вдигна ръце нагоре и успя да отклони железния лост от главата си. Болка прониза китките му, но лостът все пак успя да одраска темето му. Усети пареща болка. Тинзли се наклони встрани, за да се защити по-добре от следващия удар. Трудно се замахва с лост в тесния коридор. Би трябвало да има време да възстанови равновесието на силите. Уви, на противника му му бе хрумнала същата мисъл. Лостът дрънна в пода и в основата на носа на Тинзли се стовари юмрук. Носът му едва бе започнал да заздравява след Пенсилвания и ето че бе отново смазан. Усети вкуса на кръв, докато падаше.

Вкиснатият го прикова към пода с няколко добре премерени удара. Тинзли оцени тяхната сила, съчетана с прецизност. Подобна комбинация се постига трудно. Ударите извъртяха Тинзли настрани и той усети как между лопатките му се заби коляно, около китките му щракнаха белезници. Собственият му пистолет направи полукръг и бе опрян в слепоочието му.

— Не си чак толкова печен, когато някой знае, че идваш, и те очаква. За кого работиш?

Тинзли запази мълчание.

— Нали разбираш, че си мъртъв, ако не узная каквото искам? — обясни вкиснатият. — Може би се придържаш към някакъв свой правилник за чест, който те задължава да защитаваш клиентите си. Не че ме засяга, но мислил ли си дали добрата репутация носи полза на мъртвец?

Тинзли примигна през кръвта.

— Какъв правилник?

— Последен шанс. Кой те нае? Бенджамин Ломбард ли?

— Кой?

— Къде е Джордж Абе?

— Кой?

— Добре, както щеш — отсече Хендрикс.

Завлече го в банята. Тинзли разбираше. Плочки се почистваха по-лесно.

— Ще ти задам няколко въпроса. Не харесам ли отговорите, отиваш във ваната. И не за къпане. Ясно ли е?

— За да поеме ваната кръвта, когато ме застреляш.

— Именно.

— Дръпни завесата. Така ще спреш пръските.

— Какъв си ти?

— Твой приятел.

Хендрикс изсумтя.

— Мой приятел? Всичките си приятели ли убиваш?

— Тогава не бяхме приятели. Сега нещата се промениха. Ти си в позиция да ме пуснеш да си ида. Така че бих искал да сме приятели. В замяна ще ти направя услуга. Като приятел на приятел.

— Голям оптимист си, да знаеш. — Хендрикс дръпна Тинзли до седнало положение. — Услугата включва ли да ме осведомиш за кого работиш?

— Не, услугата включва да ти дам оръжието и гилзите, доказващи, че ти си убил Кърби Тейт.

Вкиснатият приседна на тоалетната чиния с пистолет, насочен към гърдите на Тинзли.

— Къде са те?

— В багажника на една кола. Ако ме убиеш, до дни автомобилът ще бъде намерен. Полицията ще открие твоя пистолет в багажника. С твоите отпечатъци. Други инкриминиращи предмети — обясни Тинзли. — Или пък можем да се разходим до там като приятели и аз да ти ги дам. И всеки да си замине по пътя.

— Ами трупът? — осведоми се Хендрикс.

— Него не прибрах — отвърна Тинзли. — Но имам джипиес координатите на мястото, където е скрит.

— И ще оставиш мен и сътрудниците ми на мира?

— Да.

Хендрикс го гледа дълго време.

— И тъй — подкани го Тинзли. — Приятели ли сме?

Грейс протегна ръка към облегалката на креслото зад себе си. Беше неспособна да откъсне поглед от книгата, а по лицето ѝ бе изписана огромна болка. Сякаш хиляди късчета се плъзваха по местата си — фрагменти от знание, което не бе подозирала, че носи. А когато мозайката се сглоби, когато тя вече бе способна да види не само крайчеца, но и цялата картина, Грейс Ломбард отвори уста и нададе вик на агония.

— Какво ви е, госпожо Ломбард?

— Проклет да си, Гибсън. — Тя запрати книгата в гърдите му, все още отворена на същата страница, и се обърна към Дениз. — Къде е той?

Гибсън взе книгата и потърси бележка със синьо мастило. Откри я в лявото поле.

Бих искала да можех да обясня. Ако замина сега, преди да е разбрал, той пак ще стане добър. Непременно. Аз извиках нещо лошо у него. Така казва той винаги. Не биваше да отлагам толкова заминаването си. Боях се. Съжалявам. Не бъди тъжна.

Гибсън вдигна ужасен поглед към Грейс. Тя вече се бе отправила към вратата.

— Кой? — попита Дениз.

— Съпругът ми, Дениз. Къде е той?

— Госпожо Ломбард — силно разтревожена заговори Дениз, — какво има? Седнете за минута. Говорете с мен. Какво се е случило?

Грейс се извърна рязко и агресивно към Дениз.

— Не е твоя работа да ме успокояваш, Дениз. Къде е съпругът ми?

— В конферентна зала три — избъбри Дениз. — Госпожо Ломбард...

Грейс вече бе излязла. Профуча покрай стъписания агент от Тайните служби, преди да е успял да реагира. С бърза крачка пое по коридора, а изражението ѝ вещаеше тежки последици. Служители припнаха подире ѝ като полски мишки, спасяващи се от вършачка.

Дениз хукна след нея, а Гибсън хукна след Дениз, която му хвърли гневен и обвинителен поглед. Агентът от Тайните служби оформи ариергарда.

Настигнаха Грейс Ломбард при асансьорите. Стрелката в посока надолу светеше, но тя задумка по бутона за слизане, сякаш да включи система с морфин за непоносимата си болка.

Слязоха само един етаж по-надолу, но престоят в асансьора беше равносилен на доживотна присъда. Дениз се опитваше да привлече вниманието на Грейс, но като не успя, насочи гнева си към Гибсън.

— Какво направи? — процеди тя през зъби и със сила изтръгна книгата от ръцете му.

Той искрено ѝ желаше късмет. Каквито и сили да бе задействал, вече бяха извън неговия контрол. Всичко бе в ръцете на семейство Ломбард. Той и Дениз бяха просто неми свидетели.

В конферентна зала три вицепрезидентът седеше на огромна заседателна маса. Беше свалил сакото и разкопчал горното копче на ризата, вратовръзката му бе разхлабена, а ръкавите — навити до лактите. Приличаше на мъж, седнал на бара, след като успешно е приключил голяма сделка, готов да разправя истории и да вдига тостове за победата си. Само че беше на заседание сред съветници, автори на речи и прессекретари, подредени по ред на важност. Беше като в средновековна тронна зала — по-голямата близост до властта сама по себе си означаваше по-голяма власт. Външният кръг включваше по-маловажни сътрудници, секретари и помощници.

Атмосферата бе оптимистична и приповдигната. Гибсън чу приглушен самодоволен смях. Имаше още работа за вършене, но победата вече се усещаше във въздуха.

Двамата агенти на вратата бяха предупредени, че става нещо. Всеки от тях беше над метър и деветдесет, китките им бяха по-масивни от краката на Грейс Ломбард. Единият заговори с успокояващ тон. Шансът му беше нулев.

— Госпожо Ломбард, мога ли да ви услужа с нещо?

— Томас, много те харесвам, но се махни от пътя ми, защото, щом приключи там вътре, ти ще си следващият — отсече тя. — Ще го кажа само веднъж.

И веднъж беше достатъчно. Двамата масивни агенти се разделиха да я пропуснат, но веднага отново се събраха да блокират

пътя на Дениз и Гибсън. Щом влезе в конферентната зала, Грейс спря и закова тежък поглед в мъжа си. Най-близко стоящите до нея я видяха и млъкнаха, усетили страховитата промяна в атмосферата като кучета, предчувстващи приближаваща буря. Мълчанието им се разпространи подобно на вълна из залата. Разговорите заглъхнаха. Объркани погледи се насочиха с очакване към нея. Всички я чакаха да заговори, но тя само продължи да се взира в мъжа си.

Вицепрезидентът се изкашля. Беше опитен политик. През цялата си кариера бе усъвършенствал уменията да отбива неудобни въпроси от страна на репортери. Толкова пъти бе описван като желязно невъзмутим, че това вече се бе превърнало в клише. Но ставащото тук бе нещо друго.

— Грейс?

— Вън. Всички до един — нареди тя.

Никой не помръдна.

— Грейс. Какво има? — попита Ломбард.

— Пред тях ли искаш да стане? Защото аз съм готова.

Очите на всички присъстващи се насочиха към шефа им. На Ломбард явно не му хареса ефектът след нейния въпрос. На лицето му се изписа принудена усмивка.

— Е, добре, чуйте всички — обърна се към тях с фалшиво спокойствие той. — Очевидно сме в добра форма. Хайде да изместим обяда по-рано. Ще се съберем отново в дванайсет и половина.

Някои си събраха нещата, като се стараеха да не показват, че бързат. Други просто оставиха всичко, нетърпеливи да напуснат ужасната стая. Последваха неловки и напрегнати моменти, докато сътрудниците се изнизваха покрай Грейс. Ломбард наблюдаваше жена си като играч на покер, който се опитва да реши дали да плати, да пасува, или евентуално да вдигне залога. Хората му се събраха в коридора с притеснени и въпросителни лица. Някои се опитаха да изтръгнат обяснение от Дениз, но тя ги отпрати с рязко махване; други заговориха помежду си. Накрая възрастен и внушителен мъж с авторитетен глас им нареди да се разпръснат.

Когато коридорът се опразни, Гибсън чу приглушено гневно крещене през дебелия врата. Двамата агенти от Тайните служби гледаха право напред и се преструваха, че не чуват войната, разразила се вътре. Той и Дениз стояха пред вратата като нелепи сподвижници на

Дороти, очакващи аудиенция с Магьосника. Възрастният мъж дойде при Дениз и настоя да бъде осведомен какво се случва.

— Не знам.

— Аз съм началник на кабинета на вицепрезидента. Какво става?

— Питайте него — посочи тя с брадичка към Гибсън.

— Лиланд Рийд — представи се мъжът и протегна ръка.

Гибсън погледна ръката.

— Един приятелски съвет от мен, Лиланд. Започни да си търсиш нова работа.

Преди Рийд или Дениз да успеят да реагират, вратата се отвори със замах и Гибсън се озова лице в лице с Бенджамин Ломбард. Помежду им сякаш премина електричество. Грейс го следваше по петите.

— Върни се тук, Бен — каза тя. — Не си въобразявай, че сме приключили.

Гибсън видя как мускулите на лицето му потръпват. Беше забележителна демонстрация на воля и Ломбард вече овладяваше дишането си, постигаше контрол над себе си. Съставяше отговори за въпросите на жена си. На този човек му трябваше само леко побутване в погрешната посока.

Гибсън му намигна.

Ефектът бе мигновен и експлозивен. Престорената овладяност напусна вицепрезидента, лицето и шията му се наляха с кръв и станаха морави. Ломбард блъсна встрани двамата агенти и се доближи до Гибсън.

Единствената мисъл в съзнанието на Гибсън беше: „Моля те, моля те, удари ме“. Но надали бе възможно да се надява на такъв късмет. С усилие задържа ръцете си отпуснати до тялото. Въздействието от удар по беззащитен човек щеше да е още по-голямо. *Фрасни ме, мръсно. Забий последния гвоздей в капака на ковчега си.*

Калиста Доплес остана седнала в края на заседателната маса. Пълна покруса се бе изписала по царственото ѝ лице. *Какво прави тя там?*, запита се Гибсън. Преди да е успял да отговори на собствения си въпрос, Бенджамин Ломбард нанесе силно кроше право в челюстта му. Вицепрезидентът беше едър мъж и Гибсън изгуби съзнание още преди главата му да тропне на килима.

Гибсън се свести на пода. Лежеше по гръб. Залата беше безлюдна, но не и опразнена. Напомняше му на някой от онези апокалиптични филми за зомбита — опаковки от храна, картонени чашки, куфарчета, калъфи за лаптопи. Сакото на вицепрезидента още висеше на облегалката на един стол. Имаше вид на изоставено.

Гибсън се бе чувствал и по-добре. Тялото му още понасяше остатъчния ефект от дългото висене на въже, а крошетото на Ломбард никак не беше милостиво. Той се изправи бавно до седнало положение и с известна изненада установи, че на китките му няма белезници. Дениз Грийнспан седеше в едно кресло и изучаваше някакво петно върху килима.

— Арестуван ли съм? — попита той.

На Дениз, потънала в своите си мисли, й отне дълго време да отговори.

— Не.

— И съм свободен да си вървя?

— Да.

Той си събра вещите и се изправи. На вратата се спря и се обърна към Дениз.

— Добре ли си?

— Не, не съм добре — отвърна тя. — А ти?

— Главата ме боли. Удариха ме, не знам дали видя — отвърна той и й се усмихна.

Дениз не му върна усмивката.

— Всъщност малко ми е мъгляво какво се случи.

— Какво се случи?

Дениз събра шепи и рязко вдигна ръце нагоре, като имитира шум от експлозия.

— Толкова зле ли беше?

— Нима не искаше точно това?

Той кимна.

— Е, получи го. Дано си доволен.

Тя му подаде визитка. Той я взе. Беше с номера на Грейс Ломбард.

— Ако имаш неприятности, обади се директно на госпожа Ломбард.

— Нещо друго?

— Затвори вратата зад себе си.

Тя излезе без нито дума повече. Уплашени сътрудници стояха на групички в коридора и си шепнеха. Бяха като деца, които знаят, че възрастните се карат, но не разбират защо. Изгледаха Гибсън, като мина покрай тях, но никой не каза нищо.

Той взе асансьора надолу. Мрачното настроение, обхванало етаж на вицепрезидента, още не се бе разпростряло до фоайето. Гибсън си проби път през ликуваща тълпа от дарители на партията, делегати и организатори на конгреса. В техните представи нещата вървяха добре.

Порадвай се, докато можеш, народе.

Пред него две колички, натоварени с куфари и калъфи с дрехи, бяха тикани внимателно през фоайето. Зад тях вървеше Калиста Доплес. Говореше нервно в телефона си и не го забеляза, но Гибсън неволно отстъпи назад.

Какъв е твоят грях, Калиста?

Гибсън беше толкова погълнат от мислите си, че за малко да не обърне внимание на момичето.

Малката Катрин Доплес следваше леля си на десетина метра разстояние, изгубена и забравена, подобно на улично кученце. Изглеждаше уплашена. Рееца се без посока. Като дете, чийто свят бе пропаднал под краката му. Искрено му дожаля и тогава му хрумна нещо. Той дълго гледа след нея. Накрая тя се изгуби от поглед, но дори и тогава Гибсън продължи да се взира в същата посока.

Часове преди насрочената реч за приемане на номинацията Бенджамин Ломбард подаде оставка като вицепрезидент и обяви излизането си от партийната бюлетина. С това си действие се превърна в първия в историята на нацията номиниран кандидат, оттеглил се от участие в президентски избори. Това породил силен отзвук в американския обществен живот, който нямаше да замре с години.

Отчаяният и изтощен на вид Ломбард говори само пет минути с треперещ глас. Обяви, че неотдавнашни медицински изследвания са доказали неизвестно до този момент животозастрашаващо заболяване. Че би било безотговорно при тези обстоятелства да продължи борбата си за президентския пост. Американският народ заслужавал да има сигурност относно здравето на президента си. Беше трогателно представление.

Грейс Ломбард не се появи до него.

Гибсън гледа пресконференцията заедно с Джен и Хендрикс в мотелската им стая. Тримата бързо се умълчаха, когато стана ясно накъде бие с разигравания от него фарс. Щом приключи, Джен спря телевизора.

— Хубава история — коментира тя.

— Той има бъдеще в Холивуд.

— Но ще издържи ли версията му? — попита Хендрикс.

— Да, разбира се, хората имат потребност от нея — увери го Гибсън.

— Според теб защо жена му се е съгласила да не го опровергава? — обърна се Хендрикс към Гибсън, сякаш той беше експерт по делата на семейство Ломбард.

— Може би за да защити паметта на Сюзан — отвърна той. — Не знам.

— Да беше защитила живота й.

Прозвуча безсърдечно, но никой не оспори жестоката логика на Хендрикс.

Установиха, че на никого не му се иска да коментира случилото се. Гибсън си бе представял, че ще тържествува. Още от тийнейджър бе мечтал да разгроми Ломбард, но сега нямаше нищо за празнуване. Накрая всичко опираше до изчезналото момиче, което системно бе изключвано от разговора. Постигнатото може да бе спасило тях тримата, но не бе донесло справедливост за Мечето.

Не бяха спечелили; само бяха оцелели. А Гибсън все така не знаеше какво се бе случило с Мечето. Но поне вече имаше идея кого да попита. Поколеба се дали да сподели с Джен и Хендрикс просветлението, дошло му във фойето на хотела. За тях от самото начало това си беше служебна задача. Не че го пишеше като техен минус, просто беше нужно сам да довърши нещата.

Хендрикс отвори още една бира и подхвърли нещо за срещата си с убиеца на Кърби Тейт. Гибсън и Джен го зяпнаха онемели.

— Възнамеряваш ли изобщо да споделиш с нас?

— Току-що го направих.

— Занасяш ли ме, Дан — възкликна Джен. — Разправяй!

Хендрикс им разказа историята. За Гибсън поведението му бе непостижимо. Държал бе човека, който бе убил баща му, и го беше пуснал, за да си спаси кожата. Същия онзи, който беше бесил Гибсън и бе откраднал дневниците на Дюк. И той още беше на свобода, недокоснат по никакъв начин от събитията.

Джен разсъждаваше много по-практично.

— И вярваш, че този психопат ще спази джентълменското ви споразумение? Защо да го прави? Защото отговаряш на версията му за „приятел“? Това е лудост.

— Свърших тази работа, както трябваше да бъде свършена — отвърна Хендрикс. — Не вашите отпечатьци са на този пистолет.

Седяха мълчаливо, докато Хендрикс пиеше бирата си. Щом приключи, това бе сигнал за всички, че е време за лягане. Не беше останало нищо, което да си кажат.

На сутринта, когато Гибсън се събуди, Джен си стягаше багажа. Хендрикс вече беше заминал. Сбогуваха се на паркинга на мотела. Тя го прегърна и му даде ключовете от колата.

— Къде отиваш? — попита я той.

— Да прибера Джордж.

Гибсън кимна. До този момент не си бе давал сметка колко много държи тя на своя ментор. Джен отново го прегърна.

— Върви си у дома — прошепна тя. — Но този път наистина. Иди виж детето си.

— Нека ти помогна.

— Ще ти се обадя, ако ми потрябваш.

— Ако... ти потрябвам?

— Именно — потвърди тя с широка усмивка.

— Благодаря ти, че ми спаси живота.

— Благодаря ти, че оживя — каза тя. — И никога вече не помисляй да ме прегръщаш.

— Знаеш, че ще ти липсвам.

И двамата се разсмяха.

— Току-виж — заяви тя.

Гибсън беше на час северно от Атланта, когато по радиото съобщиха, че Бенджамин Ломбард е мъртъв.

Реагиралите на pistolетен изстрел в 4:43 ч. сутринта агенти на Тайните служби бяха заварили Бенджамин Ломбард в апартамента му без признаци на живот. Бе транспортиран до университетската болница „Емъри“, където бяха установили смъртта му. Един изстрел в главата. Всичко сочеше към самоубийство, но официално изявление не бе направено. Според Гибсън справедливостта бе възтържествувала, макар и не гласно.

Нищо не се споменаваше за обувките на вицепрезидента, но това не спря Гибсън да си задава някои въпроси.

За съжаление, според съобщението в новините Грейс Ломбард вече бе отпътувала за семейния дом във Вирджиния. През времето, докато Гибсън шофираше, около нея вече бе сглобена защитна версия — предана съпруга и майка, изживяла двойна трагедия. Като сравнение бе спомената съдбата на Жаклин Кенеди Онасис.

Гибсън установи, че смъртта на Ломбард не го вълнува. Отначало се учуди, после изпита облекчение от апатията си. Смъртта на Ломбард нищо не поправяше и нищо не възстановяваше.

Шофирането до Вашингтон отнемаше десет часа; Гибсън взе разстоянието за малко под осем. Караше с висока скорост, а в жабката, увит в парче плат, лежеше pistolетът на Били Каспър. Едно напомняне, че историята беше свършила. Познавал бе Били само няколко дни, но усещаше емоционална връзка с него. Били му беше казал, че са свързани чрез Сюзан, без дори сам да съзнава колко е вярно това. След като всичко приключеше, щеше да се върне в Пенсилвания и да преоре щата, за да го открие. Не можеше да се примири с факта, че би могъл да лежи някъде край изоставена бензиностанция.

Обади се на Никол и й каза, че може да се върнат у дома. Гласът й бе напрегнат и когато той поиска да говори с Ели, Никол му отвърна, че тя спи. Настана мълчание. Той отчаяно искаше да го запълни, да й

каже онова, което вече знаеше за баща си. Че Дюк Вон не се е самоубил. Че не го е изоставил. Не беше успял да очисти името му, но в личен план бе получил баща си отново. Не действаше като вълшебна отвара, не му го връщаше непокътнат. Но възелът около сърцето му се бе разхлабил. През последните дни отново бе в състояние да мисли за баща си и макар белязани от меланхолия, спомените му за него за пръв път го караха да се усмихне. Ако не прероден, чувстваше се най-малкото рестартиран.

Моментът отмина, Никол се сбогува и затвори, без да го изчака да заговори. Питаше се ще бъде ли способен някога да сподели истината.

Едно нещо му бе останало да свърши. Заради Мечето.

Когато влезе във Вашингтон, движението вече бе натоварено. Мина по моста и влезе в Джорджтаун по Ем стрийт. Караше със свалено стъкло на прозореца. Наоколо гъмжеше от студенти и туристи. Щом мина по Уисконсин авеню, той зави на север към богатите жилищни квартали. Портата към „Колин“ беше затворена. Гибсън спря колата пред интеркома. След дълго чакане отговори мъжки глас и Гибсън му каза кой е. Портата се отвори и той подкара към къщата.

На вратата се появи иконом в черен костюм, който го поздрави.

— Добър вечер, господине. Казвам се Дейвис. Госпожа Доплес ви очаква.

— Така ли?

— Да, тя чакаше... един от вас.

— Е, аз съм тук.

— Мога ли да ви предложа нещо? Питие?

Гибсън не си бе представял, че ще го посрещне иконом с предложение за питие, но след като човекът беше така любезен...

— Една бира, моля.

— Веднага, господине.

Дейвис го остави сам във фойето, пълно с портрети, скулптури и кухото ехо на изчезващи стъпки.

Докато чакаше, седнал в безумно скъпо кресло, Гибсън намести пистолета на Били Каспър, който му убиваше на кръста. На най-горното стъпало на стълбището в далечния край на фойето седеше Катрин Доплес и го гледаше. Беше минал малко повече от месец, откакто се бяха срещнали на тържеството по случай рождения ѝ ден.

За него сякаш бе преди цяла вечност. Катрин носеше красива синя рокля, седеше с лакти на коленете и бе опряла брадичката си върху стиснатите юмручета.

Той ѝ махна и след малко тя му помахна в отговор. Дейвис се върна с чаша бира, увита в жълта ленена салфетка. Стилно.

— Ако обичате, последвайте ме, господине.

Дейвис го поведе през къщата до верандата, където Гибсън за пръв път беше срещнал Калиста. Масите и тентите от празника отдавна бяха вдигнати и без тях имението изглеждаше още по-царствено и скъпо. От терасата с нейните мебели от ковано желязо се откриваше невероятна гледка. Кой знае защо, миналия път изобщо не бе забелязал езерцето с рибките. Когато изкачиха стълбите, Дейвис спря и посочи сградата с купола в далечния край на парка.

— Госпожа Доплес е там. Ще ме извините, но изричните ѝ инструкции бяха да ви изпратя сам. Вървете по алеята покрай живия плет.

— Наредете да приготвят багажа на момичето.

— Вече е готов, господине.

Ами да, как иначе.

— Тази дяволска жена...

— Да, господине.

Като много образци на архитектурата от XIX в. във Вашингтон куполовидната сграда бе повлияна от манията по Древна Гърция. Дорийски колони поддържаха сводестия покрив и обграждаха тежки врати с метален обков. Ниска стена ограждаше централната крипта, а до нея имаше няколко редици от идентични бели надгробни плочи, подредени симетрично.

Калиста Доплес седеше на зелен метален стол между два гроба. Единият изглеждаше по-стар, напълно обрасъл. Само с прост кръст от бял камък. Другият бе с тежка плоча от сив мрамор и покрит с пресни чимове.

Гибсън не долови у Калиста и следа от обичайната ѝ царственост. Изглеждаше уморена и остаряла. Косата ѝ, преди винаги в безупречна прическа, сега бе небрежно вързана отзад. Лицето ѝ имаше отнесеното изражение на човек, чакащ автобус, за който вече не е сигурен, че ще дойде. Стискаше в ръка кърпичка и не вдигна поглед, когато той приближи.

— Пътуването ти е било успешно, надявам се? — попита тя.

— Бенджамин Ломбард е мъртъв.

— Да, чух. Уви, някои са лишени от твърдост да понасят житейските несгоди.

— На теб ли трябва да благодаря?

— Сигурна съм, че не е необходимо — отвърна тя. — Няма ли да седнеш?

Имаше втори стол, но той нямаше желание да бъде толкова близо до нея. Вместо това заобиколи и се облегна на паметника на пресния гроб. На него пишеше „Евелин Фърст“. Тя го погледна и в очите ѝ пламна гняв.

— Моля те, прояви малко респект. Това е сестра ми.

— Шегуваш се с мен, нали?

— Моля те.

Той извади пистолета и го остави върху паметника.

— Къде е Сюзан?

По лицето на Калиста пробяга изненада.

— Нима наистина не знаеш?

— Къде е?

— Тя е тук. Винаги е била тук.

Той проследи погледа ѝ до гроба с обикновен бял кръст. Нямаше надпис. В Съмърсет Хендрикс му беше казал, че Сюзан със сигурност е мъртва. И сега го виждаше как поклаща глава. *Надеждата е като рак. Или никога не узнаваш истината, или я узнаваш и изхвърчаш през предното стъкло при скорост сто и петдесет километра в час, защото надеждата ти е казала, че можеш да се возиш без предпазен колан. Сега той изхвърча през предното стъкло и инерцията го запрати напред. О, Мече, съжалявам. Безкрайно много съжалявам. Гибсът стисна пистолета.*

— Умря при раждането — заговори Калиста. — Беше чакала твърде дълго, преди да се обърне към мен. Когато стигнахме при нея, раждането беше напреднало. С усложнения, седалищно, изгуби много кръв. Евелин направи всичко по силите си, но пораженията бяха тежки. Не можахме да направим нищо за нея.

— Затова я докара тук и я погребя? Мислех, че мястото е само за „фамилията Доплес“.

— Направих изключение. Беше моя кръщелница. Не можех да я оставя в гората. Като животно. Горкото ми момиче.

— Горкото ти момиче? — процеди Гибсън. Пистолетът беше отпуснат надолу, спусъкът студенееше върху пръста му. — Я престани, жалка си с тоя фарс, че уж отмъщаваш за нея. Баща ми се обърна към теб, нали?

— Така беше, да.

— Споделил е подозренията си за Ломбард и Сюзан. Би могла да спреш всичко още тогава. Но не го направи, а изпрати онзи човек да убие баща ми. И остави това да продължи още и още. Ти си убила Сюзан.

— Дюк не позволи да бъде убеден с разумни доводи — поклати глава тя. — Не разбираше колко голям е залогът. Бенджамин можеше да бъде вразумен. Ако баща ти ме бе послушал, нищо нямаше да стане.

— Стига — вдигна той пистолета. — Нито дума повече.

Калиста бе прекарала години да намери оправдание за злината си. Изопачила бе непростимо грешното като правилно и не би приела никакви доводи за противното. Наистина щеше да я убие, ако изречеше и една дума още.

— Защо прати нас след похитителя й? Защо си направи този труд? Толкова силно ли желаеше мъст?

Калиста го погледна.

— Наистина ли искаш да чуеш отговора?

— Да.

— Добре тогава. Знаеш ли каква е стойността на една тайна? И нямам предвид пикантен слух, известен на шепа вътрешни хора, за който клюкарстват, а истинска тайна, която, бъде ли разкрита, ще причини катастрофа. Знаеш ли нейната стойност? Да си единственият посветен. Само ти и човекът, боящ се от нея. Такава тайна поставя живота на този човек в ръцете ти. Той би сторил всичко за теб, за да я запази още малко по-дълго. Всичко. — Тя проточи думата, за да подсили значението й. — Това ти дава безгранична власт над съдбата му. Но само ако единствен ти я знаеш.

— И чака толкова дълго време. Пази тайната, за да го съсипеш сега?

— Това ли са границите на въображението ти, господин Вон? Че съм чакала десет години, за да му отнема под носа амбицията на

живота му? Това ли мислиш, че видя в Атланта? О, колко ограничено момче си бил. Направих онова, което Бенджамин бе твърде арогантен да признае, че иска. Дадох му закрилата си.

— Закрила?

— Как мислиш, че би повлияло издаването на подобна тайна за президента на Съединените щати? Щеше да означава край на поста му. А какво според теб би бил готов да направи, за да гарантира запазването ѝ? Всичко. Не пазех тайната, за да го съсипя. А за да му помогна да осъществи съдбата си.

— И президентът щеше да ти принадлежи.

— На моята фамилия — поправи го Калиста. — Попита защо съм ви насочила по следите на човека, изпратил онази снимка. Мислех, че тази врата отдавна е затворена с Терънс Мъсгроув. Сгреших. Снимката означаваше, че някой друг знае тайната. Следователно контролът ми върху Бенджамин щеше да бъде обезсмислен. А аз бях пожертвала твърде много, за да го допусна.

— Баща ми.

— Да.

— Кърби Тейт. Терънс Мъсгроув. Били Каспър.

— И още Джен Чарлс, Дан Хендрикс и Гибсън Вон, ако нещата бяха минали по план.

Джордж Абе, Майкъл Рилинг, допълни Гибсън списъка наум.

— Катрин знае ли коя е в действителност? И че е на десет, а не на осем години?

— Подозираше нещо, но ще го оставя на теб.

— Какво си ѝ казала?

— Само че престоят ѝ тук, в „Колин“, приключи.

Гибсън поклати глава.

— Говориш за упадъка на семейството си. Госпожо, ти си упадъкът и позорът на твоето семейство. — Той вдигна пистолета. — Принадлежеше на Били Каспър. Той би искал да си го получиш.

— О, при първата ни среща не забелязах да имаш чувство за ирония.

— Когато бъдеш изпратен да търсиш изчезнало момиче, което не е изчезнало, бързо го придобиваш.

— Възнамеряваш да ме убиеш ли?

— Не, да последваш примера на Бенджамин.

— И откъде накъде ще правя такова нещо?

— Представи си какво ще се случи със скъпоценното ти фамилно име, когато всичко стане публична тайна.

— Моля ти се. Ти би отишъл в полицията, ако имаше доказателства да ме обвиниш.

— Помниш ли какво ми каза при запознанството ни? Че единственият съд от значение е този на общественото мнение.

— О, значи животът ми срещу репутацията на семейството ми?

— Да.

— Много великодушно, но ще отхвърля предложението ти.

— Това не е блъф.

— Блъф е. Знам за склонността ти към отмъщение, но не би причинил това страдание на Катрин.

— Какво общо има Катрин?

— След като така ясно помниш всичко изречено от мен, сигурна съм, ще си спомниш какво казах за тайните. За властта им да унищожават. Може да притежаваш моята тайна, но тя е тайна и на Катрин, не мислиш ли? Не можеш да изобличиш мен, без да изложиш и нея на показ. И да я обречеш да бъде отхвърлена от обществото. Ще води жалко съществуване. Никога няма да има нормален живот.

Той се взираше в нея с безкрайно отвращение.

— Човек мести онези фигури, които са останали на дъската, господин Вон. Ако ме искаш мъртва, то ще е само от твоята ръка. Но имай предвид, че полицията се отзовава много бързо в тази част на града, затова се надявам да си сложил в ред делата си.

Той отпусна пръста върху спусъка.

— Разумно решение.

— Ще ми се да можех да го направя — процеди той.

— И на мен — отвърна тя. — Друг път може би.

— Не припарвай до Катрин. До никого от нас.

— Сбогом, господин Вон.

Гибсън се върна обратно в къщата. Мислеше за Сюзан и за баща си, отново почувства как излита през предното стъкло. Усещането за безконтролно носене напред го връхлетя и му се наложи да спре неподвижно, докато замайването отmine. Катрин седеше до входната врата. Когато я приближи, видя, че очите на момичето са подути и зачервени от плач.

— Време ли е да тръгваме? — попита тя тихо.

— Да. Искаш ли да дойдеш с мен?

Тя кимна.

— Леля Калиста ще дойде ли да се сбогуваме?

Той поклати глава. За миг помисли, че Катрин отново ще заплаче, но тя се овладя и се изправи.

— Ще ми помогнеш ли с куфара? Много е тежък.

Такъв беше. Един цял живот беше прибран вътре.

ЕПИЛОГ

Закусвалнята „Найтхоук“ беше оживена, но те си намериха две столчета до касата. Тоби Калпар беше зает зад щанда и минаха няколко минути, преди да успее да се добере до тях. Той постави пред Гибсън чаша вода с лед и погледна въпросително шията му.

— Коя е спътничката ти?

— Катрин, това е моят добър приятел Тоби.

Тя протегна ръка.

— Много ми е приятно да се запознаем, Тоби.

Тоби повдигна вежда.

— Личи си, че не е твое дете.

— Малката, направо ме излагаш — рече Гибсън и закачливо я смушка с лакът в ребрата.

Катрин се разхили. Прозвуча досущ като Мечето. Той за пръв път видя момиченцето такава, каквото бе в действителност — дъщеря на Мечето. Мечето се бе борила за нея. Дала бе живота си, за да я държи далече от Бенджамин Ломбард. И в тази светлина бе изумително да гледа Катрин сега. Как се усмихва, как се смее. Дъщеричката на Мечето. Жива и здрава.

Когато Тоби се върна отново, си поръчаха огромна вечеря. Гибсън настоя за шоколадови шейкове и Катрин призна, че никога не е опитвала. Храната пристигна и тя лакомо се нахвърли върху бургера и пържените картопки. Изгълта млечния си шейк и залюля крака на столчето. За десерт си поделиха парче ябълков пай.

— На колко години съм в действителност? — попита тя помежду две хапки.

— На десет.

Тя обмисли това.

— Кога е истинският ми рожден ден?

— На шести февруари.

— Преди винаги беше през май.

— Знам.

— Мислиш ли, че мога да празнувам по два на година?

— Предполагам, че да.

— Нали не е ненаситно от моя страна?

— Нищо подобно. Ще бъде наша тайна, нали?

— Добре. — Тя му се усмихна. — Ти ще дойдеш ли на партито?

— Ако бъда поканен.

Тя засия.

— Аз ще те поканя.

— Значи ще съм там. Но искам да ти дам един подранил подарък.

Той плъзна към нея снимка.

— Леле, че голяма жаба — засмя се тя. — Това ти ли си?

— Да, аз.

— А тя коя е?

— Това е майка ти.

Катрин отново разгледа снимката, този път по-внимателно.

— Ти добре ли я познаваше?

— Да, познавах я много добре. Беше умница като теб. Обичаш ли да четеш?

Катрин закима ентузиазирано.

— И майка ти много обичаше. Винаги беше с книга в ръка.

— Коя ѝ беше любимата?

Той ѝ разказа за „Задругата на пръстена“, за това как я беше чел на Сюзан. На Катрин историята явно ѝ хареса и тя отново се вгледа в снимката, докато го слушаше. Когато свърши, той се извини и излезе отвън да се обади по телефона.

Качиха се пак в колата и Катрин попита къде отиват.

— У дома — отвърна той.

Малката кимна и веднага заспа. На храната в закусвалня едно не можеше да ѝ се отрече — безотказно приспиваше децата.

Гибсън караше на юг и си припомняше детството. Извикваше спомени, потискани повече от десетилетие. За Мечето и за баща си. Хубави спомени. През следващия сезон за пръв път щеше да заведе Ели на бейзболен мач. Нямаше да иска от нея да го слуша по радиото. Поне отначало не.

Когато пристигнаха в Памсрест, повечето от магазините в центъра бяха затворени. Той откри отворена бензиностанция и спря да

попита за посоката. Хубавият ден преминаваше в също тъй хубава вечер. Преди да се качи обратно в колата, Гибсън погледна към бледите звезди.

Катрин вече беше будна. Отбиха от главния път, после минаха по дървен мост над пресъхнала рекичка. Беше малко след десет часа, когато спряха пред къщата. Изглеждаше точно каквато я помнеше.

— Тук ли е? — попита тя.

Той кимна.

— Готова ли си да се запознаеш с баба си?

— Според теб тя ще ме хареса ли?

— Шегуваш ли се? Направо ще се влюби в теб.

В тъмнината изскърца и после се захлопна врата.

Издание:

Автор: Матю Фицсимънс

Заглавие: Приятел и враг

Преводач: Надя Баева

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: английска (грешно указана американска)

Печатница: „Абагар“ АД — В. Търново

Излязла от печат: 21.07.2016

Редактор: Кристин Василева

Технически редактор: Мария Славкова

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-409-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18215>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.